

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Oehlenschläger, Adam.; udg. af F. L. Liebenberg.
Titel Title:	<u>Oehlenschlägers Poetiske Skrifter</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 19
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter, 1857-1862
Fysiske størrelse Physical extent:	32 bd.

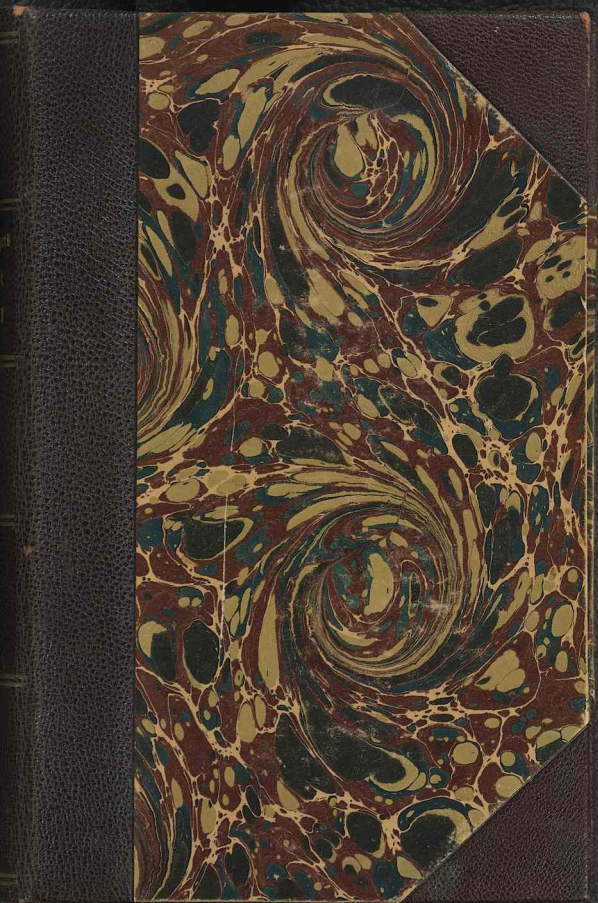
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52, - 720

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

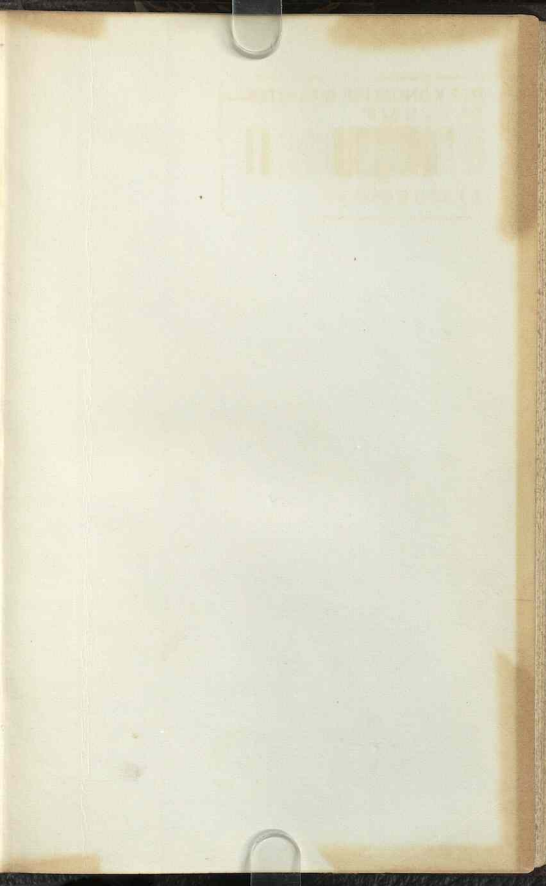
1152 0 8 05753 7

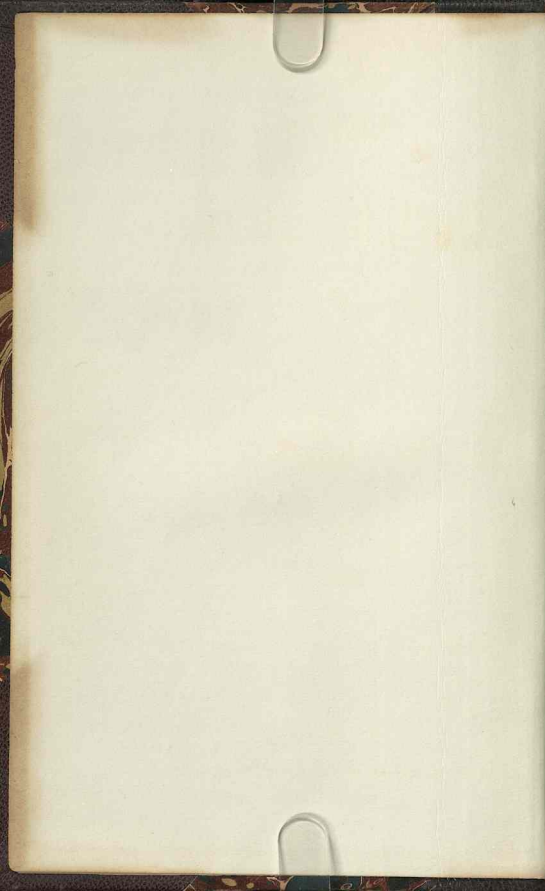
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023479592

*Sofus Larsen
stud. phil.*

Oehlenschlägers
Poetiske Skrifter.

Udgivne af F. V. Viebenberg.

P 219

5te Levering.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedkommissionær: Rudolph Klein.

Nedsat Pris.

Oehlenschlägers poetiske Skrifter,

udgivne af **J. L. Liebenberg.**

Denne fuldstændige Udgave af Oehlenschlägers poetiske Skrifter, gjengivne i deres oprindelige Skikkelse, og ledsagede af oplysende Anmærkninger af stor literærhistorisk Betydning har overalt vundet fortjent Bifald, og sikket sig en varig Plads i den danske Literatur.

For imidlertid at skaffe den en endnu større Udbredelse, og give selv den mindre Bemidlede Leilighed til at komme i Besiddelse af den, saa at den store Digters Værker i Virkeligheden kunne blive Folkets almindelige Eiendom, har Selskabet besluttet sig til at nedsætte Prisen betydeligt.

Hele Samlingen udgjør ialt 33 Bind (omtrent 742 Ark), inddeelte i følgende 7 Afdelinger:

- I. **Episke Digte:** Heltedigte og Sagaer. (Nordens Guder, Vaulundur's Saga, Helge, Groars Saga, Hrolf Krake, Drvarodds Saga, Regnar Lodbrof). 4 Bind. Bogladepris 3 Rdl; **nedsat Pris 4 Kr.**
- II. **Lyriske Digte og Romancer.** 6 Bind. Bogladepris 4 Rdl 64 β; **nedsat Pris 4 Kr.**

Dehlenschlägers

Poetiske Skrifter.

Udgivne

af

J. L. Liebenberg.

Mittende Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Dehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissiønaire: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1860.

Erst des J. H. Schults.

Oehlenschlägers Digte.

Udgivne

af

J. L. Liebenberg.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionær: L. L. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1860.

Trykt hos J. S. Schults.

Indhold.

Lyriske Digte.

	Side.
Melodiens Almagt.....	1.
Paa min Moders Grav. Mai 1800	4.
Hædersfang til Skialden Tode.....	5.
Paa en Faders Fødselsdag	8.
Drifkevise	9.
Afskedsfang til Digteren Baggesen. Sept. 1800	11.
Drifkevise. Nov. 1800	13.
Den elskende Bondefnos	15.
Aarstiderne	19.
Bilhelm og Blomsterne	20.
Hymne til Glæden. (Efter Schiller.).....	23.
Høitidsfang i Anledning af den 2den April 1802	27.
Cantate, den 2den April 1802.....	29.
Freias Rok	34.
Freias Sal	35.
Biarkemaal	36.
Veileren ved sin Moes Liig.....	38.
Den nordiske Pilegrim.....	40.
Til Apol	43.

Min barnlige Dannelse. Helliget min Ven og Lærer Dichman..	47.
Natur-Temperamenter:	
Det phlegmatiske	53.
Det sangviniske	54.
Det choleriske	55.
Det melancholiske	57.
Den frembrydende Vaar	59.
Den Forladte	62.
Den Tillidsfulde. (Efter Horats.)	64.
Den brustne Harpe	66.
Himmelslysene	67.
Drommene	68.
Til Rimer	70.
Oldingen ved Werthers Grav	71.
Digteren i Leirelunden	74.
Fødselsdagen	76.
Biergmands-Liv. (Efter Novalis.)	78.
Landlivets Glæder. (Efter Horats.)	80.
Elegie over en Landsby-Pige. (Efter Hölty.)	83.
Wiedewelt	85.
Den poetiske Billedjæger	88.
Høsten	89.
Til Hanna Steffens	92.
I Anledning af vor kiære Moder C. C. Mollers Fødselsdag.	
April 1804	94.
Vaaren	95.
Petrarcas Canzone ved Baucuse-Kilden	97.
Violerne	99.

Baarsang	100.
Biinguden. (Efter Novalis).....	103.
Island	105.
Uvalb	106.
Langelands-Reise. I Sommeren 1804:	
Indledning	108.
Til Saxo Grammaticus	110.
Roestilde Landevei	—.
Isefiorden	111.
Roestilde Domkirke	112.
Overgang	119.
Degnen i Kroen	—.
Ringsted	120.
Eigersted	—.
Krebsshuset	121.
Morgenstunden	122.
Soro	—.
Anders Skov	123.
Slagelse	127.
Korsor	—.
Korsors Fæstning	128.
Korsors Kirke	—.
Birdners Gravskrift	—.
Vinden	129.
Reisen over Bæltet	—.
Reisen fra Nyborg til Svendborg	137.
Svendborg Sund	140.
Thorning	142.

	Side.
Overfarten fra Bemmenæs til Rudkøbing.....	144.
Apotheket	145.
Omskiftning	147.
Faareveile	149.
Faareveile Skov	155.
Gipsbillebet	156.
Morgenvandring	158.
Aftenvandring.....	161.
Freidigt Sommerliv	166.
Bennernes Ankomst	169.
Samliv	171.
Aftenfang	175.
Toget til Thorsing	177.
Hiemfarten	187.
Catastrophe.....	188.
Jesu Christi gientagne Liv i den aarlige Natur:	
Christi Fødsel.....	195.
Maria	196.
Joseph	197.
Den hellige Familie	—.
Barnet lærer i Templet	198.
Johannes i Stormen	199.
Christi Manddom	200.
Johannes den Døber	201.
Christi Daab	203.
Kristelserne i Orken	—.
Jesu Lære.....	207.
Jesu Mirakler.....	211.

	Side.
Pharisæeren	213.
Saducæerne	216.
Nicodemus	217.
Simon Peder	220.
Paulus	223.
Johannes Evangelist	224.
Transfigurationen	226.
Den hellige Nadvere	228.
Judas Iscariothes	231.
Getsemane og Golgatha	235.
Disciplenes Jubelhymne	239.
Paaske	242.
Pindse	244.
Fortrosthing. Til Henrik Steffens	245.
Til Camma Rahbek. Oct. 1804	246.
Juleviser	248.
Bahl	250.
Til Danmarks Frederik	252.
Til Gallisen. Marts 1805	254.
I Anledning af M. C. Thuras Død. Juli 1805	257.
Den lille Guds Engel. Juli 1805	258.
Hjemvee. Efteraaret 1805	261.
Baar-Elegie. Min Veninde K. M. Rahbek tilskrevet. Foraaret 1806	264.
Bakkehuset	266.
Rafaels Madonna i Dresden	267.
Til Hanna Steffens. Nov. 1806	270.
Dichman	272.

	Side.
Sang paa Kongens Fødselsdag. Jan. 1807.....	276.
Med en Guldhalskæde. (Efter Goethe).....	278.
Blindebusk. (Efter Goethe).....	279.
De tre Fødselsdage. Sommeren 1807.....	—.
Digte hiemsfendte med Palnatøke:	
Til Rahbek.....	283.
Til mine tre bedste Veninder, i alfabeticff Orden: Camma, Christiane og Sophia.....	285.
Til Carl Heger.....	287.
Til den øvrige lille Venneklof.....	289.

Lyriske Digte.

Første Deel.

Further Digging

By the Editor

Melodiens Almagt.

O du, som skabte blide Melodier
Til svage Dødeliges ædle Lyst!
Jeg kan ei takke dig, min Tunge tier,
Men høit, erkiendtligt slaaer mit unge Bryst.
Apollo! af, din Lyres skionne Toner
Fremloffte Fryd og Held blandt Millioner;
Høit hæver Sielen sig ved Harpens Klang,
Ledjaget af en ædel Bardes Sang.

I hver en Varm du skaber rolig Glæde;
Da Tonekunsten blid til Jorden steg,
Fra Hyrdens Hytte, Kongens Purpursæde
Saa mangen tom og bitter Time veg.
O, Melodie! du Hierternes Beninde!
Du lyde fun, og blide Taarer rinde;
O, du er Sielens Sprog, og Jordens Fryd,
Du toner Mod, og Følelse, og Dyd.

Laus laae den mørke Skov, sig Intet rørte
I høie Top, i lave, tykke Krat;
Kun tunge Skridt af Vandrerens man hørte,
Kun Spøgelsesernes Gang i sorte Nat.
Hæst hvisled Bækken giennem døde Egne,

Og stærksomt Stille hersked allevegne —
 Da hortes, høie Gud! din Cithars Bliv,
 Og Alt var Sang, og Munterhed, og Liv.

Naar Hjertet banker varmt, og ærlig Borger
 Ved Vennebarm vil nyde ædel Fryd,
 Men Diet mørknes over fælles Sorger,
 Thi Magt og Tyrannie besejrer Dyd;
 Da toner du, og fast sig Hænder knytte
 I Broderhaand, da sværges Landets Støtte,
 Med ædel Kraft det aabne Hjerte slaaer,
 Og Bennen for sin Ben i Døden gaaer.

Taus hæver Sielen sig i store Tanker,
 Naar, Melodie! du toner Himlens Gud;
 Med høi og hellig Barme Hjertet banker,
 Naar Andagts høie Hymne bryder ud;
 Den gamle Hvalving langsomt Lyden hæver,
 Og styrker Stemmen, som i Asmagt bæver,
 Høit stiger Stovets Rost, og Stovets Aand
 Sig svinger fri fra Lasters ugle Baand.

Ja, Melodie! du toner Mod og Barme
 Og Broderfiærlighed i Mandens Barm;
 Stærkt spænde sig de senefulde Arme,
 Og slaae med Kampbevældens hele Harm:
 Forfærdet blegnende Tyranner vige,
 Marsseillerhymnen vandt de franske Krige,
 Og Frihedshymner evig vinde vil,
 Saalænge Mod og Frihedsaand er til.

I Livets Baar du smelter unge Hierte,
 Og vækker ufiendt Fryd i varme Bryst,
 Forvandler haabløs Elskovs bittre Smerte
 Til blid Melancholie, til stille Lyst.
 O det, som bange Yngling ei tør sige
 Den yndige og elskelige Pige,
 Det vover Harpen i en eenjom Stund
 Ved Bækken i den skionne, tause Lund.

Naar Bennen bæres hen til sidste Glemme,
 Og tause Skare staaer omkring hans Liig,
 Da lyder svagt den brudte, qualte Stemme;
 Men Hiertet rores, og — den hæver sig.
 Beemodig trænger Hver til sorte Baare,
 Og offerer Liget en oprigtig Taare;
 O, Melodie! du skaber Mod og Trost
 I det af Sorgen sonderknust Bryst.

Du Jordens Fryd! vær min Ledsjagerinde,
 O, dan mit Hierte, skionne Melodie!
 Lad mig en Himmel her paa Jorden finde
 Ved din guddommelige Harmonie.
 Du fierner Hiertet høit fra Jordens Laster,
 Og over Kummer yndigt Dække kaster,
 Du danner Siælen adelig, stor, og varm;
 O, ton bestandig Dyd i Svages Barm!

Paa min Moders Grav,

da hun nylig var jordet.

Mai 1800.

Det er forbi!

Jorden ruger paa dit Bryst i Gravens Giemme.
De ile hver til Sit, som fulgte dig;
Kun Kirkefloffen lyder sorgelig,
Og dover lydende min brudte Stemme.

Det er forbi!

Kulde sover i dit for saa varme Hierte,
Som slog for mig med omme Moderslag.
O, evig mindes jeg den skumle Dag,
Da skælvende det brast i Dødens Smerte.

Du var mig huld!

Saa kun elste mig paa denne mørke Klode;
Du elste mig — og reves fra min Savn,
Nu staaer jeg bleg ved Mindet om mit Savn,
Jeg seer dig aldrig, aldrig meer, du Gode!

Paa haarde Fiel

Koldt og blegt dit elste Legem hviler.
O, Moder! end i Døden var du blid,
Du salig laae som Himlens Engel hvid,
Jeg seer dig end paa Baaren, hvor du smiler!

Jeg trykker end

Hede Kys paa dine kolde Arme,
Som sank i Dødens Kamp saa kraftesløse ned.

O, de har baaret mig i Barndoms Kraftløshed,
Og favnet mig med Moderømheds Barme!

Jeg stirrer end
Modløs paa dit lukte, brustne Dø.
Det smiler aldrig til den arme Ungling meer,
Det nedsaak koldt og mørkt, som Gravens Leer,
For aldrig meer at straale til den Høie.

Det er forbi!
Aloffen tier. Jorden ei dig favner.
O, sov da sødt! Den Siæl, du skienkte mig,
Skal varmt og veemodsfuld erindre dig,
Indtil forklaret hisset jeg dig favner.

Hæderssang

til Skialden Johan Clemens Tode.

Bildt skingre vor Røst over bredden Bord!
Naaber heit, I Frænder tilsammen!
Hele det gamle trofaste Nord
Skal svinge Herr Clemens til Gammen.

Fyld Hornet til Rand med bruneste Mied,
Og slaa saa paa bugede Skjolde,
At Baabengny mellem Hornenes Stod
Kan runge til Dannevirk's Bolde.

Herr Clemens! det er din Hædersdag,
 Du est en saa drabelig Kæmpe.
 For dig lyder Hujen og Vaabenbrag;
 Dog uden alt Rid og Ulempe.

Herr Clemens! det er din Hædersdag,
 Du est dig en Skiald saa spage.
 For dig lyder Qvad og Vaabenbrag,
 Som naar Dansken i Leding mon drage.

Naar du slogst Harpen med liflig Klang,
 Da spæged du Kæmper saa giæve;
 Da stode de af fra Bersærkegang,
 Da lysted dem heller at leve.

Naar Brede blussed i jernhaarde Bryst,
 Og Diet mon gnistrende skule,
 Da qvad du om Venskab med mandig Røst,
 Som aldrig er qvædet i Thule.

Og Kæmperne Breden fare lod,
 Og grebe saa flug til Møden,
 Og stænked i Fodspor hinandens Blod,
 Og svore at følges i Døden.

Hvi drog ei de Danske i Ledingsfærd?
 Bed Asa=Thor jeg tor sværge:
 Dit Qvad havde hardet det blanke Sværd,
 Og hvæstet det danske Bærg!

Men naarhelsst du hviled paa Hynde blod,
 Og Moen dig Hornet mon bringe,

Da blev hende Kinden saa rosenrød,
Og da lodst du Harpen klinge.

Og naar du da prisste de Dine blaae
Og Silkelofferne gule,
Det hvælvede Bryst og de Hænder smaae —
Da blussede det mandlige Ihule.

Da red hver Ungersvend flux under D,
Saa brændende ved din Tale,
Og fæstede sig en guldhaaret Mo,
Som kunde hannem troste og husvale.

Og inden Aaret var brat forbi,
Da smilte de Sonner saa spæde.
De skulde eengang med Daad, som vi,
Bort Danmark gavne og glæde.

Men Tak skyldes dig for den kommende Aet,
Herr Clemens! du skiæggede Kamppe!
Af at svinge din Priis jeg ei bliver træt,
Kun Mioden min Røst kan dæmpe.

Hæver da Hornet høit over Bord,
Og svinger i Sky tilsammen!
Hele det gamle trofaste Nord
Skal drikke Herr Clemens til Gammen.

Paa en Faders Fødselsdag.

See Bønders Fryd i muntert Gilde
 Bed Høstens Tid i dunkle Lund,
 Naar Eøpens Blade vifte milde,
 Og spaae en yndig Aftenstund!
 Skiont smiler Solens Rosenlue,
 Og farver Vestens Himmelbue,
 Og al Naturen fiern og nær
 Oplives af dens hulde Skær.

Da reise sig de Mænd og Qvinder,
 Og Ung og Gammel stirrer hen,
 Hvor Aftenjolens Rødme svinder
 I Azurblaat paa Himmelen;
 Og hvert et Die rolig taaler
 At see mod Solens brudte Straaler,
 Som før med alt for stærke Lyn
 Forblindede det svage Syn.

Den Sol, som før i hede Time
 Opvarmede det kolde Muld,
 Beskælede den lukte Aime,
 Hvis Frugtbarhed er Bøndens Guld,
 Træt af at virke, nu den rolig
 Reddaler i sin mørke Bolig,
 Og slukkes usformærkt i Lon,
 For at oprinde dobbelt skion.

O, Fader! siger ei dit Hierte,
 Hvorfra vi dette Billed drog,

Som barnlig Kiærlighed os lærte,
 Og som vi rørt for dig gientog?
 O, see dig her i Kredss af Sonner,
 Hvis Kiærlighed din Daad belønner,
 Hvis Hjerter banke Dyden troe,
 Hvis Lykke er din Alders No.

Som Solen leder spæde Bode
 Til Væxt og gavnlig Frugtbarhed,
 Saa ledte du jo os, du Gode!
 Som Solen nu du daler ned.
 Og herligt Livets Aftenrøde
 Paa dine gamle Kinder gløde.
 Med høie Hjerter staae vi her,
 At signes i dit Aftenstær.

Drikkevisse.

At opmuntre Folk til at drikke,
 Naar Bollen staaer fuld paa vort Bord,
 Den Skif er som tusinde Skiffe
 Og mangefold Ting paa vor Jord;
 Kan Bollen ei selv dem indbyde,
 Saa kan de smukt lade den staae,
 Det skal os vist ikke fortryde,
 Desmere vi Andre kan faae.

O, søler du ei i dit Hjerter,
 At denne velsignede Saft

Kan bortjage Kummer og Smerte,
 Den Fanden i Bold, med sin Kraft:
 Saa staaer du ei til at curere;
 Men her, som paa hvert Hospital,
 Maa hver Incurabel spadjere
 Til Kisten for den, som er gal.

Hvo glemmer, at Punsen opgløder
 Den koldeste Siæl med sin Ild?
 Hvo glemmer, at Punsen forjoder
 Den Skiebne, som ikke er mild?
 Hvo glemmer, at Alting man glemmer
 Naar rundt om glaskronede Bord
 Høit høve sig mandige Stemmer
 I glade og jublende Chor?

Heraf nu Enhver kan fornemme,
 At ikke jeg quæder min Sang
 For med overtalende Stemme
 At faae vores Bolle i Gang;
 De klare og milde Vocaler,
 Opfyldte til skummende Rand,
 Selv tale, som Cicero taler,
 Skiondt ei de er tørre, som han.

Men det, som udfordres til Tingen
 Blandt Ingredientjerne størst,
 Det negter vist sikkerlig Ingen,
 At det fremfor Alting er Tørst;
 Og for nu ret tørstig at blive,
 Man Halsen maa synge sig tør,

Saa kan vi med Bollen det drive
 Net, som det sig stikker og bor.

Thi lader os samtligen skraale
 Om Piger og Vensteb og Puns,
 Saa meget som Halsen kan taale,
 Og lad os saa drikke til Bunds.
 Seer Glasjene kun, hvor de smile
 Og vinke med pirrende Damp.
 Op, Brodre! kom, lader os ile
 Med Mod i den fældende Kamp.

Afskedsfang

til Digteren Jens Baggesen.

September 1800.

Den, som med Snillets hvasse Pile
 Redfældte Dumbhed, Fordom, Ewig,
 Den, som fik Diet til at smile,
 Naar det med Taarer hæved sig,
 Den, som god Smag og ædel Barme
 Og Følelse i Alles Bryst,
 Han trykkes bor i Broderarme,
 For han forlader Danmarks Ryst.

Og derfor, danske Barde! lyder
 Vor Sang til dig om bredden Bord;
 Og derfor, ædle Barde! gyder
 Hvert Hierte sig i velmeent Chor.

Bor Rost er svag, den ikke stiger,
 Som din, til Pindi høie Fjeld;
 Det inderlige Hierte siger
 Dig kun et veemodsfuldt Farvel.

Tak for hver Sang i svundne Dage,
 Naar Festen her bod fulde Maal!
 Tidt skal vi dem med Fryd gientage,
 Og drikke deres Digters Skaal;
 Og hvergang vore Stemmer hæve
 Sig høit for dig paa danske Strand,
 Gid anende dit Hierte bæve
 Bed Mindet om sit Fødeland.

Thi skiondt du nu vil fra os drage,
 Saa vente vi dig snart igien;
 Her svandt dog dine bedste Dage,
 Din sorgfri, muntre Ungdom hen;
 Husk: ingensteds er Roser røde,
 Og ingensteds er Torne smaae,
 Og ingensteds er Duun saa bløde,
 Som de, vor Barndom hvilete paa.

Men lyder du den Høies Stemme,
 Og er det Skiebne's mørke Bud,
 Et fremmed Land dit Stov skal giemme,
 Da smil til Danmark ned fra Gud!
 En Taare skal hvert Die væde,
 Og Hver skal hviske mod din Grav:
 „Gud glæde dig for hver en Glæde,
 Din fældne Sang de Danske gav!“

Drikkevise

før Dreiers Klub paa dens femogtyvende Marsdag,

den 26de November 1800.

O, Bacchus! rul til Jorden paa din Tonde,
Og tril den op paa dette kiære Bord;
Thi drikke nu vi agter at begynde,
Som sande Vt af Mænd fra gamle Nord.

Bort, Pallas! bort! Fornuft os rager ikke;
Bort, Momus! bort! Satire lides ei.
Men, Evan! kom! thi, Brødre! drikke, drikke,
Det veed vi hvad det er, det Andet ei.

Og andre Ting ei vides skal i Aften.
Som Philosoph jeg har mit Haandsystem:
Al min Sophi' gaaer ud fra Druesaften,
Dens Birkning spores skal i mine Been.

Og, Broder! agt det ei, om du maa rave,
Du raver jo dog saa din hele Tid,
Thi skrobelig du blev i Edens Have
Bed Adams alt for lystne Vblebid.

Gid Vbler da saa dyre havde været,
Som de er nu i Kongens Kiøbenhavn;
Da havde han dem vistnok ei fortæret,
Da soled vi nu ei Glædens Savn.

Da leved vi saa rart i Ufskyldesstanden,
 For Intet drak vi da den bedste Viin.
 Da var ei Kiobmænd seet med Horn i Panden,
 Og Fanden var ei manet ud af Sviin.

Da fløi os stegte Duer ind i Munden
 Med Kniv og Gaffel i den fede Ryg,
 Og da var Havet fyldt med Punsch til Bunden,
 Der vogte Ananas, hvor nu er Byg.

Da var vor Jord af pure Chocolate,
 Om Bintren sneede Sukker og Bonbon;
 Da lige gif selv Bimmelskafstets Gade,
 Og Alle kom i Himlen sans façons.

Da var vi Alle Grever og Baroner,
 Hver Stodder bar et Bon foran sit Navn.
 Hvad er vi nu? — Ulykkelige Zoner!
 Ulykkelige Kiobsted, Kiobenhavn!

Man lagde Bro med Perler, hvilken Glæde!
 Og dandsjede derpaa med Silkebeen.
 Du græder vel, fortabte Væderstræde!
 Fordi du ei engang har Kampesteen.

Henryvne Aand! sving dig fra Glædens Enge,
 Hæv ei vor Qual ved Priis om dette Sted;
 Thi skulde du der endnu dvæle længe,
 Saa nødtes jeg vel til at græde med.

Og nu i Aften maatte Pokker græde,
Kun Glasken søde Taarer fælde skal,
Men Glasken fælder dem af lutter Glæde,
Fordi vi drikker os en Perial.

Belan, vi vil ei heller Saften spare.
Kun den, som drikker nu, er klog og viis,
Thi, Brodre! viid, paa Vinens Dunster fare
Vi Alle levende til Paradiis.

Den elskende Bondekns.

Før var jeg saa fro,
Jeg spøgte, sang og stoied og loe,
Før omkring paa Alger og Enge;
Og hvor jeg kom hen,
Der fandt jeg en Ven,
Thi jeg havde Enhver
Saa inderlig kjær,
Og saa lige kjær —
Men det vared ikke ret længe.

Endnu er jeg fro,
Langt meer end i Fjor, da jeg stoied og loe;
Men nu kan jeg ei synge og stoie.

Jeg Gilderne skyer,
 Til Lunden jeg tyer,
 Hvor Blomsterne groe,
 Der søger jeg Ro,
 Og der er jeg fro,
 Skiondt en Taare staaer i mit Die.

Da Hanne jeg saae
 I Aar til Confirmation at staae,
 Af, den Dag jeg vist aldrig skal glemme!
 For Præsten hun stod,
 Saa yndig og god,
 Og læste saa klog
 Af sin Lærebog
 Og af Biblens Sprog
 Med den søde, deilige Stemme.

Og da hun nu fik
 Betsignelsen, da hængslod hendes Blif
 I Taarer, saa rene og klare.
 Hun lovede Gud,
 At holde hans Bud,
 Med bævende Bryst;
 Med skiælvende Røst
 Og med sagte Røst
 Jeg den Hulde hørte at svare.

Da banked min Barm,
 Den aldrig har svulmet saa høi og varm;
 Da var Hanne min eneste Glæde.
 Jeg vandrede om;
 Men hvor jeg end kom,

Hvorhen jeg mon gaae,
 I mørkeste Braa,
 I hvorhen jeg saae,
 Var min Hanne altid tilstede.

I Lunden engang
 Jeg horte hendes yndige Sang,
 Did henfloi jeg paa Kiærligheds Vinge.
 Jeg for hende stod,
 Saa rød som et Blod;
 Hun smilte saa mild,
 Min Barm var som Jld,
 Og den slog saa vild,
 Gi et Ord jeg kunde frembringe.

Og dog er hun min,
 Hun selv har sagt: „Jeg er evig din!“
 Hun har blussset af Kiærligheds Varme
 Her tæt ved mit Bryst.
 O, himmelske Vyst!
 Gud! hvor hun er god,
 Gjør Ingen imod.
 O, jeg gier mit Blod,
 For at blegne i hendes Arme!

Det undrer mig ret,
 At aldrig jeg kan engang blive træt
 Af at see i det smilende Die,
 Af at kysse den Mund
 I rolige Lund,
 Naar Bagtelen slaaer,
 Naar Solen nedgaaer,

Og naar Maanen staaer
Bag de kratbevogede Høie.

Er Hanne der ei —
Ak! skummel da og sæl er min Bei,
Og da føler jeg slet ingen Glæde.
Da er jeg saa mørk,
Vor Lund er en Ørk,
Og tungt er mit Fied;
Jeg sætter mig ned
Paa det elskte Sted,
Og da er min Trost kun at græde.

Og ofte jeg staaer
Om Aftenen paa vores Kirkegaard,
Og da har jeg saa sorgfulde Tanker.
Da tænker jeg paa:
„Hvis Hanne her laae!“
Da vakler min Fod,
Da isner mit Blod,
Og jeg blier saa mod,
Og mit Hjerte stræffeligt banker.

Men det er min Trost:
„Hvis Døden rev hende fra dit Bryst,
O, da fulgte du snarlig din Pige!“
Kun i hendes Arm
Og ved hendes Barm
Af Glæde jeg veed.
Naar hun segner ned,
Da segner jeg med,
Og til Gud vi vist skal opstige.

Aarstiderne.

„Du aldrig vil elske?“ til Stella jeg taled
 En Morgen i Vaar, da jeg hos hende sad,
 Mens Solen steg op over Hækken, og maled
 Med Purpur i Duggen hvert skælvende Blad.
 „Nei,“ svared hun, „aldrig! thi Elskov er Tant;
 Som Duggen, som Morgenens Purpur den svinder,
 Og naar den er svundet, den sorgeligt minder
 Kun om, at den svandt.“

„Du aldrig vil elske?“ til Stella jeg taled
 En Middag i Sommer, da stille vi sad
 I kolige Grotte, mens Ildfuglen praled
 Paa Himlen, og brændte hvert visnende Blad.
 „Du aldrig vil elske? Skal Kiærlighed da
 Liig Solen fortære et Hierte, som brænder?“
 Hun rødmed, og folded de sneehvide Hænder,
 Og suffede: „Ja!“

„Du aldrig vil elske?“ til Stella jeg taled
 En Aften ved Hytten i guldfagre Høst,
 Da Solen saa rød imod Bolgerne daled,
 Og smiilte til Stellas bevægede Bryst.
 „Fortryller Naturens Begiæring dig ei?
 Og dog du dens herligste Glæde forskyder.
 O, fryd dig ved det, som Utallige fryder!“
 Hun suffede: „Nei!“

„Du aldrig vil elske?“ til Stella jeg taled
 En Midnat i Vinter, mens ene vi sad
 Saa taust ved Kaminen, da Maanen opmaled
 I Binduet Himens udfoldede Blad.

„Saa negtes mig altsaa den salige Lyst,
 At henvandre Livet med dig ved min Side,
 Til Alderens Sneer farver Lofferne hvide!“
 Hun sank til mit Bryst.

Vilhelm og Blomsterne.

Vilhelm.

God Morgen, I Skionne!
 Hvor smukt i det Grønne
 Bæver I, prydet med Dugperlens Glans.
 O kom, lad mig binde
 Min elskte Veninde
 En frist, en duftende Blomsterkrands!

Blomsterne.

Af, altid kommer du kun herhen
 For at plukke os Stakler, saa gaaer du igien.
 Grusomme Vilhelm! kort er vort Liv;
 Dog dræber du os til din Tidsfordriv.
 O, staa os, og lad os beskygges af Hækken,
 Dufte i Dalen, smile til Bækken,
 Aabne i Solen vor svulmende Barm,
 Indtil vi synker i Dødens Arm!

Vilhelm.

O, hvorfor kan eders Søstre dog ei,
 Som visned i Lydas bølgende Haar,
 Bende tilbage paa Livets Bei,
 Og sige jer, hvad I ikke forstaaer!

J vil heller blegne paa dette Sted,
 End flettes i en straalende Krands,
 Som jeg vilde pryde Lyda med,
 Naar med svævende Fied
 Hun i Aften iler til muntre Dands?
 O, Blomster! Blomster! o, lad eder sige!
 J veed vist ei,
 Hvor sødt det er, at omslynge en Pige;
 Men det veed jeg.

Blomsterne.

En Pige mig hid,
 Og en Pige mig did!
 Nei, kiære Vilhelm! du skal have Tak;
 Du narrer os ikke med al din Snak.
 Du kan længe nok til din Pige gaae,
 Men os Blomster skal du smukt lade staae!

Bilhelm.

Hvor er J dog noget uvidende Kram!
 Det er sandelig næsten en Spot og Skam.
 Jeg skal lade jer staae? Det Imperativ
 Har jeg aldrig hørt Mæge til i mit Liv.
 Dersom J kunde det ringeste Philosophie,
 Saa maatte J vide: kun den har Ret,
 Som er Diemed selv, Person, og fri,
 Som har Fornuft og Autonomie.
 Men det har J ikke. Seer J det!
 J er blotte Midler, J arme Skrog!
 Dersom J engang imellem saae i en Bog,
 Saa vidste J, inden en Uge var omme,
 At eders Billie stak i min Lomme.

Blomsterne.

O, fornuftige Vilhelm! bliv ikke vred,
Dg trød os ei i din Harmes ned.

Vilhelm.

Jeg har Ret til at blive alvorslig vred,
Jeg har Ret til at blive i Hovedet heed.
En Skabning, en Pige, som min Veninde,
Der bestæmmer Flora, skiondt hun er Gudinde!
Som selv af de deiligste Blomster bestaaer,
Der smile saa huldt i en evig Baar!
Hendes Vine: de sande Forglemmigeier!
Hvo eengang i deres Himmel jeer,
Han glemmer dem sandelig aldrig meer,
Hvis ellers han Noget erindre pleier.
Hendes Kinder: o, himmelske Morgenstær!
En Semperflorens blusser paa hver.
Dg en Liliehob saa blændende følger
Det Hierte, som kjærligt og kiærlent følger.
Forgieves den skionneste Rose stræber
At overgaae hendes smilende Læber.
Intet opveier de enkelte Dele,
Uden det skionne, harmoniske Hele;
Intet er deiligt og sødt, som hun.
Dg I? quos ego!

Blomsterne.

O, pluk os kun!
Du slog os alt med din Philosophie,
Men meer endnu med din Poesie.

Hymne til Glæden.

(Efter Schiller.)

Glæde, Lynglimt fra det Høie!
Engel, som fra Himlen kom!
Jld opfunkler Stovets Die
I din lyse Helligdom.
Huld din Trolddom sammenbinder
Alt, hvad Jordom sønderfled;
Hyrden Ven i Fyrsten finder,
Hvor fra Gud du svæver ned.

Chor.

Favn mod Favn, I Millioner!
Broderligt hvert Hierte slaae!
Over Himlens Stjerneblaa
Vist en kjærlig Fader throner.

Hvo det store Held ei savner,
Barnt at kaldes Bennens Ven;
Hvo en elsket Biv omfavner,
Juble Tak mod Himmelen.
Ja, selv den, som kun kan sige:
„Der var Een, som elskte mig!“
Hvo som ei det kan, han snige
Af vor Kreds med Taarer sig.

Chor.

Jordens vidtudsstrakte Zoner!
Hylder Glædens Sympathie;
Bed dens Guddom hæves vi
Did, hvor den Ukiendte throner.

Glæde drifker Jordens Klode
 Bed Naturens Moderbryst.
 Alle Onde, alle Gode
 Gaae din Rosenvei med Lyst.
 Ven, i Dødens Arm den samme,
 Kys og Viin os gav dit Bud;
 Ormen fryder Sandfers Flamme,
 Og Cheruben staaer for Gud.

Chor.

I nedstyrte, Millioner!
 Aner du en Skaber, Jord?
 Søg ham over Stjerners Chor!
 Bist han over Stjerner throner.

Glæde er den Fær, som spænder
 Høit den evige Natur.
 Glæde, Glæde Hiulet vender
 I det store Verdensuhr;
 Blomstret den af Knoppen hyller,
 Sole paa det hvalte Blaa,
 Sphærer den i Rummet tryller,
 Som vort Die aldrig faae.

Chor.

Froe, som Almagts Sole glide
 Evtigt giennem Himmelen,
 Som en Helt til Seieren,
 Freidigt I ad Banen stride.

Sandheds Ildspeil giennembæver
 Tænkeren med Glædens Blik.
 Pligtens Ven hun kærligt hæver

Du paa Dydens steile Brink.
 Høit paa Troens Solbjerg luer
 Hendes Banner flagrende,
 Giennem sprængte Grav du skuer
 Hende hvid blandt Englene.

Chor.

Taalder modigt, Støvet's Sønner!
 For et Liv af mere Vard.
 Hissjet over Stierners Hær
 En retfærdig Gud belønner.

Støv kan Guder ei giengielde;
 Stort, at ligne dem i Dyd!
 Armod, Kummer, Smerters Vælde
 Svækkes mellem Glædes Fryd.
 Evig Nag og Hevn forsvinde
 Af vor Broderfreds med Skam!
 Fred selv med vor værste Fiende,
 Ingen Anger martre ham!

Chor.

Ja, vort Regnebræt! du blive
 Evig, evig slettet ud.
 Hissjet vist tilgiver Gud,
 Brødre! som vi her tilgive.

Glæde sprudler i Bocaler;
 Og i Druens Purpurblood
 Drifter Blidhed Cannibaler,
 Og Forsagthed Heltetmod.
 Glæde vi fra Bænken ile,
 Glasjet høit i høire Haand;

Binen klart mod Himlen smile!
Første Skaal: Den gode Mand!

Chor.

Ham, som hist Serapher ære,
Ham, som høit ophøiet er
Over blanke Stjerners Hær,
Denne Skaal ham offret være!

Mod, naar Kummer overvælder!
Ewigbed for hvad du svor!
Hielp, hvor Ustyld Taarer fælder!
Sandhed mod den hele Jord!
Mandig Stoltbed, selv for Throner,
Lad den ogsaa fælde dig!
Dyd, Forædling fine Kroner!
Undergang for Last og Svig!

Chor.

Bryst mod Bryst, ved Glædens Druer
Trostak sværge vi vor Ed,
Og ved ham, som smiler ned
Hist fra Himlens hvalte Buer.

Boldsmænds Blod kun Sværdet drikke!
Hoimod møde Svig og List!
Haab i Dodens Diebliske!
Naade for Guds Throne hist!
Leve, leve selv de Døde!
Synger, Brødre! drifter, leer:
Hver tilgives, Ingen bøde,
Intet Helved være meer!

Chor.

Mod, naar Afstedstimen vinker
 Os i Gravens Mørke ned;
 Brødre! og Barmhiertighed
 Gist, naar Dommersværdet blinker.

Hoitidsfang

før Kronprindsens Livcorps i Anledning af
 den 2den April 1802.

Sving dig, glade Sang! fra Jorden,
 Høit til Himlens hvalte Buer,
 Tolk den Lyst, som hæver Norden,
 Som hvert Hierte giennemluer.
 Lad vor Glædes Samklang ligne,
 Fulgt af tusind Harpers Lyd,
 Seraphchorene, som signe
 Himlens Salighed og Fryd.

Jubler! jubler! jubler! jubler!
 Bildt vor Glædes Torden brage.
 Hellig, hellig, hellig, hellig
 Er du, saligste blandt Dage!
 Thi med Evighedens Runer
 Skreves du, med Helteblod.
 Toner, Zinker og Basuner!
 Toner Danmarks Kæmpemod.

Unge Piger! unge Qvinder!
 Iler til de Dodes Have,
 Plukker Glemmigei, og vinder
 Krandsse om de store Grave.
 Tab jert Lov, I Egeskove!
 Spred det, Storm! paa Danmark's Hav,
 Pryd, Natur! den stolte Bove,
 Som blev Danerheltens Grav.

Ingen Graad i sorgfuldt Die
 Følge Kampens blege Sønner.
 Held dem, Held dem! hist den Hoie
 Tapperhed og Mod belønner.
 O, hvor skönt, hvor stort, at værges
 For din Ære, Fædreland!
 Den skal staae, som Jordens Bierge,
 Mens der er en Dannemand.

Oldtids Kæmpehoie sunke,
 Danmark's Daad blev glemt paa Jorden;
 Dag! som en electrisk Funke
 Rystede du atter Norden.
 Oldtids Aand og Oldtids Ære
 Skienktes atter os ved dig.
 Derfor, store Dag! du være
 Evig uforglemmelig.

Cantate

den 2den April 1802.

Chor.

Det er Danmarks Høitidsdag,
 Dandsjer, I Piger!
 Synger, I Mænd!
 Toner, I Harper!
 Blusser, I Helte!
 Det er Danmarks Høitidsdag.

En Stemme.

I Retsfærd's Herredom, i Elskov's Arm,
 I Oliegrenens Skygge
 Den Danske sad,
 Mens ryggede det vaade Blodslag vaied
 Hen over Sydens lunkne Liig.
 Reen var vor Himmel,
 Reen og blaa;
 Thi med sin Vinge visted Fredens Engel
 Al Røg og Damp fra milde Dyders Sphære.
 Da skuled Kampens blodbestænkte Søn
 Til Danerkongens Have;
 Og gusten Avind laante ham sin Fakkell,
 Der knittede med Helveds Svovellue.
 Da flygted Fredens Genius, og græd.

En anden Stemme.

Men sagte Tordner lod, og Jorden bæved,
 Og mosbegroede Bautaftene rasled,
 Og Oldtids sunkne Gravhøi hæved sig.
 Da traadte Skiold og Frode

Dg Svend og Knud og Baldemar
 I Kobberbrynier op, og viste frem
 Rustpletterne af Blod paa Sværd og Skjold —
 Dg svunde.

Dg i de gothiskmørke Hvælvinger
 Bildt slagred af sig selv det gamle Banner,
 Som svæved over Heltens Been.
 Dg Sværdet flirred høit og lydeligt
 Fra Christian den Fierdes Kobberfiste.
 Dg tæt ved Tordenstiolds Capel i Stranden
 Lød vildt forbovne Havfrues Sang.
 Dg Stenen løsnedes om Gravene,
 Hvor Jueler laae;
 Dg Hvittfeld svæved smilende, forklaret,
 Indhyllt i en giennemsigtig Taage,
 Favn imod Favn med sine Heltebrodre
 Paa Kongedybet.

Chor.

Vi sølte dem virke, de elste Maner;
 I Toihuset hvisled de gamle Faner,
 En underlig Aand steg fra Himmel til Jord,
 Dg svæved over Nord.

En Stemme.

Da vaagned Thor,
 Dg spændte om sin Land det stærke Bælte
 Af Biornesener.

Med Broderaand han hærkede sit Skjold,
 Med Tapperhed han hvæssede sit Glavind,
 Med Jernet af sin Hammer rorte han
 Hver Danskes og hver Normands Bryst,
 Dg god sin Helteild deri, og smilte.

Nogle Stemmer.
Og Danmark og Norge smilte.

Stærkt Chor.
Freidigt smilte
Det kække Nord;
Til Baaben vi ilte,
At glæde Thor.

Piger.
Da runde vore Taarer stride,
Da blegned vore Kinder hvide,
Da mangled vore Læber Ord
Til Gud for eder og for Nord.

Koner.
Og skælvende med ængstlig Smerte
Vi knælte ned, mens kæft J stod,
Bortrevne fra vort omme Hierte,
J Rog, i Damp, i Brødres Blod.

Mande-Chor.
Kiærlighed kommer fra Gud,
Kiærlighed lovsjunger Qvinde og Mand;
Men Kiærlighed viger for Herrens Bud,
Alt offrer vi Konge og Fædreland.

En Stemme.
Hvad sang J raske Skarer?
Gientager høit i Dag
En af de simple, diærve Sange,
Som lod paa eders Læber, medens J
Koldt ventede Kampens Fare!

Almindeligt Chor.
Vi alle dig elste, livsalige Fred! o. s. v.

Solo.

Ja, han kom som Nordhavets Bølge,
 Graadende Fienden frembrød;
 Stolt af sin Bælde, tryk af sit Følge,
 Bilde han Heltenes Død.
 Men fra Danmark's gamle Brag
 Udbrod et græsfeligt Baabenbrag.
 Da styrted hans Mæst,
 Og hans Hierte brast,
 Og den Bølge, der ligned hans stolte Mod,
 Blandte sig nu med hans Blod.

Chor.

Det er Danmark's Høitidsdag,
 Dandsjer, I Piger!
 Synger, I Mænd!
 Toner, I Harper!
 Blusser, I Helte!
 Det er Danmark's Høitidsdag.

En Stemme.

Men hvilke Suk og hvilke Sorgetoner
 Indblande sig i Glædens Jubelchor?
 Ha, stille! stille!

En Skare hvide Piger nærmer sig
 Med Liliekrandse om de fagre Lokker,
 Med tunge Taarer i de sunkne Blik.
 Den lyder svævende og dæmpet,
 Den sorgelige Sang,
 Ledsaget mildt af Harpetoner.

Unge Piger.

Elfskovs Rosenkræder
 Mildt sig om os vandt;
 Livets Saligheder

Smilende vi fandt.
 Favn mod Favn vi bæved
 Ved de Elsktes Bryst;
 Maanen blid sig hæved,
 For at see vor Lyst.

Danmarks Gre vinkte,
 Søens Torden gjaldt,
 Krigens Lynild blinkte —
 Smilende de faldt.
 Sod er Gravens Slummer;
 Ingen Klagelyd!
 Kort er Jordens Kummer,
 Ewig Himlens Fryd.

Bludseligt Chor af de Hensfarnes Maner,
 ovenfra.

Fra det himmelblaa, klare, usynlige Hiem
 Hører vor Røst:
 Ingen Glæder kan ligne dem,
 Som fylde nu vort Bryst.
 Elskte! blidt I ad Banen gaae,
 Og glemmer ei vort Minde.
 Hoit over Stjernernes hvalte Blaa
 Skal Kiærligheds skionnere Sol oprinde.
 Brødre! o, det er sødt, at døe
 For elskte Land og for elskte Mø.
 Held os, at vi udgød vort Blod!
 Ved Thronens straalende Fod
 Konner den retfærdige Jehovah
 Kiærlighed og Mod.
 Fred være med eder! Halleluja!

Freias Rok.

Naar Ratten udruller sit sorte Slor,
 Naar Dagen doer,
 Naar Himlen, berøvet sin blanke Lue,
 Ruger ned som høitidelig Kirkebue:
 Da fremluer, Freia! din Rok saa blid,
 Ved Kiærligheds stille Midnatstid,
 Sødtsraalende, bævende, hvid.

Og mens den tindrer med venlig Ild,
 Du, deilig, mild,
 Med runde Fingre den Silke spinder,
 Som du om Rosenkræderne binder,
 Hvormed du, yndig og elskovsvarm,
 Med din fulde, sneehvide Arm
 Slynger Ungling og Pige Barm til Barm.

Og da nu hver voxen Svend og Mo
 Bil heller doe,
 End vandre fiernet fra Elskovsfloffen,
 End mangle Roser og Traad af Rokken,
 Saa sukker til dig det hele Nord,
 Og du hører hvert kiærligt Ord.
 Derfor er din sunklende Rok saa stor.

Freias Sal.

Der er en Sal høit over Himlens Blaa,
 Den faaer sit Lys af Morgenrodens Lue,
 Dens Gulv er strøet med Nattens Stjerner smaae,
 Dens Loft sig hvælver over Himlens Bue.
 Der dufter Rosen i en evig Vaar,
 Der bølge altid spale Bestenvinde.
 I Midten straalende en Throne staaer,
 Der sidder Freia, Kiærligheds Gudinde.

I denne Sal, hvor Bedbendranken hen
 Ad Bæggen frist og grønnende sig slynger,
 Hvor Blomsten, plukket, springer ud igien,
 Hvor Rattergalen dobbelt kiærlent synger,
 Der svæve Par og Par i kiærlig Dands,
 Favn imod Favn, paa Lilier og Violer;
 Og Freia smiler, hendes Dids Glæde
 Fortryller Hver med lige milde Straaler.

Og hendes tvende Moer ved Harpens Klang
 Da synge sødt og jublende derinde;
 Hver svunden Fryd gientager Fyllas Sang,
 Og Glynas vifter hen hvert Kammers Minde.
 Til Valhals Stridere, til Kampens Lyst
 Man ofte seer de unge Helte drage;
 Men til Folkvangur snart, til Elskovs Bryst,
 Med Eggefrands de ile froe tilbage.

Naar Asken er i Urnen sluttet ind,
 Og Jorden forrigfuld sin Kæmpe savner,

Da stiger let hans Aand paa Mattens Bind
 Til Stiernen op, og sødt sin Glæde favner.
 Der, Gyda! jeg forenes skal med dig,
 Naar Rotas Bingeslag her Livet ender,
 Naar Straalen i dit Die slukker sig,
 Og Harpen synker taus af mine Hænder.

Biarkemaal.

Naar Odin vinker,
 Naar Sværdet blinker,
 Er Helten glad;
 I røde Strømme,
 I Liig, som svømme
 I Birtingsbad,
 Paa Lynets Binger
 Han iler kold,
 Naar Rota svinger
 Sit røde Skjold.

Hans Baaben runge;
 Den blanke Tunge
 Han svinger stærk.
 Til Balhal rider,
 Naar Sværdet bider
 I Pandserjærk,

Den raske Kæmper,
 Hvis Mandemod
 Gi Skrækken dæmper
 Blandt Liig og Blod.

Paa Markens Glade
 I hardet Plade
 Med Kobberhielm,
 Som Blodgudinden,
 Hen giennem Binden
 Den smalle Elm
 Med Staal paa Spidse
 Han kaster let,
 For frem at ridse
 Den røde Tvæt.

Odin med Flammer,
 Thor med sin Hammer,
 Med Rolle Tyr,
 Og Kampens Viger
 Til Jorden stiger,
 Naar Vaaben gnyer.
 Naar Luren tuder
 Som hungrig Biørn,
 Da loffes Guder
 Til Kampens Born.

Hvad er vel Livet?
 Et Pust i Sivt,
 Som synker ned;
 Et Spil af Kræfter,
 Som higer efter
 En Evighed.

Til Evigheden,
 Saa morgenrød,
 Gaaer Bei. heneden
 Kun giennem Død.

Blandt Mød og Piger,
 Du danske Kriger!
 Blandt Blod og Liig
 Du rast dig svinge,
 Til Rotas Binge
 Bortvifter dig.
 Med Sværd fra Bælte,
 Med Egefrands
 Sig sommer Helte
 Den sidste Dands.

Beileren ved sin Møes Liig.

Bleg og hvid,
 Guld og blid
 Selv i Døden!
 Maanen vandt,
 Hurtig svandt
 Aftenrøden.

Liliefkin
 Paa den Kind,

Svagt indbuet,
 Hvor saa nys,
 Skabt til Kys,
 Rosen lued !

Langt hensnoer
 Lynde Flor
 Sig i Bolger;
 Hvide Fald,
 Lang og kold,
 Riget følger.

Nabner sig
 Gi for mig
 Meer dit Die?
 Skal i Nat
 Ewig mat
 Det sig boie?

Nei, o nei!
 Jord skal ei
 Det omværne.
 Det skal staae
 I det Blaa
 Som en Stjerne.

Hvert et Blink,
 Hvert et Vink
 Fra det Høie
 Er et huldt,
 Flammefuldt
 Pigeøie.

Alt forgaaer;
 Du bestaaer,
 Skionne Lue!
 Jeg skal doe,
 Men min Mo
 Hisset skue.

Den nordiske Pilegrim.

Taagen dybt nedfalder,
 Natten falder;
 Stiernen atter blinker,
 See, den vinker!

Dine Straaler klare
 Gi du spare!
 Lad mit Hierte drikke
 Dine Blifke!

See, paa Jædregraven
 Jeg med Staven
 Staaer, Farvel at sige
 Nordens Rige.

Led mig til de svale
 Blomsterdale,
 Hvor bag grønne Gitter
 Druen titter;

Hvor Melonen kraftig,
Kølig, saftig,
Skienker, for at lædse,
Søde Bædse;

Did, hvor Perler bade
Rosenblade;
Hvor ad Liliens Side
De nedglide.

Led mig uden Fare,
Tag mig Vare,
Skionne Lys i Brimlen,
Sendt fra Himlen!

Som for hine Trende,
Du mig brænde!
Jeg vil og tilbede,
Christ oplede.

Jeg vil Hytten finde,
Ustylds Minde,
Hvor som Glut han hvilede,
Barnlig smilte.

Vil i Templets Gange
Høre Sange,
Hvor den Høie lærte:
Prøv dit Hjerte!

Vil bag Skovens Grene
Staae alene,

Hvor han underviste,
Og bespiste.

Bil ved Dommerhuset
Knæl i Gruset,
Hvor ham, klemte om Haaret,
Tornen saared.

Kedron vil jeg finde;
Der skal rinde
Mine Taarer, blandet
Sødt med Vandet.

Golgatha jeg giester,
Og korsfæster
Sønderknuust min Brøde,
Hvor han døde.

Over Bierg og Bande
Beien stande!
Jeg vil taalig lide,
Og bestride.

Thi hans stærke, svare
Englefare
Gi fra mig forsvinder,
Før jeg finder.

Til Apol.

Du lange, laurbærfrandske Dreng,
Der altid Lyren har i Hænde,
Og klimprer paa den gyldne Stræng
Fra Morgen indtil Aftens Ende;

Men gjør for Næsten idel Bind,
Og bryster dig saa stolt som Poffer,
Fordi du har en Rosenkind,
En rank Figur og brune Loffer;

Fordi der gaaer ei Dag forbi,
Da du tilsmiles jo af Here,
Og omt omfavnes af de Ri,
Og henrykt kyskes af Cythere!

Hør, hvad i Dødeligheds Land
Man pleier høit om dig at tale.
Der har man dog lidt meer Forstand,
End i Olympens Stadsfale.

Ihi Pallas lever ikke meer
Forflaret over Himlens Skyer;
Localiseert man hende seer
Nu overalt i store Byer.

Sit Rion hun snild forandret har,
Men ei sin Mine kold og bister;
Hun før en Amazone var,
Nu er hun blevet en Magister.

Sit Spyd hun trylled til en Pen;
 For en Baryk maa Hielmen glide;
 Imperativet kom igien,
 Da hun bortslængte sin Egide.

Og høit fra hendes lærde Bo
 Man horer hendes Sonner raabe
 (Hvis runde Tal er Regio):
 „Apol! du est en udsel Taabe.

Du spiller artigt, det er sandt;
 Men mangler reent Soliditeter,
 Og fylder Jorden kun med Tant,
 Med Følelser og med Poeter.”

I Fald, Apol! du er saa læg
 Og veed ei, hvad solid betyder,
 Da er det Alt, hvad skaffer Steg;
 Det Skionne skaffer tørre Jyder.

Solidhed kaldes det, fordi
 Saalænge vi paa Jorden hinke,
 Saalænge dependere vi
 Af Gaafesteg og Fleskestinke.

Mercur, med Binger paa tilforn,
 Nu med en Pose fuld af Tutter,
 Og Overflodighedens Horn
 I Panden, Rigdoms Attributer;

Mercur udraaber: „De har Ret,
 Bor sande Svindsot er Poeter.
 Kan man i Riim sig spise mæt?
 O, ei engang i Hexameter.”

„Dg“, raaber Ceres stoltelig,
Men ikke just med solvklar Tone
(Hun her paa Jorden viser sig
Som en forædt Forpagterkone);

„Mon man kan ploie Agerland
Med saadant Fias? Det vil ha'e Hede!
Mon det til Torvet bringes kan,
Som Fjæsk og Rug, som Gæs og Hvede?“

„Ja, ganske vist,“ strax raaber ud
En Flok, som onsker dig beskiermet,
Hvis Hierter, af! ved Skiebne's Bud
Er flyttet ud paa Kloleærmet;

„Paa Leipzigs Messje dette Fias
(Ironie vi Navnet vælger),
Som Svinefiød paa Ulfeldsplads,
Som Rug paa Gammelstov, man sælger.“

Dg, see! en Latter hæver sig
Fra Lærd, fra Riibmand og Forpagter;
Dg hvad der vil forsvare dig,
Gjør, at man dig kun meer foragter.

Fortuna, uden Kapriol,
(Paa Ruglen nu hun staaer ei gierne,
Men sidder i en Lænestol,
Med Slaaprof paa, med Baand og Stierne);

Fortuna gaber: „Paa min Tro!
Apol jeg vorder ei forbunden.
Han kan ei lade Folk i Ro,
Den Næsviis bruger altid Munden.“

Kronion, som paa denne Jord
 Man som en kold Despot kan kiende,
 Om, Gud skee Lov! ei i vort Nord,
 Saa dog i Jordens anden Ende;

Kronion siger: „Pereat
 Apol med sine Idealer!
 De svare ikke til min Stat,
 De due ikke for en Daler.“

Thi stands, Apol! dit Klimpreri;
 Din Daad foragtet er og lustig.
 Ei tryller meer din Melodie,
 Dertil er Verden for fornøftig.

Lær Noget! du har Tid endnu,
 Og Hoved mangler dig just ikke;
 Men jmiil ei mere, horer du?
 Til Sanggudindens fæde Blikke.

Italiens Bogholderi
 Er Noget, hvortil du kan trænge;
 Dog tving dig ikke, du er fri,
 Bælg selv, lad bare Harpen hænge!

En Videnskab lidt mere reen
 Maa skee dig bedre kunde smage;
 Belan, udgrund de Vises Steen,
 Og bliv en Fichte op ad Dage.

Dog nei! den Vise blier bespiist
 Saa slet, som du; thi uvilkaarligt
 Kun Verden raaber: Viist er viist,
 Og alt det Daarlige er daarligt!

J sulte begge en Duet,
 J begge viist og galt crepere.
 Nei, vil du leve, lær da ret
 At domme, præke og curere.

Dog raad dig selv. Bliv lav, bliv stor,
 Naar, hvad du er, kun ei du bliver.
 Du trives ei paa denne Jord,
 Hvis Lyren du ei jønderriver.

Min barnlige Dannelse.

Helliget min Ven og Lærer Carl Frederik Dichman.

Instinctets Bud, vor Ven paa Dydens Bei,
 Du omme Datter af det glemte Minde,
 Naturens helligste Forglemmigei,
 Taknemlighed! vær du min Sanggudinde.

Grindrings rafaelske Maleri!
 Oprul dig for mit Blik i Morgenrøde,
 Og lad min høitidsvungne Phantasi
 Paa glemte, halvdudslukte Farver bøde.

Det ruller frem — o, Gud! det ruller frem.
 Min Aand! du svæver smilende tilbage.
 Hil dig, du Barndoms rosenstrøede Hiem!
 Hil eder, liliehvide Ustylds Dage!

See Drengen i den unge Floras Arm.
 En Blomst, en Sommerfugl er kun hans Glæde.
 For hvert et Indtryk aabner sig hans Barm;
 Det er ham lige let, at lee og græde.

Rundt om hans Blik Naturen smiler bold;
 Han soler den, ukiendt med Jordens Smerte.
 Dens Skionhed smelter ham; thi mildt, Apol!
 Du aander alt din Flamme i hans Hierte.

Naturens Straaler samles i hans Bryst,
 Dg tænde Phantasiens vilde Luer.
 Han lytter, studser, drømmer hen i Lyst,
 Dg higer efter mere, end han skuer.

I Morgenland, imellem Trold og Dverg,
 Han tumler mellem Feer og Hegekampe.
 Han gyser for Magnetens Ræmpebjerg,
 Dg onsker sig Aladdins Underlampe.

Dg, Felsenborg! du edensfionne D,
 Hvis steile Klipper Held og Dyder hegne!
 Naar dig jeg mindes med din vilde Sø,
 Da er det, som jeg saae min Barndoms Egne.

Jeg seer Albertus klavre paa dit Fjeld,
 Jeg seer den lumske Lemelie at skule,
 Jeg seer din Indgang med sit Styrtevæld,
 Jeg seer Cyrillo i den sorte Hule.

Dg, Robin Crusoe! o hvor ofte har
 Jeg onsket mig din Hytte og din Kilde!
 Du ene Hersker over Den var,
 Dg redded mangt et Offer fra de Vilde.

Selv Reineke, som idel Ondskab drev,
 Stod fielden paa min Hylde i et Hiørne.
 Jeg fandt det ligeslem, at være Næv,
 Naar man var mellem Tigere og Biørne.

Og siden — thi alt tidlig Elskovs Bud
 Mit Die saae i Pigens Himmelsmile —
 Og siden tomte jeg Volum'ner ud
 Om Suk og Maaneskin og Amors Pile.

Saaledes randt min første Ungdom hen,
 Jeg kiendte Verden ei, men vel jeg kiendte
 De Følelser, den Jld, som hæver den.
 Med blandet Lue høit mit Hierte brændte.

Da, ædle Dichman! greb du varmt min Haand,
 Og sagde: „Jeg vil luttre denne Lue,
 Jeg lede vil, jeg danne vil din Aand,
 Og lade dig en større Verden skue —

En Verden, som er skion, og som er sand;
 Dens Lyn skal tæet forbi dit Die svæve,
 Dens Tordenstrald skal vække din Forstand,
 Og høiere dit unge Hierte have.“

Instinctets Bud, vor Ven paa Dydens Bei,
 Du omme Datter af det glemte Minde,
 Naturens helligste Forglemmigei,
 Taknemlighed! vær du min Sanggudinde.

Fortæl, hvordan han tankesfuld oplod
 Den store Kronike om svundne Tider,
 Med Jld, med Kamp, med Maseri og Blod,
 Med Skionhed, Dyd og Kraft paa alle Sider;

Hvor viist han fulgte mig fra Pol til Pol,
 Fra mystiskegamle Nil, hvor Trældom stønned,
 Til Fierde Christians steenudhugne Stol
 I Skoven, hvor han sine Born belønned ;

Hvor skönt han viste mig, at Tapperhed
 Opofferer Alt, og kiender ingen Fare,
 Hiit ved det Pas, hvor Tusind styrted ned
 For Spartas ubetydelige Skare.

Alt Had til Ewig, og hærdet Mandemod
 Den bedst udtænkte Marter rolig taaler,
 Det skued jeg i Romeren, som stod
 Med Diet vendt mod Solens Middagsstraaler.

Alt Benskab, trods hvert falskt og isnet Bryst,
 Opliver Jorden med sin Himmelvarme,
 Det trængte i min Aand med evig Lyst,
 Da Henrik smilte i sin Sullys Arme.

Alt Kiærlighed er stærkere end Had,
 Og stærkere end Tid og Død paa Jorden,
 O, det stadfæstede hvert enkelt Blad,
 Som talte om mit elskte Gamle-Norden.

Alt Trofskab aldrig Danmark har forladt,
 Alt ingen Storm dens Cherubflamme dæmper,
 Det vidnede den blodigskionne Nat,
 Da Rolf til Balhal gif med sine Kæmper.

Men og fra Lasten sank det sorte Flor,
 Bleg saae jeg Dydens Aand fra Himlens Bue
 Alt stirre giennem Taarer til vor Jord ;
 Hans Altarild blev qvalt i Ondskab's Bue.

Jeg saae den store Jesus svede Blod
 I Urtegaarden, saae, hvor Judas iilte
 Med kolde Bødler frem paa sagte Fod,
 Forraadende den Ben, som Gud tilsmilte.

Og Hellas' Jesus — ogsaa ham jeg saae,
 Tilgivende med saligmilde Blikke,
 I Fængselhvalvingen paa sine Straae
 Af Dødens Kalk høitidelig at drikke.

Jeg saae den brave Hus med rolig Taal,
 Den Sandhedsven! men saae ham ikke grue;
 Frimodig steg han paa sit Martyrbaal,
 Og stirrede til Himlen i sin Lue.

Jeg saae den allersjælske Tyran,
 Den lumste Pave byde — Jorden zittre,
 Europas Paradiis stod høit i Brand,
 Jeg horte Blodet risle, Luen knittre.

Og fiernt det hvide Banner plantet stod;
 Med sværmerst Haand Bouillon i Øst det satte,
 Pizarr' i Vest, han vanded det med Blod,
 Og stirred gridst paa Landets gyldne Skatte.

Og allevegne følged røde Bad,
 Blodblokken bugnede sig under Byrden.
 Jeg saae din Myrden, Verdens Hovedstad!
 Den sidste og den gyseligste Myrden.

Jeg zitted kold. — Da blev det atter Dag,
 Det tykke Flor hen over Rædsler segned.
 Da saae jeg Diærvheds bratte Lynildslag,
 Høit blussed Helten, skumle Riding blegned.

Fælt Hiortvar, Geert og Marat sank i Blod,
 Corday og Niels og Biggo saae jeg smile;
 Den store Cæsar laae ved Thronens Fod,
 Af Brutus henstrakt til den lange Hvile.

Den vakte Frihedsaand steg til vor Jord,
 Jeg saae ham Paven og Bastillen fælde;
 Dem ingen Niding, var han nok saa stor,
 Skal atter hæve til den gamle Bælde.

Og mangt et Land og mangen Oliegreen
 Og mangen Stad du viste mig florere.
 Een blomstrede især; det var Athen.
 „Ak," sukked du, „den var, den er ei mere!"

„Hift," sagde du, „hvor om den fiunkne Muur
 Nu Zephir leger, vilde Roser rødme,
 Der blomstrede den skionnefte Natur,
 Der klang den i de græske Harpers Sødme."

Da blussed jeg, da smeltede min Aand
 I hellig Beemod ved de Edles Minde;
 Da greb paa Lyren første Gang min Haand,
 Da kaldte jeg den skionne Sanggudinde.

Og skaansom saae du mig ved Pindi Fod,
 Hvor glad jeg hen i drømte Himle smægted,
 Og knuste ei den arme Ynglings Mod,
 Bed at bevise ham, hvor lidt han mægted.

„Strøb," sagde du med velmeent Faderssmil,
 „At naae den skionne Krands, som evig pranger;
 Dan dig hos Placcus, Raso og Virgil,
 Og hos din danske Broder, Balders Sanger!"

O, elskte Lærer! hvis det Held jeg fik,
 Det siældne Held, den Gave fra det Høie,
 At mildne blidt min Broders Tankeblif,
 At løkke Taarer i den Skionnes Die;

At tolke frit Naturens Harmonie,
 At skildre Jordens Glæder og dens Smerte
 I simpel og utvungen Melodie,
 I sande Udbrud af det varme Hierte:

Da skylder jeg kun dig, kun dig, min Ven!
 At Taarer trænge frem i Edles Blikke,
 At paa min Grav en Krands de lægge hen.
 Gud lønne dig derfor; jeg kan det ikke.

Tag denne Sang! Vor Ven paa Dydens Bei,
 Den omme Datter af det glemte Minde,
 Naturens helligste Forglemmigei,
 Taknemmelighed var min Sanggudinde.

Natur-Temperamenter.

Det phlegmatiske.

Ostens lange, blege Strimmel
 Breder ud sin hvide Fold.
 Stiernen doer paa matte Himmel,
 Luften er saa vaad og fold.

Perleduggens tætte Brimmel
 Glindser fra den grønne Bold.
 Langsomt følger Bonden Ploven,
 Vælter fugtigtunge Jord.
 Taus og sort sig hvælver Skoven,
 Uden Sange, uden Ord.
 Fjeldet staaer saa stump i Taagen,
 Hisset Balmubussen groer.
 Nattens hoitidsfulde Time
 Hen i Evigheden foer;
 Ingen Kirkeklokker time
 Dødnings af dunkle Jord.
 Træt af store Midnatsscene
 Sover mystiske Natur.
 Roligt muldne gamle Bene
 Hisset bag den gamle Muur.
 Mat og kold kun Vinden følger
 Hen i Dammens vaade Siv.
 Morgentaagesflorete følger
 Hylende Naturens Liv.

Det sanguinske.

Milde Sapphirer paa Himmelens Bue
 Hæve den prægtige Hvælving med Unde,
 Østkanten brænder med Rosernes Lue,
 Skovenes quiddrende Sange begynde,
 Tusind Karfunkler i Solen vi skue,
 Guldgule Bolger i Floden sig skynde,
 Blomsten udfolder forferiske Blade,
 Boler med Solen i kolige Bade.

Elskov! Elskov!
 Venus Cypria!
 Dit Alter staaer
 I de svale Dale,
 I de skionne, grønne,
 Duftende Hvælvinger,
 Hvor Philomele slaaer,
 Hvor den rislende Solvbølge gaaer.
 Bellysten blusser paa svulmende Læber,
 Faunerne smile, og Ufkyld forsager.
 Loffende Skiarsild, som pirrende dræber!
 Helvedes Lue, som Uethren forjager!
 Siælen forsvinder, den høiere Sands.
 Dyret og Mennekstet, Blomsten og Løvet
 Torres, forstøffes, og nærmer sig Stovet,
 Svungen i Straalens ophidsende Dands.
 Elskov! Elskov!
 Venus Cypria!
 Hvor den rislende Solvbølge gaaer,
 Hvor Philomele slaaer,
 I de duftende Hvælvinger,
 I de skionne, grønne,
 Svale Dale
 Dit Alter staaer.

Det choleriske.

Hvad sortner?
 Det er Himlens Bue.
 Hvad lyøner?
 Det er Heklas Lue,

Den stærkeste Kæmpe i Nord,
 Den gamle Thor.
 Der staaer han, forvandlet til et Fjeld,
 Hedder Hekla,
 Med Jispander om sit Bryst,
 Med Torden i sin Klost,
 Med gloende Tunge.
 Harniskpladerne runge.
 Paa hiin Side af det vilde Ocean
 Staaer hans Fostbroder Vulcan,
 Hedder Vtna.
 Luende Blod paa den skælvende Jord
 Har de stænket i hinandens Spor.
 Da det gamle Rige svandt,
 Grumt de sig forbandt,
 For pludselig eengang med Kæmpevægt
 At knuse den nyere Slægt,
 Som myldrer mellem begge
 Deres Flintevægge.
 Nu raadslaæ de sammen i den mørke Gang
 Saa lang
 Under Europa.
 Frels os, Jesus af Nazareth!
 Paa Engen hist to Roser stod,
 Fod ved Fod,
 I Ungdomsblod.
 See, hvor de skilles ad ved en Klost,
 Bed en bundløs Groft!
 Den evige Brede
 Har draget det flammende Sværd af sin Skede.
 Hvi bliver I alle saa blege?

Det melancholske.

Jordnen meer ei lyder,
Maanen giennembryder
Nattens brustne Sky.
Spreddt er Jordens Dampe,
Himlens hvide Lampe
Brænder klart paa ny.
Intet Skrald
Og Klippesald;
Allevegne Taushed ruger,
Græsset Regnen suger.

Benligt Nattergalen
Synger hift i Dalen
Mellem Blomsterbed
Paa den Klippetinde,
Som for barske Binde
Nylig styrted ned.
Dybt til Krat
I dunkle Nat
Bød et Dieblif den reise.
Secler saae den kneise.

Hift i Blomsterdække
Jordens lange Sprække
Gaber sort og stor.
Mildt ved Maanens Straaler
Duftende Violer
Sig ad Randen snoer.
Snart en Bro
Med freidig Ro

Dalens Hyrder her vil bygge
 Over Døden trygge.

Sorgløst Kildevældet
 Riser nu fra Fjeldet
 I sin gamle Dands.
 Klippens Roser vinke,
 Himlens Stierne blinke
 Med fornyet Glæds.
 Skionne Jord
 I Nattens Flor!
 Dobbelt skion er Midnatsslunden
 Efter Nadsjelsstunden.

Naar den sidste kommer,
 Naar den store Dommer
 Knuser eget Bærf,
 Naar han Havet vælter,
 Naar han Jorden ælter
 Med sin Arm saa stærk,
 Skal en Nat
 Blandt Blomsterfrat,
 Mere klar, hvor Ingen samle,
 Blidelig os samle.

Den frembrydende Vaar.

Engene grønnes, og Skovenes Kroner
 Nyliq fremsprungne Smaragder bedække,
 Ætheren lues, og Sangeren toner
 I den beknoppede, svulmende Hække.
 Vinteren bort til de livløse Poler
 Flygter med Natten og Kulden og Taagen;
 Flora paa Leiet af friske Violer
 Opflaaer sit Die, sødtsmilende, vaagen.

Harpe, som hang paa de riimfrosne Grene,
 Hyllet i Sne og i rugende Mørke,
 Stum og forladt, medens Boreas ene
 Hyled en Liigsang i Vinterens Døse,
 Harpe! din Jis har Apollo bortsmeltet,
 Da han i Østen steg frem i sin Lue.
 Straalende hænger du nu under Teltet
 Med den blaahvælvede, udstrakte Bue.

Kom og lad Flora, den unge Gudinde,
 Stemme dig med sine sneehvide Hænder.
 Herligt bepurpres den kneisende Tinde
 Hjst af den hvirvlende Kugle, som brænder.
 Hen paa det bølgende Græs vil jeg stirre,
 Som i den mørkeblaa Bove sig taber,
 Lærernes Slag vil jeg høre, som dirre,
 Slaae dine Strænge, og prise min Skaber.

Straale, som brænder i smægtende Die
 Paa den uskyldige, elskende Pige,
 Straale, du Skionhedens høieste Høie!
 Red i mit bævende Hjerte du stige.

Elskende To, som i Skyggerne vanke!
 Indsmil mig Saligheds reneste Lue;
 Da skal min brændende, hellige Tanke
 Tonende hvirvle til Himmelen's Bue.

Da skal de smilende unge Hyrdinder
 Nærme sig mig under skyggende Grene
 Henrykt ved Bækken, som perlende rinder
 Over de hvide, solvspraglede Stene;
 Svævende de om min Harpe skal dandse,
 Som deres Skionhed at tolke kun stræber.
 Da skal jeg prydes med blomstrende Krands,se,
 Da skal jeg kysjes af blomstrende Læber.

Selve de solvlofte Gubber skal høre
 Gierne min Sang fra den mosgroede Hytte.
 Blidt skal de staae i de aabnede Døre,
 Og til veemodige Tonesald lytte.
 I deres gamle uskyldige Siæle
 Foraarets Fryd jeg med Kraft skal indsiunge,
 Til de, fremkaldte af venlige Siæle,
 Nyde et Foraar, evindeligt unge.

Hyrden min Sang skal gientage, og smile,
 Naar han om Aften med bøgende Brimmel
 Skynder sig hjem til en qvægende Hvile,
 Stirrende hen paa den glødende Himmel.
 Tidt paa sit Ror skal han stræbe at ligne
 Strængenes Toner, som bærende vige.
 Da skal han føle Naturen, og signe
 Skionhedens Gud, og omfavne sin Pige.

Alf, men hvad haaber jeg, mægtig henrevet,
 Salig indlullet i hellige Dromme,
 Blussende, freidig, af Indtrykket drevet,
 Mens mine Tanker i Aelser svømme?
 Kan vel en Spurv, skiondt den saligt sig fryder,
 Tolke sin Salighed, som Philomele?
 Kan vel min Sang, skiondt i Vaaren den lyder,
 Male, Natur! dit fortryllende Hele?

Alf, der var Gen! Skiondt fortæret af Smerte,
 Skienkte ham Gud en udødelig Flamme,
 Og for Naturen det aabneste Hierte;
 Han kunde tolke, hvad Andre kun stamme.
 Rungsted! din lange og frugtbare Fure
 Grønnes, som forhen, og spirer, og pranger,
 Mens ved de gamle og gothiske Mure
 Gravmuldet længst har omfavnet din Sanger.

Hellige Ewald! i Danemarks Skove
 Føler min Siæl at forklaret du svæver.
 Vølgende over den krusede Bøve,
 Luttrete din Aand giennem Roserne bæver.
 Lad den opløde de frostige Strænge,
 Gyd i mit Bryst dine hellige Luer,
 Da skal mit Hierte i Harpen sig trænge,
 Da skal jeg tolke, hvad nu kun jeg stuer.

Den Forladte.

Naar Solen rød og langsom daler
 Bag Horizontens Biergerad,
 Naar Bonden glad fra Marken iler,
 Og til sin stille Hytte smiler,
 Da Taaren i mit Øie taler,
 Og siger: Han er ikke glad.

Paa Bænken hist, naar svale Vinde
 Hensuse i den høie Lind,
 Jeg stirrer sværmende i Møde
 Den sødthendøde Aftenrøde,
 De Roser, der saa brat forsvinde,
 Som Geberrosen paa min Kind.

Naar hist i Lunden vakre Pige
 Mig spørger, hvi jeg dandser ei;
 Og naar en Yngling fro mig byder
 Sin Brud til Dands — min Taare flyder.
 Held den, hvis Brud kan ikke svige!
 Han gaaer ad Livets Blomstervei.

Jeg eengang Elskovsharpen stemte
 Til Glædens Priis, som du, min Ven!
 Hun var saa skøn som Morgenrøden,
 Hun svor at elske mig til Døden;
 Men, ak! sin Ed den Grumme glemte.
 Nu døer jeg langsomt, langsomt hen.

Hist, hvor de høie Taarne rage
 Med gyldne Spiir mod Himlens Blaa,
 Hvor Joden hyller sig i Taage,
 Hvor Ustyld doer, hvor Laster vaage —
 Did kunde Floras Datter drage,
 Og lade mig tilbagestaae !

Saa sukker jeg, og vanter ene
 I Skoven ind, og kaster mig
 I Græsjet, hvor de svundne Dage
 Ved Veemodsmindet staae tilbage,
 Hvor der i Stammer og i Grene
 Er skaaret: Stella elsker dig !

Naar da i lille grønne Kammer
 Guldmaanen titter blodigrod,
 Da tænker jeg: Her vil du træde
 Ved Midnat i dit hvide Klæde,
 Om disse fiære, elskte Stammer,
 I næste Vaar, naar du er død.

Da blusser Kinden, Taaren rinder,
 Jeg vakler hjem ad grønne Bang.
 Kiærminderne saa huldt sig boie ;
 Men hvad er de mod Stellas Die?
 Hvad Rosen er mod Stellas Kinder,
 Og Lærkens Slag mod Stellas Sang.

Jeg føler det, mit Hierte svinger
 Ei meer saa stærkt ved hendes Navn.
 Mat glimter Straalen i mit Die.

J smaae nedstunkne Blomsterhøie!
 Jeg føler det, min Smerte dulmer,
 Snart synker jeg i eders Favn.

Den Tillidsfulde.

(Efter Horats.)

Den, som er uden Synd og Last,
 Og føler Elskovs Lyst,
 Han drager ei mod Ondskabs Bold,
 Mistvivlende, med Sværd og Skjold,
 Til Gud sin Lid han sætter fast,
 Og har et roligt Bryst.

Om han er i et Paradiis
 Ved blomsterkøle Bad,
 Om han er i en Ørt af Sand,
 Hvor ei der er en Draabe Vand,
 Om han er paa et Fjeld af Is,
 Er han dog lige glad.

Jeg gif i Morgenrødens Skær
 Engang i dunkle Skov.
 De fiælne Nattergale slog,
 Min lille Guitar frem jeg tog,
 Og sang min Fiordimonas Lov,
 Hun, som er mig saa kjær.

Da sprang en Ulv saa græsfelig,
 Saa stor fra Træets Rod.
 Jeg frygted ikke for at døe,
 Men tænkte paa min elskte Mo,
 Som vilde lede efter mig —
 Og finde kun mit Blod.

En Taare i mit Øie kom,
 Den trilled paa min Kind.
 Da standsed Ulven, saae paa mig,
 Og logrede, og dreied sig,
 Og vendte ganske skamsfuld om,
 Og jog i Skoven ind.

Og dog jeg tænkte vist at døe,
 Thi hungrig, gridst den laae.
 Men Ulven tænkte: Det var Skam,
 Ja Grusomhed, at dræbe ham;
 Han elstes af en deilig Mo,
 Ham maa du lade gaae.

O, sæt mig hen, hvor ingen Sol
 Kan trylle Blomster frem,
 Hvor ingen klare Bølger lee,
 Hvor Alt er stivt af Is og Sne;
 Giv mig den kolde, hvide Pol
 Til et bestandigt Hiem!

Og sæt mig i den hede Ørt
 Midt hen i Flyvesand,

Hvor Jorden brister tør og heed,
 Hvor Straalen falder lodret ned,
 Hvor ingen Myrte, venlig, mørk,
 Mig svalt beskygge kan.

Jeg trodser Straalens stærke Piiil,
 Ei Isen naaer mit Bryst;
 Et Eden blier mig hvert et Sted,
 Naar kun jeg har min Pige med,
 Min Pige med de søde Smiil
 Og med den søde Røst!

Den brustne Harpe.

Du, som blandt Skovens Kroner
 Tolked saa helligt sorgelig
 Med de bævende Toner
 Den Smerte, som langsomt fortærer mig!

Grusom nu du tier,
 Hæver ei længer din hulde Røst;
 Dine søde Melodier
 Gyder ei dulnende Beemod i mit Bryst.

Maanen skinner ei i Lunden,
 Hen i dødsige Taage kun doer min Sang,
 Dens Straaler er forsvunden
 Med din skionne, din smeltende Klang.

D snart, snart er mit Hierte,
 Som bløder saa mat og saa nedtrykt nu,
 Overvældet af sin Smerte,
 Taust og brustent, Harpe! som du.

Himmellysene.

Jeg skued Stella, hun var saa mild,
 Som Stierne klart hendes Die straalte.
 Den Ild optændte en anden Ild.
 Taalmodig længe min Qual jeg taalte.
 En Stierne er smuk, det bekiender jeg gierne;
 Men, af! man bliver dog fied af en Stierne,
 Dens Ild er for kold, for fiern og mat,
 Og naar man ei hører blandt Astronomer,
 Hvo vilde da see paa de Phantomer
 Bestandig, i en bestandig Nat?

Jeg skued Juno Heliona,
 Med Solens Kraft hendes Die brændte.
 Jeg vidste neppe, hvor det kom fra,
 Saa pludselig hun mit Hierte tændte.
 En Sol skaber Held fra Pole til Pole;
 Men, af, man blændes saa let af Sole,
 Deres Ild er for heed, for luende rød,
 Og naar man ei er paa Jorden en Abe,
 Hvo vilde da staae, paa dem at gabe,
 For selv at blive til udbrændt Glød?

Jeg saae min Luna, saa huld og blid;
 Saa sværmerisk sødt hendes Die bæved,
 Saa helligstiont hendes Blik sig hæved,
 Som Maanen i yndige Skumringstid.
 Med hverken for stærk eller døende Flamme
 Hun vegled med Skionhed, evig den samme.
 Som naar i hellige Midnatsstund
 De lyse Bølger i Maanskin rinde,
 Saa salige nu mine Dage svinde.
 Hvad tryller mig Livet saa sødt, som hun?

Drømmene.

Jeg drømte, jeg var en Demant, og sad
 I hendes Loffer, saa blonde og bløde,
 Som midt over Panden skilte sig ad,
 Og bølged om Kinderne, friske og røde.
 Og mangen Yngling saae hen paa mig,
 For med det samme at see paa hende.
 Da straalte mit Blik saa stoltelig,
 Jeg tænkte: Den Glæde saaer aldrig Ende.
 Men, o! jeg vaagned; al Fryd forgaaer,
 Langvarig Lykke kun haaber Gianter.
 Svøbt laae jeg i Dynen og Pudevaar,
 For fattig til at ligne Demanter.

En anden Gang, sunken i Morpheus' Arm,
 Jeg bildte mig ind en Rose at være,

Som paa hendes fulde, sneehvide Barm
 At sidde duftende havde den Gre.
 Af, hvor jeg var paa et deiligt Sted!
 En Gaafesjær kan ei dets Ynde beskrive.
 Jeg bølged saa svævende op og ned,
 Jeg tænkte: Den Glæde vil evig blive.
 Men, o! jeg vaagned; al Fryd forgaaer,
 Tidt giver os Skiebne's Bid en Skojs.
 Svøbt laae jeg i Dynen og Pudevaar,
 Af! alt for bleg til at ligne en Rose.

Man drømmer ofte paa denne Jord,
 Det Sande maa for Ideer vige;
 Jeg drømmer oftere, end man troer,
 Thi fiært er mig Phantasiens Rige.
 Saaledes drømte jeg eengang, tænkt!
 At jeg bevoget med Floras Spæde
 Bar under Myrter en grønnende Bænk,
 Som bar den Skionne med henrykt Glæde.
 Men, o! jeg vaagned; al Fryd forgaaer.
 Og vaagen kan man da sagtens tænke,
 At, sunken i Dynen og Pudevaar,
 Jeg havde kun lidt tilsælles med Bænke.

En anden Gang var jeg en Bølge blaa.
 Ha, Mindet endnu i mit Hierte brænder,
 Thi i min Arm den Ufskyldige laae,
 Jeg spillede om hendes runde Lænder,
 Og over min blanke Glæde hen
 Glad Morgensolen sit Purpur smilte,
 I det den kneiste paa Himmelen,
 For at see, hvor skiont i min Favn hun hvilete.

Men, o! jeg vaagned; al Fryd forgaaer.
 Hvad nytter det altsaa her at dolge,
 At, hyllet i Dynner og Pudevaar,
 Jeg var for tør til at ligne en Bolge?

Men skiondt jeg nu drømte saa tidt med Lyst,
 Indlullet af Kiærligheds Tryllerier,
 Om mangan Fryd med blussende Bryst,
 Hvorom for Korthedens Skyld jeg tier;
 Saa skulde jeg dog taalmodig og om
 Mig i min mislige Skiebne funden,
 Hvis ei min kiæreste, sidste Drøm
 Bar, som de andre, saa reent forsvunden.
 Jeg drømte eengang lysvaagen, at
 Hun elskede mig; men, o! bedragen
 Jeg bøder nu mangan søvnløs Nat,
 Fordi jeg eengang har drømt om Dagen.

Til Rimer.

Rimer! du maa takke mig,
 Hvad de Fleste negte dig,
 Jeg bevijer, at du har.
 Hør kun! Sagen er jo klar.

Først og fremmest selv du troer,
 At du er en Digter stor.

Kunde du sliq Tanke havt
Uden stærk Indbildningskraft?

Du erindrer ganske klog,
Hvad der staaer i Andres Bog,
Sammensætter det med Flid —
Det er jo Beviis paa Vid.

Githrens nysfelige Klang,
Lidenskabens vilde Sang
Synes Galskab dig og Lust —
Ergo har du jo Fornuft.

Følelse blev* og din Deel;
Kaldes du en Sneglesfiæl,
Snærter det, som du fik Niis.
Trænge vi til meer Beviis?

Følelse, Vid, Phantasie,
Og Fornuft — det er Genie.
Rimer! har du Mage seet?
Du fikst Genialitet.

Oldingen ved Werthers Grav.

Aftenroden
Farver din Grav.
De gamle Linde

Omhvælve den.
 Biolerne
 Volge i dens høie Græs.

Du slumrer
 Den roligste Slummer:
 Dødens.

Skyggerne vøge,
 Aftenrøden svinder;
 Kun et blegguult Skiar
 Tegner, hvor den svandt.
 Skoven sortner.
 Hist kommer en Flok
 Karle og Piger
 Fra Marken.
 De standse deres Sang,
 Og Pigerne
 Pege hid til Graven
 Med skælvende Hænder,
 Og gaae en Omvei
 Af Frygt for Selvmorderen,
 Som spøger i Skoven.

Berther!
 De frygte dig,
 Som hviler saa roligt
 Mellem Blomsterne.

Dig gav Skiebnen et Hierte,
 Som sølte
 Natur og Gud.

Det gav den Faa.
 Dig gav Skiebnen det Held,
 At finde et Hierte,
 Som sølte med dit.
 Det gav den Færre.
 Du var lyffelig;
 Thi du nød
 Kiærligheds Fryd.
 Men jordiske Sammenstod
 Hindred eders Siæle
 I at forene sig
 Uforstyrret
 I Guddoms-Harmonie
 Her.
 Da fastede du din Jorddragt
 I Graven,
 Og ventede hende
 Hissjet,
 Og fandt hende.
 Nu frydes I.

Alderens Sne
 Dækker min Jæse.
 Mit Hierte døer
 Langsomt.
 Min Baar svandt hen
 Unydt;
 Thi jeg fandt Ingen paa min Bei,
 Som sølte med mig.
 Jeg nød ikke
 Kiærligheds Fryd.
 Mig venter Ingen

Hiøset,
Jeg forlader Ingen
Her.

Naar mit Hierte er brøstet,
Og Menneſteſværmen
Trænger ſig forbi min Marmorkiſte
I Capellet,
Bil de ſige:
Han var lykkelig!
Alf, hvo var lykkeligſt:
Du eller jeg?

Digteren i Peirelunden.

Phantaſie! hvi river du mig
Til ſtionne Grindringer hen?
Gierne, gierne fulgte jeg dig,
Men maa vende tilbage igien
Til den kolde Tid, da din ſtionne Lue
Hvirvler ei længer mod Himlens Bue.

Hvi afloffer, Harpe! din Solverklang,
Som bæver i Aftnen ſaa huld,
Den modloſe Sanger endnu en Sang,
Mens Solen gaaer ned i ſit Guld?
Alf! bedre, du taus paa Egen hænger,
Dine venlige Toner elſkes ei længer.

Der var en Tid — af, længst den svandt!
 Dens Minder dybt i mit Hierte gløde.
 Da agtedes Minnisang ei for Tant,
 Det var Jordens barnlige Morgenrøde;
 Naar Skialden sang med begejstret Røst,
 Da blussede hvert nærværende Bryst.

Kongen var stolt af at være hans Ven,
 Skiondt han afflog Glimmer og Rang.
 De skionneste Piger stimlede hen
 Og kyssed ham, naar han sang.
 Der sad han henrykt; hans skionne Binding
 Var den Krands, de vandt om hans loffede Tinding.

Harald og Frode! I muldne i Veer,
 Eders skionne Tider forjvunde.
 Sangen besjæler ei Kæmper meer
 Om det herlige Tafelrunde.
 See Ruinerne, hvor veemodigt de gløde
 I den sidste, glimtende Aftenrøde.

Kom, Harpe! Solen udslukkes brat,
 Dens sidste Straaler kun virke;
 Kom, vi vil slutte os inde i Nat
 I Roskildes gamle Kirke.
 Der vil jeg ved din dæmpede Klang
 I Choret synge min Svanesang.

Min Røst skal mane Skyggerne frem
 Fra Jordens fugtige Volde;
 Fra Gravens gamle, ærværdige Hiem
 Skal de stige med Harnisk og Skjolde,

Og de blege Piger i Maanestkin
Skal atter smile med blussende Kind.

Saa har jeg dog sunget en eneste Stund
Paa en Tid, det var værd at sünge.
Farvel, du gamle, dunkle Lund!
Under Hvalvingen nu min Harpe skal runge.
Mellem Ridder og Hustru og Svend og Mo
Bil jeg synge og blusse og blegne og døe.

Fødselsdagen.

Jeg vaagnede ved Rattergalens Slag,
Naturen rødmed, Ratten var forsvunden;
Med Harpen taus jeg traadte ud i Lunden.
Det var min kiære Piges Fødselsdag.

Med Taarer hen i Solens Glands jeg saae.
Alt funkled mig saa broget, mildt i Møde.
Kiærminderne var dobbelt himmelblaae,
Og Roserne var dobbelt purpurøde.

Og Lærken hisjet paa den grønne Bang
Steg hoit fra Græsset under solvblaa Sphære,
Og quiddred, syntes mig, en Morgensang
Paa Emmas Fødselsdag til hendes Vre.

Da steg saa stærkt, saa underligt min Aand,
Mit Hierte blussede, og jeg samled længe,
Før, skælvende af Glæde, med min Haand
Jeg kunde finde Harpens brune Strænge.

Og da jeg nu ved Strængens sagte Lyd
Midt i den skionne Brimmel vilde stræbe
At synge om min Elskov og min Fryd —
Da var min Tunge stum, og taus min Ræbe.

Da lod jeg modløs Harpen synke ned,
Og spurgte med en Taare i mit Øie:
„Hvi negter du mig grumt, du Evighøie!
Paa Emmas Dag at synge Kiærlighed?“

Men, see! da blev jeg vaer en fager Mand,
Med Pensel i sin Haand han længe stued
Mod Østen hen, hvor Morgenrøden lued
Mildt over Busken, i den gyldne Strand.

Og ofte saae jeg ham at male ned;
Men svage var hans Træk og uden Lykke.
Da raabte han med Fryd: „Hvad kan udtrykke,
O evige Natur! din Herlighed?“

Og over Fjeld jeg horte Echos Lyd:
„Natur! dit sande Liv kan Ingen male“.
Og giennem Roser hortes Zephirs tale:
„O, mindre Elskovs høie, søde Fryd!“

Da gav jeg Glæden i mit Hierte Rum;
Da standsede min Taare med min Klage.
Til Emmas Bryst jeg vendte taus tilbage,
Og takked Gud, fordi jeg var saa stum.

Biergmands-Liv.

(Efter Novalis.)

Den over Jorden hyder,
 Som maaler Jordens Bund,
 Som ei Bekymring bryder
 Dybt i den lune Grund.

Som tausindviet kiender
 Dens Kæmpe-Ledemod,
 Som til dens Bærksted vender
 Med usfortroden Fod.

Dens hemmeligste Kammer
 Sig aabner for hans Bud;
 Hans Hierte den opflammer,
 Som om den var hans Brud.

Hver Dag han did kan drage
 Forelsket, dobbelt fro.
 Han fryer ei Flid og Plage;
 Den laer ham ingen No.

De mægtigste Bedrifter
 Fra længstforvundne Tid
 Den dybe Klippe skrifter
 Ham aabenhjertig, blid.

Oldtidens Lust ombæver
 Hans Ansigt helligmild;

I Grubens Morke svæver
For ham en evig Ild.

Hvorhen sin Fod han flytter,
Saa velbekiendt han er.
Naturen understøtter
Hans Hænders Gierninger.

Til Hielp i høie Grotte
Ham Vandet følger brat;
Og alle Klippeflotte
Ham aabne deres Skat.

Hen for sin Konges Throne
Han bringer gyldne Skrin,
Og sætter i hans Krone
Den funkende Rubin.

Bel sandt, han Kongen byder
Alt, hvad han samled her;
Dog det ham lidet bryder,
Hans Armod er ham kjær.

Lad dem som Bødler hæрге
For Penge, Land og Slot;
Han blier i sine Bierge
Den glade Jordens Drot.

Landlivets Glæder.

(Efter Horats.)

Lykkelig den, som til det Bedre
Fra Stadens Lummel ile kan,
For rolig, som de gamle Fædre,
At ploie eget Agerland.

Ham skrækker ikke Havets Graade,
Ei Krigsdrometens vilde Larm,
De Riges Pragt, de Stores Naade
Foragter han i Floras Arm.

Det høie Viintræ bugner ene,
Han binder det til Poplen hen,
Dg stærer bort de golde Grene,
Dg ymper bedre ind igien.

De rige Hiordes Bøgen lyder,
Mens i den frumme Dal de gaaer;
I rene Kar han Honning gyder,
Dg klipper fine tamme Faar.

Naar Aret tungt i milde Bugter
Henfølger i den gyldne Flod,
Da plukker han de modne Frugter,
Dg presser Druens Purpurblod.

Dg takker Gud, som Glæden sender,
Dg skuer fromt mod Himlens Sky,
Dg folder bønligt sine Hænder
I Græsjet under Egens Ly.

Og Havets fierne Bredde syder,
 Og venligt risler Bækken's Fald,
 Og til en qvægsom Slummer byder
 Den veemodsfulde Nattergal.

Men naar de gustne Vinterlunde
 Sneedækkes hvidt, som Biergets Top,
 Da jager han med rappe Hunde
 Det frygtelige Bildsviin op.

Den sultne Kramsfugl i sin Snare
 Han loffer let med Ronnebær.
 Bildanden og den bange Hare
 Tidt Jægerens Belønning er.

Og maa ei hvert vanhelligt Minde
 Om Byens Veflekunst forgaae
 I Favnen af den hulde Qvinde,
 I Kredsen af de fiære Smaa?

Paa Arnestedet mattes Luen;
 Hun henter Riis, og tænder dem,
 At der kan være varmt i Stuen,
 Naar Faer fra Marken kommer hjem.

Hun malter selv sit Qvæg, og driver
 I Stalden ind den muntre Hiord,
 Og henter frem, hvad Gudheds Giver
 Har skienket tarvelige Bord.

Hvad er Skildpadde og Fasaner,
 Og al den Lækkerhed paa Fad,
 Der pirrer fræsne Stores Ganer,
 Mod denne sunde Bondemad?

Hvad er den Kyp, som Norge sender,
 Det allerføsteligste Kæ,
 Mod Gblet, som med egne Hænder
 Jeg plukker af mit eget Træ?

Mod Jordens sunde Urt, som mætter
 En munter Slægt, saa fri for Nag?
 Mod Gaasen, som min Hustru sætter
 Paa Bordet for os Mortensdag?

Hvor godsligt midlertid at skue
 De glade Lam at hoppe hjem,
 Mens Solens røde Aftenlue
 Fra Skoven hist bestraaler dem!

De stærke Dyne slæbe trætte
 Den tunge Ploug fra Marken ind;
 Sig Folkene ved Arnen sætte,
 Saa lystige, saa froe i Sind.

Saa talte Harpag i November,
 Af Nager kied, af Landet Ven,
 Og standsed ellefte December —
 I Juni aagred han igjen.

Elegie over en Landsby-Pige.

(Efter Høstn.)

Sorgeligt og dæmpet Kloffen toner
 Fra det gamle Kirketaarn herved.
 Fædre græde, Piger, Born og Koner;
 Bræder lægges rundt om Gravens Bred.
 Hyllet i det lange Dødningklæde,
 Og med hvide Roser paa sit Bryst,
 Slumrer Hanna, hun sin Moders Glæde,
 Hun den hele Landsbyes Lyst.

Kummerfuld og bleg hver om Veninde
 Tænker ikke meer paa Leg og Dands;
 Staae om Kisten grædende, og vinde
 Deres Elskede en Liliesfrands.
 Flere Taarer værd var ingen Pige,
 End du er det, fromme, gode Mo!
 Meer forklaret blier i Himmerige
 Ingen iblandt dem, som døe.

Som en Engel hist i hvide Klæder
 I sin lille Hyttedør hun stod.
 Blomsterne var hendes gyldne Klæder,
 En Viol sin Barm hun pryde lod.
 Hendes Biste var de kolne Blade,
 Morgenlunden hendes Pyntesjal,
 Hendes Speil var Bækkens blanke Glæde,
 Hendes Sminke dens Krystal.

Sædeligheds Maaneglands omsmiilte
 Hendes Blik og Kindens Rosenblod ;
 Aldrig Ustylds Himmelaand bortiilte,
 Aldrig, aldrig Hanna den forlod.
 Mangen Unglings drukne Die hæved
 Luetaendt paa hendes Indighed ;
 Men for Vilhelm hendes Barm sig hæved
 Af bestandig Kiærlighed.

Jngen uden Vilhelm ! Vaaren vinkte
 Venligt dem til Skoven med sin Glands.
 Under Grønt, og Blaat, som Himlen blinkte,
 Svævede de hen i landlig Dands.
 Om hans Hat i Høsten Vaand hun snoede,
 Paa en Hvede=Reg de sammen sad.
 Ved et Smil han blev saa vel til Mode,
 Jilte til sit Arbeid glad.

Skottende sin Indling huldt i Mode,
 Bandt hun alt det Korn, som Vilhelm slog,
 Til sit Skær den svale Aftenrøde
 Giennem Bestens blege Skyer jog.
 Al sin Fryd han saae i hendes Blikke,
 I hans Drøm hver Nat hun blandte sig.
 O ! saa ømt, saa saligt elsker ikke
 Englene i Himmerig.

Vilhelm ! Vilhelm ! Dødningskloffen lyder,
 Sortbeklædte Kiste hæver man,
 Beemodsfulde Sørgesang udbryder,
 Unge, hvide Piger gaae foran.

Med sin Psalmebog i Haand han blegner,
 Stirrende saa vildt ved Gravens Bred;
 Taaren rinder langsomt, Kisten segner
 I det sorte Gjemme ned.

Gode, fromme Siæl! du slumre rolig;
 Snart din Slummer evig er forbi.
 Klag, naar det er mørkt, paa Gravens Bolig,
 Nattergal! din Beemodsmelodie.
 Bæv om Gravens lille Blomsterstygge,
 Aftenvind! naar Maanen smiler klar,
 Og i disse Lindeskroner bygge
 Dmt et Turtelduepar!

Wiedewelt.

Natten blinker,
 Stiernehøren vinker,
 Gensom krummer sig den grønne Strand.
 Duggen ene
 Ned ad Pilens Grene
 Galder i det stille, sølvblaa Band.

Bølgen følger
 Rislende, og følger
 Sagte Zephir, perleklar og skion.
 Lyset lyser
 Natligghvidt, og gyser
 Fra sin Sky til Kammers blege Son.

Krum af Alder;
 Tungt hans Taare falder
 I det dybe, ubekiendte Blaa.
 Sagte flytter
 Han sin Fod, og støtter
 Sig til Staven. Jæsen er saa graa.

Modgang frister
 Hiertet, Hiertet brister,
 Doden slukker Diets stærke Jld.
 Svagt anspænder
 Han de matte Hænder,
 Strækker dem til Himlen, rolig, mild.

„Ingen Klage!
 Talt er mine Dage;
 Jeg vil ikke længer dvæle her.
 Hellig Fængsel
 Bryder Kammers Fængsel,
 Vinker mig til Mattens Solversfiær.

Dybt jeg skued —
 Hoit Naturen lued
 I min Siæl med alt sit Trylleri.
 Sødte bevæget
 Jeg i Stenen præged
 Stærke Træk af Livets Harmonie.

Haarde Stene!
 Mine fiøre Vene
 Smuldne snart dybt under Volgens Veer;

J skal stande,
 Helligt skal J sande,
 At jeg var, naar jeg er ikke meer."

Bældig Længsel
 Bryder Sorgens Fængsel;
 Gamle Gubbe kan ei meer modstaae.
 „Længsler's Bolig!
 Rolig og fortrolig
 Favn mig med dit mørke Himmelblaa."

Busken vifter,
 Maanen Farve skifter,
 Dybt nedboiet nærmere Muisen sig,
 Mat af Blikke.
 „Son! forlad mig ikke;
 Jeg er barnløs, naar jeg mister dig."

Gubben samler,
 Sidste Kraft han samler,
 Suffer henrykt sin Gudindes Ravn.
 „Elfselige!
 Gi af denne Verden er vort Rige.
 Jeg gaaer hen, hvor der er intet Savn."

Taus hun sukker.
 Bolgen mildt sig luffer
 Om den gamle Findings solvgraae Haar.
 Hun forsvinder,
 Dagen bleg oprinder,
 Hvi paa Frihedsstøtten Lærken slaaer.

Troskab græder,
 I de hvide Marmorklæder,
 Kold og bleg, den ranke, hulde Mo;
 Haand paa Brystet,
 Aldrig, aldrig trostet,
 Stirrer hun hen paa den sorte So.

Den poetiske Billedjæger.

Mangen Aftenstund
 I den grønne Lund
 Med min Lyra under Armen
 Tidt jeg gif Rund;

Søgte mig halv træet
 Efter et Sujet,
 Som jeg kunde bearbejde
 Sød, blødt, blidt, net.

Naar da et jeg fandt,
 Passende charmant
 For mit Jag og for mit Hierte
 I en skult Kant,

Da jeg om mig saae,
 Monne Lyren slaae,
 Sang, om ikke just saa rhythmisk,
 Dog omtrent saa:

Ullen dullen dof!
 Fingel fangel fof!
 Fof for alle Mærkepande!
 G! B! Ba! Bof!

Høsten.

Atter jeg skuer dig hist, du dig nærmer, du rynkede Gubbe!
 Bleg ved den vindtørre Stav gaaer du din vanlige Gang.
 Stormen slagrende slaar i din solvgraa Lok, og dens
 Bladfrands

Rives i visnede Lov ned, og omhvirvler din Fod.
 Benlige, kolde Taarer i Dinene staae. Hvor de funkle!
 Trille saa langsomt og tungt ned paa den indfaldne Kind.
 Gensom Lovsal bladløs dig vinker til qvægende Hvile.
 Himlen, som nylig var graa, skiller sin natlige Sky,
 Maanen med solverne Horn fremsunkler bag revnede Forhang,
 Breder sit døende Skin over den gule Natur,
 Smiler saa mat og veemodig til dig, som henstirrende fletter
 End af de seneste Lov Jesen en grønbladet Krands.
 Høst! du er Solvmaanens Ven. Hvad har I Oldinger
 begge

Vel hinanden hver Nat hemmeligt da at betro?
 Taler I vise Gubber om bedre, om stionnere Tider?
 Ak, da indlader og mig! kjær er sli Tale min Siæl.
 Gustne, nedboiede Mand! kjær var du altid mit Hierte;
 Nattevandrer! og du, med det bedrovede Blik.
 Deilig er Unglingen Baar, med sin Rosenkind, og med Jesen
 Martsviolomflyngt, Bliffet som Morgenens Glod.

Men som en Engel fra Gud, der i høi, livsalig Begeistring
 Staaer for den stuende Siæl faurt i dens reneste Nu —
 Hiertet da bankende slaaer, og sig Armen strækker med
 Tvivl ud,

For at trykke ham fast, fast til det luende Bryst;
 Snart, som en hvidklar Kugle, der ruller i natlige Dunstfreds,
 Udi sin skionneste Glands svinder han da for dit Blik —
 Saa den rødmenende Vaar! Med svævende Fied gaaer hans
 Bandring

Giennem det taagede Nord hen til sit straalende Hiem.
 Staffet han hviler kun her i den nys oplivede Bøglund,
 Blomster trindt om sin Fod, Elskovshyren i Haand;
 Skingrende Sangerster let omslagre den hvælvede Tinding,
 Guldgul vægtige Lok bølger for dustende Vind.
 Tyndt omringet han staaer af Piger og barnlige Gubber,
 Enkelte Unglinger med; Mængden ham kold gaaer forbi,
 Kalder ham haanligt et Barn, som sin Tid henodslær med
 Leg kun,

Skiondt i den fagreste Glands dødkolde Jord han har klædt.
 Hurtig han reiser sig da fra den blomsterspraglede Græsbænk,
 Upaaskionnet, useet, smiler han Beemod, og gaaer,
 Fulgt af Zephirernes Hær og af Blomster og sungende Fugle,
 Let, som en Purpurfky svinder og døer i det Blaa.
 Ak! paa en længere Vaar, paa Historiens, er han et
 Billed,

Marlig et kort Monument om den henvisnede Tid.
 Aelser bringer han sødt i min Siæl, de slumrende Kræfter
 Vækkes, og yttre sig — ak! høist i en brændende Sang.
 Som den indsluttede Siæl, lyfsalig ved sine Dromme,
 Skotter med Sideblik kun til det nærværende Liv,
 Saa den mystiske Dreng; som en fromt henilende Pilgrim,
 Spottet af aandløse Flok, søger han Skoven, og flyer.

Vengstlige Misforhold! O Høst, mildt dvælende Gubbe!
 Kryst din veemodige Dugg kolt i mit brændende Saar.
 Alt har din travle Hustru, bekymret for vinterligt Forraad,
 Pluffet i rummelig Kurv Grenenes bugnende Frugt.
 Langsomt ved din Stav nu bestiger du skaldede Gravhøi,
 Stirrer nu taus og blid hen paa den visne Natur.
 Solen er dalet i Hav, tørt hvisler det spraglede Lovværk,
 Aabent det skælver saa koldt, streifet af Straalernes Skin.
 Stjernen, som holdt sig i Somrens Arm ved den hvælvede
 Baggrund,

Triner nu glandsfuld frem med sine dristige Blik.
 Olding! o, tryk til din Barm den berusede, drømmende
 Digter.

Græfernes Kraftliv svandt med deres herligste Kunst,
 Nordens Sværd dybt rustet i Graven, og Harpen er brusten,
 Ridderens brogede Skjærf blegt er henfalmet og dødt.
 Ene Ruinerne staae, rundt om er Taushed og Kummer,
 Enkelte døende Glimt tændes i Dunsterne fun.
 Halvudslettede Billeder, rundt indhyllet i Taage,
 Svæver i Maanens Glands over den rygende Dal.
 Kom da, Ossian! kom! I Nattens Favn ved dens Lysning
 Vil jeg klage med dig, at! for at glemme Homer.
 Ingen harmonisk Hal, hvor til Pillen sig Snydene læne,
 Og hvor Rigdom og Kraft, Skionhed er Strængenes
 Klang;

Ei den romantiske Glands, selv ei et Capel kun i Skoven,
 Hvor den neddalende Sol rødmer til hellige Kors;
 Røgne Klipper og Nat, og Hundeglam kun, og Rædsel,
 Elvens fortvivlede Brag, Hornets vildthylende Klang!

Til Hanna Steffens,

født Reichardt.

I et Exemplar af mine Digte, paa hendes Fødselsdag.

November stod saa kold og øde,
Hiemsøgt af Taager og af Regn;
De vilde Storme rædsomt lode
Fra Skyen om den nøgne Egn.

Den gamle Høst, en venlig Gubbe,
Sad der saa tankefuld i Vøn;
Tilfældt han reiste sig fra Stubbe,
Og bad til Guderne en Bøn:

„Skal evig da mit Liv kun flyde
Hen uden Lyst og Glæde her?
O, lader dog en Blomst fremskyde,
At jeg kan qvæges i dens Skær!“

Da ynkte Guderne den Arme,
Som sad saa kummerfuld og stil,
Foruden Liv, foruden Barne,
Foruden venligt Blomsterspil.

Og Freia monne let sig saare
Med blanke Spyd; og, see! af Blod
Til Jorden sank en Purpurtaare,
Og spired frem, og fæstet Rod;

Dg fleg, og monne huldt sig lukke,
Dg blomstred i den kolde Luft.
Dg Freia horte Blomsten sukke,
Dg hendes Ande gav den Duft.

Dg Solen gav den lune Bade,
Dg Stormen lagde bly sig ned,
Dg Frigga gav den grønne Blade,
Dg Bragi gav den Evighed.

Dg i Novembers kolde Møje
Det er ei længer graat og dødt,
Fra den Tid Freias unge Møje
Der spired frem, og blusser sødt.

Men Blomster maa man Blomster yde;
De voxe sparsomt paa min Bei,
Derfor kan jeg kun Rosen byde
Her disse smaae Forgiethigei.

I Anledning af vor kiære Moder
E. C. Möllers Fødselsdag,
 den 27de April 1804.

Den Kreds, hvor nu du har dit Sæde,
 Det er et Slægt-, et Bønnelag;
 Vi alle, Moder! høit os glæde
 Her paa din elste Fødselsdag.
 Af Fryd og Kiærlighed til dig
 Høit vore Stemmer have fig.

Ihi Venlighedens milde Dyder,
 Ustyldig Gudsrygt, Munterhed,
 Det er de Smykker, som dig pryder,
 Og som vi alle glædes ved;
 Besteden, huld og takkelig
 Du samler Glæden rundt om dig.

Du deler Bønners Fryd og Smerte,
 Ihi varm og aaben er din Aand;
 Du rækker med et velmeent Hierte
 Den Hielpeløse tidt din Haand.
 En talrig Flok vil følge med
 Og græde ved dit Hvilested.

Men jeent skal de og Venstab græde,
 Blandt os du længe her skal gaae,
 Og hvor du, Hulde! er tilstede,
 Skal Fryds og Venstabs Throne staae,
 Og mange Aar med fulde Maal
 Vi drikke som i Dag din Skaal!

Vaaren.

Hviffet oplivende Haab trænger ind i det bankende Hierte?
 Baar! som i Høsten jeg quad, virkelig est du der nu.
 Af, hvad sang jeg om Misforhold, hvad om ængstelig Uro?
 Intet ængster min Barm her i din kiærlige Favn.
 Barnlig from, uden Nag, uden Qual, uden ulmende Kummer
 Synker jeg her i dit Skiod, jalig, og knæler for Gud,
 Glemmer Tiden med al sin svundne Glands og sin Bort-
 gang,

Hellig tilbedende Ild styrker og hæver mit Bryst.
 Hele Naturen jeg seer som en andagtjubilende Kirke,
 Kiærlig den hellige blaa Svælving omfavner Alt.
 Fromt i det grønne Stolestad sidde Smaaablomsterne parviis,
 Rad ved Rad saa trygt, pyntet i Helligdags Dragt;
 Og i det dunkle Chor synger Juglen sit høie Te Deum,
 Zephir, den Helligaand, venlig omsvæver det Alt,
 Byder hvert Blomster i Ydmyghed ned sig til Jorden at
 neie

For den Almægtiges Navn. See, hvor de adlyde fromt!
 Af! i den gule Høst da stirrer kun Bliffet tilbage,
 Men i den grønne Baar smiler det haabefuldt frem.
 Midt i den døde Natur fatter Mod ei det higende Hierte,
 Mellem det visnede Krat Siælen selv føler sig Stov.
 Stormenes tunge Dron lyder mørkt, som en nordisk Ballade,
 Suk over svundne Liv toner den ifkun, og Død.
 Diet paa Ridderborgens Ruiner da dvæler med Beemod,
 Rødssteens-Murene staae mosklædt i Aftenens Guld,
 Omsnoet af nedfaldne Lov; og dybt i de dæmrende Haller
 Omvanker Shakespeares Aand, mørk kun og tragisk og bleg.

Men i den barnlige Baar, o! da leger Alfen i Skoven,
 Skumringen luller os sødt ind i en Sommernatsdrøm.
 Da forstaae vi den sydlige Klang; de nordiske Rynker
 Svinde fra Majyn, som Egn, Læberne blusser, og lee.
 Da først de spanske Landeveis-Eventyr sødt os henryffe,
 Medens med Bogen i Haand hen vi ad Skovstien gaae.
 Baaren bliver da selv en seirende, skion Don Quixote,
 Svundne Tids Genfold og Kraft vil den, og Villien steer.
 Benligt om Shakespeares Borg Calderone sin Rosenfrands
 fletter,

Sødt i hver smilende Bæk risler Petrarca's Sonet.
 Mindet om Vinter og Høst, Liv, Død, om Oldtid og Nutid
 Blander sig da i vor Siæl broget i mild Phantasie,
 Dypper sin Blomsterpen i Morgenens luende Purpur,
 Skriver paa Rosernes Blad sit ariostiske Digt.
 Mørk Beklemmelse viger, let aandes i duftende Æther,
 Rædsel, Forvirring og Qual flygte paa Blomsternes Vink.
 Svind da, Tanke, som dræber, om evigbortflygtede Glæder!
 Gi i Naturen blot Baaren kun yttre sig vil;
 Ufortroden den her skal saa tidt os vise sin Skionhed,
 Indtil den dorste Tid selv af sin Vinter blier kied.
 Unge solverbevingede Zephir skal vifte dens Taager
 Fiernt til Moserne hen, Morgnen skal rødme dens Kind,
 Himlen klare dens Blik, og alle de bortsvundne Toner
 Atter samtone skal, lære den Livet forstaae.
 Fuglens ustyldige Sang skal beskæmme den frostige Digter,
 Torden, Lynild og Regn lære ham Kræfternes Spil,
 Og den hellige Midnat, naar over de knælende Skove
 Himlen rolig er hvalt, lære ham Andagt og Tro.

Petrarcas Canzone ved Baucuse-Kilden.

Solbæk, I Bolger milde,
 Hvor hendes hulde Lemmer
 Fandt Ro, den skønneste, den elskte Pige!
 Green, hvor hun hvile vilde!
 Ak, aldrig jeg det glemmer!
 Du grønne Støtte for den Elskelige!
 Blomster, som Kiølen's Flige
 Har giennt, som sødt blev baaret,
 Hvor Englebarmen svulmed!
 Hellige Luft, som dulmed,
 Mens giennem dig det hulde Blik mig saared!
 Ak, laaner hver sit Dre,
 Min sidste, sørgelige Sang at høre.

Bil Skiebnen aldrig smile,
 Bil Gud sig ei forbarne,
 Og slukker Elskovstaaren Diets Lue,
 Da lad mit Legem hvile
 I eders hulde Arme,
 Naar Siælen hiit sit Hiem skal atter stue.
 Da kan ei Døden lue,
 Naar i de dunkle Egne,
 Mens dette Haab mig glæder,
 Jeg uforfærdet træder;
 Ak, intet bedre Sted kan Læben blegne,
 Og ingen Grav saa sødt og stille glemmer
 De trætte Been, de kraftesløse Lemmer.

Snart vil herhen hun vandre
 Ud vante Bei tilbage,
 Den grumme Blide! Ja, det vil sig soie:
 Hvor først vi saae hverandre,
 Den helligste blandt Dage,
 Der vil hun kaste hen sit skienne Die,
 Og — Fader i det Høie!
 Kun skue Gravens Gliser.
 Da vil sig Hiertet lufte
 For Elskov op, og sufte
 Med Ben til Gud, at han mig Naade viser.
 Fremt vil hun ham paakalde,
 Mens Taarerne paa Solversløret falde.

Ned fra de fagre Grene —
 Grindring, o du søde!
 En Blomsterregn i hendes Skiod nedilte;
 Hun sad saa ydmygt, ene,
 I Skionheds Morgenrøde,
 Bedøffet med de fine Lov, og smilte.
 Get Lov paa Kiolen hvilte,
 Get sunklende sig hæved,
 Af gyldne Loffer fundet,
 Med klare Perler bundet;
 Get laae paa Jorden, eet i Bandet bæved,
 Get syntes huldt at sige
 Med viltsom Svæven: Her er Elskovs Rige!

Hvor ofte da med Sukken
 Jeg høist forundret sagde:
 Bed Gud, hun har i Paradiset hjemme!
 Saa vidt, af Elskov druffen,

Mig hendes Miner bragte,
 Det Afsyn, og det Smil, den søde Stemme.
 Alt kom mig til at glemme
 Det skionne Birkelige,
 Saa selv jeg spørge kunde :
 Naar kom du hid? hvorlunde?
 Jeg var i Himlen, ei paa Jorderige.
 Fra den Tid disse Steder
 Mit elskovsfulde Hierte ene glæder.

Hvis Skienhed du, min Sang! besad, som Villie,
 Du kunde dristigt vove
 At gaae til Folket fra de dunkle Skove.

Violerne.

Smaa Viol! o, hvor sødt
 Mellem Græsset, ungt og blødt,
 Frem I blaane.
 Solen varmer eders Luft,
 Beemod suger eders Duft
 Af den blege Maane.

Læt I ved hverandre staae,
 Rødmene i det stærke Blaa
 Sødt henviger.
 Herligt i den unge Lund
 Spætter I den grønne Bund,
 Vinker Egnens Piger.

O, men kold er spæde Vaar!
 Sammentflynget tæt J staaer.
 Hvor J skiælve!
 Magtesløs paa kolde Muld
 Vil sig Urten medynksfuld
 Luunt om eder hvælve.

Smaae Bioler! nei, o nei!
 Grumme Storm skal længer ei
 Jer nedtynge.
 Her J ei skal staae forladt;
 Venligt om min Emmas Hat
 Vil jeg eder slynge,

Om den lysegule Bund
 J en yndig Krands saa rund
 Eder boie.
 O, hvor vil det svage Skin
 Hæve hendes Purpurkind
 Og det sorte Die!

Vaarsang.

Nu er da Vaaren kommen,
 Nu er os Bussen Læ,
 Og Nattergalen toner
 Sød i det grønne Træ,

Og huldt de unge Roser
 Tæt ved hverandre staae,
 Og flart de runde Bover
 I Solverbækken gaae.

Og Aftenstiernen smiler,
 Den vækker Elskovs Lyst.
 O, see den smukke Pige
 Hift med det fulde Bryst!
 Og see de smaae Zephirer,
 See, hvor de uden Larm
 Det tynde Flor bortrive,
 Som dækker hendes Barm.

O, Pige! søde Pige!
 Nu har jeg luft min Bog,
 Jeg sidder ei og stirrer
 Meer i det gamle Sprog;
 Det Liv, som der jeg finder,
 Det blomstrer ude nu.
 Alt, kom, min Elskerinde!
 Hvor længe tover du?

Kiærminde, som kan skue!
 Du Zephir, som kan staae!
 Du Lilie, som kan lue!
 Du Rose, som kan gaae!
 Sødte synge Rattergale,
 Naar Skoven sig har hvalt,
 Du synger og kan tale,
 Du søde Alt i Alt!

Af, kommer, og omringer
 Den unge Sanger her,
 Mens høit hans Lyra klinger
 Bag disse Bogetræer!
 Om Amors Rosenlænker
 Han henrykt synge vil.
 Af, kommer hid, og stienker
 Et Kys ham for sit Spil!

See, Tiden gaaer tilbage,
 Naar Lovet springer frem;
 De unge gamle Dage
 Staae op fra mørke Hiem.
 Slet Intet da jeg savner
 I Havnen af min Mo;
 I Skoven springe Fauner,
 Najader i min So.

Og Pan staaer kiæl for Skoven
 Brat for en Tiørnehæk,
 Og jager Tidens Kloge
 Bort med en panist Skræk,
 Som vil min Dryas dræbe,
 Min overgivne Faun,
 Og med en isnet Læbe
 Koldt spotter Elskovs Navn.

Viinguden.

(Efter Novalis.)

Paa grønne, varme Bierge fødes
Den Gud, som bringer Himlen mild.
Hans Blik af Solen venligt mødes,
At den kan stienke dem sin Ild.

Ham Baaren glædefuld undfanger,
Sødt spulmer op det spæde Skød,
Og naar i Høsten Frugten pranger,
Da springer frem den Glut saa rød.

I snevre Bugge de ham pleier;
Dybt under Jord han giemmes vel;
Der drømmer han om Fæst og Seier,
Og bygger mangt et Lustcastel.

Ind i hans Kammer Ingen trænge,
Naar Uro giærer i hans Blod;
Thi han kan Baand og Fængsel sprænge
Med fyrig Ungdoms Kraft og Mod.

Og en usynlig Bagt beffiermer
Den hulde Drømmer; fast den staaer,
Og hvo sig Helligdommen nærmer,
Det lustomvundne Glavind slaaer.

Naar nu hans Binger bredes baade,
Da hæver han sit Blik saa skion,
Laer rolig sine Præster raade,
Og kommer frem paa deres Bøn.

Han stiger af sin dunkle Mose,
 Klædt i krystalne Klædebon;
 Gendrægtighedens fulde Rose
 Betydningsfuld han har i Haand.

Dg overalt om ham med Glæde
 Hans Lærlinge sig sætte ned;
 Dg tusind glade Tunger quæde
 Ham deres Tak og Kiærlighed.

Han sprudler i utalte Straaler
 Sit indre Liv i Verden ud,
 Dg Elskov nipper af hans Skaaler,
 Dg er hans evighulde Brud.

Som gylbne Tiders Aand han viser
 Sig allenstund den Digter god,
 Som høit i luedrukne Viser
 Besynger Druens Rosenblod.

Ret til hver deilig Mund han skænker
 Ham for sit Vensteb faderlig;
 Dg at hans Ret nu Ingen frænker,
 Forskynder Gud den her ved mig.

Island.

Island! hellige D! Thukommelsens vældigste Tempel!
 Hen til din fiernede Kytt viste Gud Bragi min Sang.
 Altid en kraftig Jld udvikled din skinnende Fjeldtiis,
 Bredt dit bølgende Hav freder om Oldtidens Land.
 Der blandt Askurs Vt fremblomstred de herligste Skjalde;
 Er ei i Nordens Natur Hefla som Genius størst?
 Land og Natur sig forened, og vist ei hændelsesviis blot
 Bygged et Tempel sig der Saga med Griffel og Skjold.
 Thor i Thrundhiem, og Freir i Upsal, og Odin i Leire
 Opmuntred Kæmpernes Land henrykt til Virkning og Spil.
 Spydenes Raslen og Skjoldenes Larm og Sværdenes Sam-
 klang

Hindred den tegnende Mo, medens de Stof hende gav;
 Derfor med Ydun i Favn, Skandinaviens blomstrende Musa,
 Fløi hun paa Rorernes Vink did giennem luttrede Luft.
 Men Gud Bragi med Harnisk, med Hielm og med klingende
 Harpe

Blev, for at følge til Kamp staalklædte stridvante Mænd.
 Helligt ærværdige Chor af Sanggudens frandsede Sommer!
 Kiært er mig hvert eders Navn, flørt skiondt i Oldtidens
 Mulm.

Thiodolf! og Givind du, du Athelsteins trofaste Frænde!
 Hiarne! Starkodd! Lodbrok! Halvdøde mystiske Lyd!
 Men fremfor Alle dog ham, den Mand, mit undrende
 Minde

Dvæler ved; i hvis Sial Oldtiden fødtes paa ny;
 Som en velgiørende Gud, for at redde den Tid, der fuld-
 endt var,

Meddeelte Virkning og Kraft og et dybtstkuende Blik.

Han, som med Tidernes Aand fortolkede Tidens Jdrætter,
 Vandt af Historiens Jld, Christus! en Glorie dig;
 Thi den sydlige Blomst, den christlige Rose, hvis Bæger
 Sværdet sit Purpur gav, dyppet i Hedningers Blod,
 Som sin Morgendug fik af Begejstringens hellige Taare,
 Og sin Næring og Kraft rodfast paa Fromhedens Grund,
 Denne Rose, som spired, og henfros, og fremspired atter,
 Til den i Trykkesens Liv folded sig ud i sin Pragt —
 Den bevared for Efterslægten, o Snorro! din Rune,
 Hvert et Træk til dens Rod, Stilt sig forener, og Kalk.
 „Men Aarhundreder svandt, og det Skum, som ruller i
 Taage

Fra den bekvulpede Bred, moder fra Jøland kun nu.“
 Daare! vend dit Blik, og hvis det kan stirre mod Solen,
 Vend mod Italia det, hør af det undrende Folk:
 „Helten af bristende Marmor staaer atter op fra de Døde,
 Thor fra Jøland i Rom vækker Kronion til Liv“.

Ewald.

Ewald! naar dig jeg mindes, da mørknes mit Die med
 Taarer;
 Rosen med nagende Drm salmet paa Heden jeg seer.
 Skiebnen satte den hen i Lyng, og den drivende Regnsky
 Skienkte den, sparsomt kun, enkelte qvægende Stænk.
 Kroget da stod den sig frem, halvvisnet sank den mod
 Jorden;
 Endnu dog ufsadt en Knop stod paa fortorrede Stilt.

Nornen i sølverbølgende Klædebon soer over Heden,
Saae den ved Midnattens Lys qvalt mellem Tidsler at
staae.

Sodt hun da smilte; men klar stod i Diet en funklende
Taare,

Taaren paa Knoppen nedfaldt tung, og den aabned sig brat.
Og til Forundring en Rose sig herlig udfolded i Purpur;
Endnu de seneste Aar qvæger dens liflige Skær.

Gwald! stor var din Aand; skiondt lænked' de lammede
Hænder,

Herlige Toner dog steds lod fra den havende Stræng.

Ret som Idunna du sad, i en Jothuns goldeste Fjeldkloft,
Fængslet, med Taarer paa Kind, Væbnerne skuilt i dit Skiod.
O, betydningsfuldt var dit Liv, du salige Martyr!

Stærke Laocoon du med det omsnørede Bryst!

Stor var Slangen og grum, som omispændte de kæmpende
Mustler,

Midgardsormen det var, Jordens omringende Qval.

Hellige Skiald! din Dod var Baldurs: den grusomme
Skiebne

Sluffed i taagede Tid Fromhedens reneste Ild.

Langelands-Reise.

3 Sommeren 1804.

Indledning.

Altsaa skal jeg da nu forlade mit Hiem, og en Reise
 Første Gang i mit Liv prøve? Besynderligt nok!
 Tiirrogtyvende Gang er jeg reist vel rundt omkring Solen,
 Driftig og lang var min Bei, mangen Staldbroder er død;
 Al! men hvad siger det alt? Mens paa Himlen ustandset
 jeg ilede,

Bar fra min Arelstad neppe jeg fem Miles Bei.
 Nu vort Siælland jeg drager igiennem, til Jyen, ja til
 Laasng,

Over til Langelands By, muligt til Laaland og Moen.
 Sær Forventning fylder min Barm, som da først i min
 Barndom

Færdig til Jægersborg Skov pakket en Rildevogn stod.
 Lad mig da stemme, min Luth! at igiennem de lydende
 Strange

Reent jeg tolke kan Alt, hvad paa Beien er hændt.
 Men hvad tænker du paa, barnagtige, daarlige Digter?
 Slig en Reise du troer Publicum værd at betro?
 Om hvordan først du drog over Nøesildes langsomme
 Landvei,

Ringsted og Slagels forbi, lige til selve Korsør;
 Kom paa Smakken, fik Ondt, rullede langsomt fra Porten i
 Nyborg,

Otte Timer fem Mil, over den knudrede Bei,

Kom saa til Svendborg, derfra over Sundet til Taasing,
 og derfra
 Atter paa Volgernes Ryg ufsadt til Langelands By.
 Slige Sager da mener du værd at fortælle til Folk, som
 Reiser har læst, der er giort hele Jordkloden omkring?
 Viist er dit Varsel, min Ven! og jeg føler, hvad dristig jeg
 vover;

Til mit Forsvar kun maa tiene dig dette Par Ord:
 Amagerfolk har man seet at dandse paa Bund af en Fierding,
 Hvortil vi Andre en Sal onste paa hundrede Fag.
 Hiernen er omringet rundt af hele den øvrige Verden,
 Men, hvad besynderligt er, Hiernen kan omringe den.
 Bijeste Mænd har seet i et Æg Afstøbningens Billed,
 Skionhedens yndigste Form, Klodens eliptiske Gang,
 Organismens herlige Frø, og det mystiske Livstof.
 Ligger det alt i et Æg, lidet af Omfang og Kraft,
 Hvad maa der ligge da vel mellem Agelstad, Ringsted og
 Nyborg,

Og saa videre frem, naar vi det ret kun kan see?
 Dette Talent, at see, har de ældgamle Slægter bestandig
 Tillagt Digterens Blik; der stikker Kunsten kun i.
 Og for at vise, Synet ei blot gaaer udenfra ind ad,
 Men fornemmelig først indenfra straalert ud,
 Siger det gamle Sagn, at Homer, Poeternes Fader,
 Var i sin Alderdoms Tid blind paa det udvortes Syn.
 Hvad der nu angaaer mig, som ei løse tør Faderens Sko-Mem,
 Blind er, som han, jeg vel ei, bruger dog tidt min Lorgnet.
 Tag da nu her, uden Spøg, til Takke med hvad jeg dig
 byder!

Ingen redelig Mand giver dig meer, end han har.

Tit Særo Grammaticus.

Gamle Foliobog! nu lukker jeg dit Pergament-Bind.
Langt nok drog jeg med dig, siddende stil paa min Stol;
Reise vil jeg uden dig nu, eller rettere med dig:
Følger den Elskte ei med, selv naar Farvel der er sagt?
Vær mig en Vedsjager tro, hav dit Hiem i det hellige
Minde,
Følg mig, og viis mig omkring giennem mit Fædreland;
Trin, som en gammel huusvant Ven, beskedent tilbage,
Hvergang Besøg jeg faaer huld af den unge Natur;
Men naar Farvel hun har sagt, naar sig nærme de møs-
groede Mure,
Følg mig da trofast, min Ven! som i det taagede Veir.
Ledet ved din Haand lad mig staae for den hellige Hvel-
ving,
Hvor dine Heltes Been lagdes og smuldrte til Stov.
Lær mig igiennem Bondens ensfoldige Mund at opdage
Mangt et ærværdigt Sagn, Lyd fra den hensvundne Tid;
At sig Oldtid kan blande med Nutid, og Nutid med Oldtid
Kiærligt i blid Harmonie giennem det reisende Digt.

Roessfildes Landevei.

„Langsomt, strengt og lige den brede Kongevei fremgaaer,
Sparsomt paa Skygger og Krat. Hvilken kjedsommelig Tid!“
Stille, min kjaerne Ven! En Kongevei streng er og lige,
Gi til Skygger og Krat trænger den herlige Helt.
Helligt i Midnattens Stund først beskyyger den lampede
Hvælving,
Naar vi til Murene hiſt trille hans mødige Been.

Isefiorden.

Du gamle, solvblaa, stille, klare
 Isefiord, som Nordens Helte
 Sogte for med Sværd ved Bælte,
 Altid flux til Kamp og Fare!
 Du, som stedse var en Skare
 Jordum af de brune Sneffer!
 Intet nu din Glade dækker. —
 Tidens Tand kan Alting sure;
 Styrket er de gamle Mure.
 Alt den mægter at beseire;
 Selv det feiervante Leire
 Sank, dets Glands som Heltens Dje
 Sluttes, og de lave Bande,
 Hvorhen Sneffen for lod stande,
 Kan nu ingen Kiøle ploie.
 Selv den By, som Kongen bygged,
 Hvor de dunkle Lunde skygged,
 No, som roligt leve vilde
 Ved den roligstille Kilde —
 Noeskild selv er overvunden,
 Al dens Glimmer er forsvunden,
 Kun den gamle Kirke savner
 Endnu ei sin høie Bue,
 Af! som taust og helligt savner
 Aften af den slutte Bue.
 O, hvisler kun veemodigt, Bover!
 Hvor de gamle Helte sover;
 Hvisler mod den mørke Hule,
 Hiem for Kongerne i Thule;

Hviſler op med tunge Bolger;
 Eder blidt min Taare følger.
 Saa rul da, Bogn! fra diſſe Bande,
 Alt! ſom ſig med Taarer blande;
 Og lad Strandens grønne Hække
 Hylt den blanke Bugt bedække,
 Skult lad Binden Bolgen ſure,
 Bring mig hen til hine Mure,
 Kæmpeſtærke, tykke, røde,
 Værn omkring de elſtte Døde.
 Lad mig der med Andagt ſkælve,
 Hvor ſig Chorets Buer hvælve;
 Hvor de tykke Piller ſavne
 Støvet af de ſtore Ravne,
 Som ei doer, ei blier forgiettet,
 Naar min Old er længſt udſlettet.

Køſkilde Domkirke.

Alt raſler Roglen i de tunge Døre,
 Med Larm den ruſtne Laas nu op ſig luffer,
 Dens Gienlyd kan jeg dybt i Kirken høre.

Mod raſke Lyd den gamle Hvælving ſuffer.
 Alt ſtaaer jeg paa de brede Rodſteens=Fliser,
 Mod hvilke Loſtet bøiet, hvælt ſig buffer.

Den ſorte Mand nu rundtomkring mig viſer
 I Hvælvingen, hvor Heltens Been er lagt,
 Hvor ſtille Borger endnu Herren priſer.

Du gamle Kirke, stolt og uden Pragt!
 Taust vidne dine gothisttærke Piller
 Om Oldtids dybe Høitridsaand og Magt.

Siig, Taare! hvi du ned ad Rinden triller;
 Siig, hvi saa brændende mit Blik du værder,
 Da stolte Minder for mit Syn sig stiller.

Al! ei af Sorg, af Grefrygt jeg græder,
 Mens jeg i det begravne Danmark gaaer,
 Som efterlod til Evighed kun Hæder.

Med vilde, stærke Slag mit Hierte slaaer.
 En barnlig Skiald, som Harpen kun kan røre,
 De tunge Sværd jeg løste knap formaaer;

Men for det Store gav mig Gud et Dre,
 Skiondt selv ei Kæmpe, tolker jeg Bedrister,
 Og sene Slægter skal mit Drapa høre.

Den Aand, som luer i de gamle Skrifter,
 Den svæver her i disse dunkle Gange,
 Den sukker giennem Gravens dybe Rifter.

Saa ton da, Oldtid! giennem mine Sange,
 At hvad du viser den henrykte Aand,
 Den atter kan med Belyst vise Mange.

Du leder mig saa kjærligt ved din Haand
 Hen over disse halvudslidte Stene,
 Som fængsler, al! mit Blik med stærke Baand.

Thi under Pladen hvile Heltens Bene;
 Enfoldigt staaer han med sin stille Frue
 Udhuggen der paa Gulvet — men ei ene,

Thi som paa Marken Tue staaer ved Tue,
 Saa stander Heltegrav ved Heltegrav,
 Omfavnet af den høie Tempelbue.

Du faldt paa det fribaarne danske Hav,
 Du hisset sank i Danerkongens Hare,
 Du fromt og helligt bar din Bispestav.

Før at udbrede Jesu rene Lære
 Dit Liv svandt hen, derfor blandt disse Helte
 Du hviler broderligt til evig Ære.

Ugudeligste Frækhed kun kan vælte
 Den Liggsteen bort, hvor Kæmpen nu ei meer
 Til Forsvar rive kan sit Sværd fra Bælte.

En Rustning=Skikkelse jeg hisset seer,
 Med intet Legem i. Dens Barm ei slaaer;
 Men Morgensolen hen paa Hielmen leer,

Og siger: Saadan Heltens Minde staaer;
 Selv naar til Stov hans Legem længst er blevet,
 Ei Tidens matte Haand hans Dod formaaer.

Det Navn, som Sagas Griffel dybt har skrevet,
 Det sletter ingen Alders Taager ud,
 Det lever herligt, som det før har levet.

Skiondt Fanen hist er vorden til en Klud,
Saa vidner dog den lange, stærke Stang,
At Fienden blegnet faldt paa Heltens Bud.

Hiin Glavind truer end med Undergang,
Skiondt sort og rusten den paa Risten hviler,
Dg Guldets bortslidt er af stærke Fang.

Hvor selsomt Solen ind i Kirken smiler!
Som Oldtid smiler i den nye Tid,
Saa smiler Nutid ind, hvor Oldtid hviler.

Al, see den blinde Snedkers fromme Flid!
Et Taarn af bløde Træ til Herrens Vre
Han trolig skar, og satte her det hid,

At paa hans Andagt Tegn det skulde være.
Skiondt dunkelt var hans Syn, lys var hans Siæl,
Da famlende hans Hænder det mon skære.

Med Farve dækt er Kirkestolens Pæl;
Hvor saae jeg Egeplanken selv dog gierne
Paa dette Sted, hvor hellig er hver Siæl!

Om Nutids Glimmer og om Oldtids Kierne
Taaft vidner dette rødblaa Stolestad,
Hvor Overfladen skal om Alting værne.

Meer op jeg triner i den lange Aad.
Hvialtret der med Andagt nu jeg skuer,
Hvor gamle Konger knælte ned og bad.

Dit hele Levnet, elste Jesus! luer
 Paa Altartavlen, som sig blank oplader,
 Og spreder ud sin Glands i Kirkens Buer.

Med Haab og Trost jeg i dit Smil mig bader.
 Hvo hviler her bag Altrets lune Ly?
 Hvo glemmes bag de gitterslyngte Plader?

O, Margareta! du, som Danmark's Sky,
 Liig Maanen, hylbt med Modersmil adskilled!
 Her slumrer du, du Nordens stolte Ny!

Og blegt og ranft dit moderlige Billed,
 Med Kronen om de lange Hovedhaar,
 Er oven lagt, i hvide Klæder hildet.

Bag dig det høie, sorte Gitter staaer,
 Og værner om det Sted, hvor Oldtid boer,
 Hvor ældste Levning endnu ei forgaaer.

Med Gysen træder jeg i dunkle Chor,
 Som ved en Troldmands Bud i Østerland,
 Hvor lutter Underværker mig omsnoer;

Thi Phantasien Intet vise kan,
 Af Tiden uafhængigt meer og Velde,
 End disse Piller, smykt med Farveband;

Som spotte Døden og dens stærke Bælde,
 Som stande henved tusind lange Aar,
 Mens Tiden ingen Steen har kunnet fælde.

Paa Stotten Harald Blaatand malet staaer;
Den stobte Kiste Ivestiægs Fader giemmer,
Indmuret, som hans Navn, den ei forgaaer.

Skraas overfor, hvor Pillen op sig stemmer,
Der favner Muren, o Svend Estrithsøn!
Den sidste Næst af dine trætte Lemmer.

Og ret for dig din Dronning, huld og skøn,
Ved Harald Blaatands Side venligt stander;
Tinkisten slutter hendes Been i Løn.

Den fromme Vilhelms Afte her sig blander;
Han ved din Side staaer med Bispestav,
Hans Nærhed om din dybe Gudsfrøgt sander.

Men alle Fire ned fra eders Grav
I skue paa det stolte Marmor rolig,
Som Efterslægten eders Afkom gav.

O, hvor sig Loftet hvælver her fortrolig
Mod Pillerne, som rage dristigt frem.
Det gamle Chor er Helligdommens Bolig.

Hist aabner sig en liden Brædelem:
Ustyldighedens Engel huldt beklæmmer
De danske Kongers Born i Dødens Hiem.

En Kugle hist i Muren jeg mig nærmer,
Den knuste Brystet paa den tappre Juel.
Han hviler nu, hvor ingen Fiende sværmer.

Hvad træder her jeg paa? Et ydmygt Skiul!
En smal og ringe Sandsteen, glat og lige,
Besteden ruger over Graven huul.

O, Taare! du behøver ei at snige
Dig langsomt frem, hist siger Tavlen mig:
Her hviler Sago i de Dødes Rige.

Din Indskrift selv du, Væde! satte dig.
Dit Navn ei trænger til i Steen at hugges;
Lad Ridderen beholde Eliet for sig.

Et Gitterværk nu atter seent opluffes.
Fra Femte Fredrik bring mig hisset ned,
At sødt mit Blik med Veemod kan bedugges.

Her slumrer med sin Hustru blidt i Fred
Den Fjerde Christian, som skal elsket være
Af hver taknemlig Dans i Evighed.

Hist hvor hans ædle Fædre høit til Væ
Et herligt Hvilested af Steen er sat,
Skal end med Andagt mine Been mig bære.

Og nu, I elskte Viig! god rolig Nat.
Tilgiiver Skialden, som sit Fied lod lyde
Bed stillen Grav! Dog I har alt forladt;

Thi I har seet hans Taare kjærligt flyde.

Overgang.

Ret som den vældige Strom, der slynger sin kraftige Band=
Arm

Stærkt giennem Dalene ned, tonende langsomt og dybt,
Naar den da naaer det speilklare Vand, det rolige Havblik,
Risler dens Bove kun brudt, mildt i det spillende Skier;
Saadan Digterens Røst: den toner i hellige Hvælving
Vældigt sin Sorg og sin Jld, malmfuldt med Orgelets
Klang;

Men naar Kirkedøren er luft, naar sædvanlige Verden
Atter omringer ham rundt, køles den brændende Glød,
Og den enkelte Blomst, som nu rulles forbi, kun han
plukker

Under indvuggende Tact med et betragtende Blik.

Degnen i Kroen.

Hurtig sin Hest og sin Hat og Alt slog Degnen af Tanker,
Da vi uventet paa Thee bød ham til Giest, og Tobak.
Selv Tobakken tilside blev sat, for ei at fordærve
Theens fortræflige Smag; Manden blev myg og human.
Skjelmst min Staldbroder loe, mig Lysten kom paa til at
græde;

Allt for tro et Symbol saae jeg paa Tidernes Gang:
Havde Chineernes Thee ei fortrængt dig, vort straalende
Miodhorn!

Drak nu, i Stedet for Miod, Dansken ei China til Straf.

Ringsted.

Sildig kom vi med Slud til Ringsted; i dæmrende Kammer
 Skrev jeg, mens Hesten fik Hø, langsomt paa Ruden mit
 Navn.

Neppe stod det blandt andre der, før sig hurtig et Billed
 Reiste med Smil før mit Blik, af! paa vor Litteratur.
 Flintesteen skriver Kludret paa Glas i Hestenes Fristund,
 For i den skumle Sal Tiden dog lidt at forslaae.
 Knap er Trækket fuldbragt, før strax det hovmodige Hierte
 Griff om Udødelighed gjør sig et latterligt Haab.
 Af, men den grusomme Bert, naar af Kradsningen fied
 han er bleven,
 Knækker han Ruden itu, indsætter blanke paa ny!

Sigersted.

Uafladelig feg for Binden den taagede Stovregn,
 Postkarlen atter med os hen giennem Stovregnen feg.
 Ratten var nær, og begge vi stunded til fiernede Kæbshuus;
 Kæbsgang tyktes os selv Hestenes hurtigste Trav.
 Hisset mod Benstre, paa Beien, i Taager en Kirke sig
 hæved,
 Sorgelig skiult af det Graa, halv slettet ud for mit Blik.
 Mangen Kirke forbi var jeg kommen alt før, til at vide
 Navnet jeg pirredes ei; nu først kom Lysten mig paa.
 Men til Bidne jeg kræver dig, Ven! om ei til Forundring
 Marsag jeg noksom fik, da mig blev Sigersted nævnt?
 Thi af en Anelse sært blev min Læbe til Spørgsmaalet
 drevet,
 Sikkert et kjærkomment Navn lytted jeg ventende paa;

Og hvad jeg haabede, blev, mildt qvægede Lyden mit Hierte,
 Skiodesløst, gnavent udslængt af ligegyldige Mund.
 Sigersted! altsaa dig? Og see, det glindsende Blik sig
 Brod giennem Taarer en Bei hen ad den taagede Mark.
 At Kong Sigar i Sinde mig randt, og Signe med Hagbarth,
 Veed alt du, som har læst Oldtidens herlige Digt.
 Hisset altsaa stod hans Gaard, og hisset paa Bassen
 Træet, hvor Hagbarths Død vidner om Kiærligheds Magt;
 Hisset dit Jomfrubuur, guldloffede Lilievand, Signe!
 Hvor sig med Morgenens Glod blandte dit flammende Baal?
 Længst forsvundne Bedrift! den ringe, lavthvælvede Kirke
 Toner den sidste Lyd end af dit hellige Sagn.
 Tidt under Læsningen foer jeg i Sags ærverdige Kronik
 Sagnet i Taage forbi, ligesom Stedet nu her,
 Bilde saa gierne seet meer; men Taagen forhindred mit Die.
 Kort med tilbagevendt Blik foer jeg da videre frem.

Krebshuset.

Altsaa for første Gang til et Natteherberg jeg ruller,
 For med den vaagnende Dag længer at reise paa ny!
 Smuk, saa siges, er Slagelsevei; de speilklare Bænde
 Mildt indkrandses af Skov, jævnt er den venlige Bro.
 Rolig nedlægger jeg mig, i Haab om en qvægende Morgen;
 Hvad da mit Die skal see, aner nu Sielen kun halvt.
 Vær mig, med lignende Tillid, min Gud! at gange til Hvile,
 Naar mig en dybere Sovn styrker til fiernere Bei.

Morgenstunden.

Morgenstund Guld har i Mund, saa siger et ældgammelt
Ordsprog;

Oftest har Ordsprog Ret, o men det feiler dog her!

Mangen Morgen, naar sikkert jeg venter din Ankomst, Aurora!

Blid, med Guldrosen i Mund, jomfrurødmande sødt,

Kommer med Piben i blodløse Læber, i graa Noquelaure,

Grossen og søvrig en Knark, smøger mig Taagerne frem.

Blomsterne hylle sig da, som Piger om Aftenen sildig,

Ind i det græsgroen Shawl, blegner og ryster af Kuld;

Dg en stakkels Poet, som tilfælles har meget med Piger,

Stirrer veemodig mod Syd, ønsker med Længsel sig der,

Tænker: Ak, var du, som Skovenes vingede Sanger, en
Trækfugl,

At du, naar Sommeren svandt, bort kunde flygte med den!

Hvor oplivende derfor er Skiaeret i tidlige Morgen,

Gos, du venlige Slut! af dit safrangule Haar.

Munter, Auroras Forbud! Da Lærken forlader sin Nede

Gengang saa tidlig, som fer, slagrer i Lusten, og slaaer:

Gos vor Dromning har meldt! Vil I vaagne, Smaablomster
og Fugle!

Siunger og duster i Sky! Gos vor Dromning har meldt.

Soro.

Venligt, Soro! dit Nafn leer, blyfærdig du titter

Giennem den blomstrende Skov, Hinden bag Bustene liig;

Speiler det røde Tag i det rislede Band, som af Himlen

Laaner sit dunkle Blaa, blandet med sivgrønne Skier.

Hjæset staaer Anders=Skov, ærværdig med ældgamle Mure;

Nys indblandede Pragt her ei mit Die kan see.

Net som to Nabogubber i Qvæld efter fuldendte Dagværk,
 Staaer I hver udenfor Sit, nisser hinanden God Nat!
 Altsaa denne Natur det var, som med Kiærlighed rørte
 Holbergs Hierte, som først fyldte med Attraa hans Barm?
 Barmen, som hidtil aaben kun stod for Latter og Lune,
 Her Livsblomsten fik kiær seent i sin Alderdoms Høst?
 Hellig Erbødighed skyldes den Egn, hvor Daniens Holberg
 Vandred med Solverlof taus under Egenes Hang.
 Egen boied sin Green for at frandsje den mægtige Tinding;
 Nu ham Udødelighed kroner med Stjernernes Krands.

Anders Skov.

Hift, hvor Høien venlig skraaner,
 Hift, hvor Horizonten blaaner,
 Og sin Glæde af Solen laaner,
 Stod et gammelt Kloster trygt;
 Tæt indfrandsjet, venligrolig,
 Rundt af Skovene fortrolig,
 Gudsfrægts tarvelige Bolig
 Bar af store Træer omfugt.
 Mangt et Aar var længst forsvunden,
 End det urørt stod i Lunden,
 Hellig Fromhed lagde Grunden,
 Til Guds Ære blev det bygt.

Anders bort sit Die vendte
 Fra den Pragt, som Hiertet blændte,
 Som med Fristelser omspændte,
 Siælen, Ondskab's bange Rov;

Agted ei de gyldne Klæder,
 Vandred til de stille Steder,
 Hvor i Andagt Fuglen qvæder
 Psalmer fromt til Herrens Lov.
 Der lod han i dunkle Skygge
 Sig et helligt Klofter bygge,
 At de fromme Brødre trygge
 Kunde boe i taufen Skov.

Ridderen med Halk og Hunde
 Blev nu fra de dunkle Lunde,
 At det rene Hierte kunde
 Følge Fromheds høie Bud.
 Der, hvor Jægerhornets Toner
 Forhen klang i Skovens Kroner,
 Hvor for Fuglen lumske Doner
 Sattes, lod nu intet Skud.
 I de dæmringsløste Skove
 Turde ingen Larm sig vove,
 At de fromme Fædre love
 Uforfjæret kunde Gud.

Hele Baarens Fuglefare,
 Ræd for Larm og Stoi og Fare,
 Floi nu paa de Binger snare
 Til den stille Munkebo,
 Hvor de loftes ei i Røden,
 Hvor de uden Frygt for Døden
 Kunde slaae i Morgenrøden,
 Uforhindret, sødt i Ro.
 Hvergang Klofterkloffen ringed,
 Nu hver Fugl, saa let bevinget,

Høit sig op mod Himlen svinged,
Sang saa lysteligt og fro.

Fromme Bønder did hendroge,
Op de deres Hytter sloge
Der, hvor Munkene forjog
Overlast og Boldsomhed.
Ind de vel ei turde vove
Sig i Anders' fromme Skove,
Men ved Søens blanke Bøve
Satte de sig hisset ned.
Oldingen dem tidt besøgte,
Deres Tro han fromt forøgte,
Gavmild deres Kirke smykkte
Med det Kors, hvor Jesus led.

Hvergang nu en jordist Smerte
Engsted deres syge Hierte,
Kloge Raad han venligt lærte,
Deelte ud sin Lægedom;
Hvergang Mismod, Dval og Kummer
Giorde Lusten qualm og lummer,
Baktes Siælen af sin Slummer,
Blev det godt, naar Anders kom.
Hvergang til den sidste Hvile
Trætte Legem hen mon ile,
Vod han brustne Døie smile
Uden Frygt for Herrens Dom.

Al! forgieves vil du søge,
Vandrer! end de gamle Bøge,
Som forbandt sig at forøge

Kølighed ved Klosters Fod.
 Yngste Qvist, som da mon skyde,
 Monne Stormen længst nedbryde,
 Da kun lumste Orme tyede
 Til den trostet-hule Rod.
 End vel i de grønne Dale
 Klostret staaer; men stolte Sale
 Paa det samme Sted nu prale,
 Hvor de ringe Geller stod.

Bonden end med Andagt skuer
 Hen til Kirkens hvalte Buer,
 Himlen i hans Hierte luer,
 Naar han nævner Anders' Magt.
 Kiøbstedsfolket, plat og slovet,
 Fromhed, Kraft og Tro berøvet,
 Solvets Slaver, slængt i Støvet,
 Nævner det kun med Foragt.
 Skialden, af! hvis Blik saalænge
 Paa de gamle Mure hænge,
 Griber i de stemte Strænge,
 Blusser, sødt til Sang opvakt.

Hist, hvor Aget Jorden dolger,
 Hist, hvor Diet blidt forfølger
 Agrens tunge, gule Bolger,
 Sort et Kors paa Høien staaer,
 Hellig Anders reist til Ære,
 At hans Aand kan altid være
 Egnen nær, og Omfjerg bære
 For sin Ager, Aar for Aar.

Hvergang Blomsten Engen spætter,
 Hvergang unge Løv sig fletter
 Guldt i Mai, da først sig sætter
 Nattergalen der, og slaaer.

Slagelse.

Hungrige kom vi til Slagelse By. Hvor nu er et Herberg,
 Boede i fordums Tid eensomt og roligt en Præst.

Rundt Vertinden omkring mig viste; hvor Køer og hvor
 Heste

Hadde staaet tilforn, indbragtes Gæsterne nu.

Viis var Indretningen giort, jeg Vertindens Sindrighed
 priste;

Selv nu i Slagels man seer rundtom Forædlingens Skridt.

Korsør.

Her er altsaa den By, hvor Jens Baggesen fødtes? Hvor
 liden,

Bryttsældig, sorgelig, mørk; comist som Stabelstad dog!

Bølgerne slaae paa dens Bred melodisk, naar Veiret er
 stille;

Kommer der svageste Storm, bruser det grumset med Slud.

Blæsten ryster dens inderste Tommer, bestandig den frygter

Døden, og lever dog end, skiondt kun et sorgeligt Liv.

Yderst paa siællandske Kyst, naar mod Landet den vender
 sit Die,

Smiler mod Marken den tør, munter og dansk jovial;

Men naar til Bandet den jeer, da blegner den søsyg, for-
virret,
Stranden urolig og vild aflokker Bølgen en Klang.
Underlig blandede By! uagtet din Svaghed og Brusen
Maa jeg dog have dig kjær, enten jeg vil eller ei.

Korsørs Fæstning.

Bygningen hist, hvor Kanoner er lagt, var fordum et Kloster,
Siden en Fæstning det blev, nu er det Pakhuus for Korn.
Saadan gaaer Humaniteten frem! I barbariske Tider
Dyrkedes Gud, saa Krig, endelig Alger og Eng.

Korsørs Kirke.

Ind i Kirken jeg treen med Forundring, thi Loftet foroven,
Uden Hvalving og Muur, havde kun Bræder til Skjul,
Heller ei var den byggt i det hellige Kors, og i Choret
Stod der for Præsten en Stol, reent mod sædvanlige Skif.
Men af Forundringen kom jeg, da Gen mig sin Mening
betroede:

Sikkert til Magazin troede han Huset opbyggt.
Hvor forunderlig Tiden dog Alt omvæltet i Verden:
Kirken nu Pakhuus, og Pakhuset nu Kirke blier kaldt!

Birckners Gravskrift.

„Sandheden tro døde Birckner.“ Hvad var han? „En
redelig Borger.“
Ellers Intet? „Skrivent?“ Meer ei? „Christen og Præst.“

Giv da Keiseren det, som er Keiserens, Gud det, som
 Guds er,
 Og sæt for „Sandheden“ Gud; bedre det passer sig her.

Binden.

Alt kommer an paa Binden til Søes, tidt pludselig slaaer den
 Om til en anden Kant, Alting maa lystre dens Bink.
 Poesie er, som Soen, et Hav med utallige Bolger;
 Digterens Lune gjør her Indgreb i Holi Ret.
 Derefter Farten maa rettes; thi, Væser! forlad, hvis i Digtet
 Stundom krydse du maa, ret som paa Bæltet din Ven.

Reisen over Bæltet.

Med smukke, lange Vers jeg agter at afmale,
 Hvad meer mig hænder er; men først en lille Tale!
 Hvorfor jeg vælger her et andet Versemaal,
 Har Epigrammet sagt. Naarhelst man stanger Al,
 Saa bruger man en Riep, til Hvalerne Harpune,
 Til Bexler Blæk og Pen, til Bautasteen en Rune.
 Hver Ting udfræver Sit og sit særegne Sted,
 Og iblandt andre Ting kan Vers dog løbe med.
 Jeg veed vel, der er dem, der Saadant vil fordomme,
 Som for sliig Mening mig kun lidet vil beromme,
 Som sige: „Vers er Løgn, et Skyggespil, en Drøm“;
 Men, sandt at sige, jeg paa dette Sted er om.
 Antaget altsaa her, at Vers er Ting, min Kiære!
 Imellem os, er Ting det Mindste, det kan være,
 Og mangt et dygtigt Vers, som ei er reent Cujon,

Vil ofte gielde selv for en honnet Person —
 Antaget, det er Ting, saa falder det i Sandser;
 Alt ei det falder stygt, derfor maa Smagens Pandser
 Beskytte Rimeren; at Alt kan falde smukt,
 Snart dette Metrum, snart et andet bliver brugt.
 Naar man har Suppe spist, saa pleier man at elske
 En Mellemret med Raal, med Roer af de botfælske,
 Saa Fiskemad, saa Steg, saa Kage, saa Dessert,
 Men under alting Viin. Min Ven! af dette lær:
 Ved Vinen jeg forstaaer kun Hyppocrenes Kilde,
 Ved Maden Poesie; thi gjør jeg ikke ilde,
 Om i Lovhytten her jeg under kolig Bust
 Med Smag tillaver dig — en Smule Ruskumsnuff.
 Den Ret er meget god, jeg selv har kiendt en Gubbe,
 Som foretrak den langt for den rumsfordske Suppe,
 Der laves til af Been til fattig Lærsers Larv,
 Skiondt slige Knokler er som oftest uden Marv.
 Jeg haaber ogsaa, at du her formilder Minen,
 Da atter du din Ven gienseer: Alexandrinen,
 Af hvilken altid du har holdt saa stor en Klat,
 Som Alexander dig i Verden var forhadet.
 Den er dig meget kjær: saa godt den laer sig læse;
 Du ei forlanger, at man op for dig skal fræse.
 Skiondt Hexameteren gaaer og paa siette God,
 Saa har du Ret deri, den er ei nær saa god.
 Den er saa underlig, den er saa reent forbandet;
 Det ene Vers er ei aldeles som det andet.
 Et Ansigt ligner det, paa Halsen af en Mand,
 Med Hage, Næse, det vel Ingen negte kan;
 Dog er de ikke eens. Sligt kan du ikke lide.
 Tilgiv, at du har maatt i sure Øbler bide!
 Men har du Øblet bidt, og var det alt for suurt,

Skal paa din Læbe nu lidt Suffer vorde smurt.
 Ved Suffer mener jeg da disse Vers, min Kiære!
 Af dem jeg skrive kan saa mange, det skal være.
 Jeg hviler mig imens; det er, som jeg holdt op,
 Og Digtet gaaer dog frem, og siger ikke Stop.
 Man skriver dristig til, man støder ei sin Dommer;
 Først i den siette Gud er det, at Rimet kommer,
 Man kan betænke sig — et høist uskyldigt Kneb
 For den, som ikke er ret hurtig af Begreb!
 En Ting der endnu er, hvad jeg som en Skribenter
 Først her fortælle maa til mine Recensenter,
 (Det altid kiedsomt er, naar det doceret blier,
 Som man forkasted, før man sværted sit Papiir):
 Hvis Parentheserne man finder lidt for lange,
 Og alt for hyppig brugt i disse mine Sange,
 Saa taer vildsaret man Rubinen for en Byld;
 Thi Digtet er kun til for Parenthesens Skyld.
 Jeg mod min Hensigt har da ingenlunde svigtet.
 En anden Sag det var, om den var til for Digtet;
 Men nu desværre man jo vender om paa Alt.
 Det var, hvad først til dig jeg skulde hae fortalt.

Med Længsel ventede jeg paa Horizontens Bue
 Nu Dagen. Dagen kom; men Dagen havde Snue,
 Den saae saa søvnig ud, saa visfen og saa plat,
 Som om en dygtig Sviir den havde havt i Nat.
 Hvad ei et Under er. Naar du og jeg begravet
 Hver Aften blev, som den, dybt udi Verdenshavet,
 Saa drak vi ogsaa med, og det saa meget, Ven!
 At næste Dag maaskee vi knap stod op igien.
 Saa meget mere er da Dagen nu at agte,
 Som sliq Extravagants vil ikke eftertrage,

Som drifter jagtens lidt, ved Sang af Skovens Skald,
 Naar hele Dagen smukt den har opfyldt sit Kald,
 Men staaer dog op igien, og Morgenstunden lover.
 Det yderst fielden er, at Dagen sig forsover.
 Det være kan engang, naar i et Asemblee
 Ham Maanen negtet har den smukke Sol at see;
 Da bliver han lidt mut. Det varer dog ei længe;
 Som oftest staaer han op, mens vi er end i Senge.
 Nu altsaa: Dagen kom i smudstet Slaaprof klæd,
 Den ned paa Jorden saae — og hullkede, og græd.
 Om nu det var af Sorg, om nu det var af Glæde,
 At jeg saa bitterlig da saae den Dine væde,
 Det veed jeg ikke vist; nok er det: Dagen saae
 Til Jorden graadfuld ned med stiden Slaaprof paa.
 Slikt Barsel var ei godt. Jeg selv blev meget bange.
 Jeg ellers kiæk er; men hvad Barsler anbelange —
 Jeg tænkte: Bandet er kun tyndt, ei saa compact,
 At det imodstaae kan dit Legems Tyngselsmagt.
 Jeg frem en Tavle tog, mig uden at beromme,
 Og regned findrigt ud, at — ei jeg kunde svømme.
 Jeg vidste, kun i Band man veier fire Pund;
 Men hvad vil det forslaae? man drukner som en Hund.
 Heraf du seer, min Ven! at ei jeg følger Skiffen,
 Og er i Bers kun lærd, men ogsaa i Physiken.
 Jeg haver vidt det bragt, og veed endog til Rod:
 Electrifiering er den Kunst, som giver Stød,
 Som slaaer os tidt ihjel, som os i Haaret trækker;
 Luftpumpningen den Kunst, som Aandedrættet stækker;
 Magnetiseringen os viser hen mod Nord,
 Hvor Jis og Sneen vildt rundtom paa Marken groer,
 Hvor ei man nodig har for Sol at sætte Gluse,
 Og at opelske Jis ved Kunst i Drivehuse.

Jeg selv galvaniseert har en aflivet Fro,
 Som ganske rigtig trak sit Been, da den var død.
 For atter altsaa nu (hvad ei jeg var forpligtet)
 Fra Parenthesen lidt at komme hen til Digtet:
 Jeg tænkte: Herregud! det var dog rigtig sælt,
 Hvis drukne skulde du paa dette ringe Bælt;
 Det var dog ret fatalt. Din Kiøle ei er krympet;
 Jeg er saa bange for, den bliver sammenrympet.
 Man har ei Raad til Sligt, især naar man er død;
 Selv nok, mens Liv man har, man slide maa for Brød,
 Hvor meget mere da! Smaafolk er ingen Grever.
 Det er dog egentlig af Livet, at man lever.
 Som sliq Betragtning nu sig vælted i min Aand,
 Treen Pigen ind med en Tallerken i sin Haand.
 Jeg havde mig udbedt af Bouillon en Smule;
 Jeg var ei ganske vel, jeg horte Vinden kule.
 Jeg sad Odysseus liig, paa Dansk, som han paa Græsk.
 Jeg tænkte: Bouillon kan hielpe dig, skiondt Flesk
 Ei Grette meget hialp i Elskov uden Strømper.
 Bestandig tænkte jeg: Hvis Vandet Kiølen krymper!
 Jeg sat paa Skeen tog, det smagte mig bon bon;
 Naturlig faldt mig ind — Gotfred af Bouillon.
 Jeg tænkte: Nu, som han, du Reisen skal beramme;
 Thi Fyen og Jødeland er jo dog meest det Samme,
 Det Gne kiender du meer end det Andet ei,
 En Bei er kort, een lang, men Beien er en Bei,
 En Bei, som er af Band, den Egenstab besidder,
 At den kan drukne dig saameget, som den gidder.
 Hvad om paa fierne Kyst med Spyd og Sværd og Stang
 Fyenboen rede staaer, og vil din Undergang?
 Jeg negter ei, det blev mig ganske sort for Diet.
 Jeg ud til Smakken saae, om den var vel fortoiet.

Jeg blev en Skipper vaer, af Mandskab var der To:
 Det trostelige Syn mig atter gjorde fro.
 Om Hiertet let jeg blev; jeg tænkte: For det Første
 Vi er dog altid nok til dem i Tjen at borste.
 Jo færre Folk vi er, jo større blier vor Priis.
 Vi Alting dræbe vil; kun Zversens Alvis
 Vi Livet skienke kan, paa Vilkaar, at han roser
 Fornemmelig først os, saa vore tre Matroser.
 Som sagte ved mig selv jeg talte disse Ord,
 Jeg ud paa Smakken treen, og hen ad Havet foer.
 Du, som har hidindtil kun sat din Fod paa Landet,
 Du lidt dog vide maa, hvordan det gaaer paa Vandet.
 Et skovløst Land det er, besøgt af mindste Bind,
 Al Jordens Fugtighed det juger til sig ind.
 Derfor man tidt er nødt at bruge Smakker, Baade,
 Da meget ofte lidt det falder i det Baade;
 Hvis man vil komme frem, i Fald det skal gaae godt.
 Paa denne Dag især var Vandet meget vaadt.
 Der høie Bolger gik, jeg hørte grant det syde.
 Et Marivien hørte jeg tæt under Smakken stryde.
 Jeg strax mig flytted bort, hen i en anden Kant,
 Og hvad jeg glemte først, det var min Proviant.
 Jeg tænkte: Sluges du, det jævner sig med Tiden;
 Men gaaer din Proviant, hvad skal du æde siden?
 En klog og sindig Mand bør giøre sit Bestik
 Paa Levetiden heel, ei paa et Dieblik.
 Jeg havde ikke glemt ved Snapsen af Genever,
 At egentlig det er for Brodets Skyld, vi lever,
 Skiondt jeg den Paradox har hørt af Vises Mund,
 At Brodet egentlig var til for Livet kun.
 Jeg angst vor Skipper bad i Seilene at puste,
 Jeg spurgte ydmygt, om han hørte ei, det snuste.

„Hvad snuse?“ sagde han; „er det at stille paa?
 Har Bandet Lov for ham ei paa mit Nor at slaae?“
 Da blev jeg glad, min Fryd jeg kunde ei fordølge;
 Hvad jeg for Marsviin tog, var en uskyldig Bølge.
 Mit Hierte i mit Liv da gjorde glade Hop;
 Af overvættes Fryd jeg maatte kaste op.
 Sligt kom mig jelsomt for. For ret at overtænke
 Den hele Hændelse, jeg paa Rahyttens Bænke
 En Seng mig giøre lod, og lagde mig deri,
 Og stod ei op igien, for Farten var forbi.
 Jeg kunde Meget her poetisk nu afmale,
 Hvis mig forarged ei sliig daarlig Paafundstale.
 Jeg kunde røre om hvordan Neptunus op
 Af Havet frem sig skod, og rystede sin Krop;
 Hvordan Rajaderne med sivbegroede Rakker
 Og hvide Bryster kom; og Saadant. Jo, jeg takker!
 Men Gud bevare mig! Nei, Hanen smukt i Ro!
 Man ei letfindig bør befordre Dvertro.
 Hvad er Neptunus vel? Søvandet, naar det skummer.
 Hvad er Rajaderne, om ikke Torst og Hummer?
 Hvad er en Havmand meer, end dette Sælhunds-Pak,
 Udaf hvis Skind vi gjør os Punge til Tobak?
 Og hvad er Thetis? Vand. Og nu den Mær, som kobler,
 Fru Venus, hvad er hun, om ikke Bandets Bobler?
 Og hvad er Golus? En Vind. O, Musa! ti!
 Jeg lider for min Død ei sliht Bindmageri.
 Skal endelig en Gud da frem, for Vind at giøre?
 Nei, Gud stee Lov! nu har vi Sligt dog paa det Tøre.
 Nu veed vi: Hedens Kraft (Tak være vor Fornuft)
 Udvider her og der den sammenpakte Lust,
 Meer Rum den have maa, derfor i Seilet taer'et.
 Saaledes er da det Mysterium forklaret.

Alt Alt af Suur=Stof, Vand=, Stik=Stof og Kul bestaaer,
 Saa vidt vor Videnskab alt nu til Dato gaaer;
 Hvad disse er, hvordan de Alting kan bestride —
 Det veed vi endnu ei, det faae vi vel at vide.
 Alt destruere Alt — det kan vi nu perfect.
 Alt componere? ja, det maa en anden Slægt.
 Tid er en Sandsesform, dog meget den udretter;
 Naturen lystre skal, hvor meget den end sprætter;
 Tilsidst vil Mennesket, blot ved Forstandens Bud,
 Forstaae at skabe Alt, saa godt som næsten Gud.
 Derfor til Overtro man bør ham ei forlede,
 Han er sin egen Gud, han bør sig selv tilbede.
 Det andet Bæsen er kun Egoisterie,
 Og Bæv og Nonsens af den dumme Phantasie,
 Som, skiondt ved Skiebnen den har nydt den store Lykke,
 Alt være af vor Siæl et ganske artigt Stykke,
 Bør dog afhugges reent, og kastes i en Krog,
 Og af den anden Deel behandles som en Pøg.
 Poeten derfor kun bør gavne og fornøie,
 Og hielpe Mavnen til sin Næring at fordoie.
 I Fald det lykkes ham, er ingen Mand saa plump,
 Alt fra sin egen Mund han tager glad en Slump
 Af Stegens Laurbærlov, og rækker dem sin Kone,
 Alt hun, som før kun ham, Poeten nu skal krone.
 Det Qvinde=Arbeid er, til Saadant er de vant,
 Paa Pynte=Retlighed forstaae de sig galant.
 Dog, for Herr Criticus for meget ei at plage,
 Jeg til Historien begiver mig tilbage,
 Og kan fortælle ham: vi foer paa Vindens Lyn
 Til næste christne Land, og dette Land var Thyen.

Reisen fra Nyborg til Svendborg.

Som nu i smukke Rime-Vers,
Der svaie hen paa langs og tværs,
Og trækkes i det vide Rum,
Saa seigt som Gummi elasticum,
Jeg søgte nys udi min Sang
At male Skibets Gyngegang,
Saaledes vil jeg atter her
Afstildre dig, min Læser tier!
I Knytteversjets Krykkedands
Den Reise, der blev giort til Lands.
I Fald du stoder mod en Knort,
Skal du det ikke agte stort,
Men som et Billed det ansee
Paa Landeveiens Dval og Bee.
Dog maa jeg mig forlige først
Med syenske Mand, som for Blodtorst
Jeg hist mistænkte i Korsør,
Og siige her til hans Honneur,
At uden Spyd og Morderaad
Han stod paa Strand med Hat i Haand,
Da Færjesmalken gjorde Stop,
Og vi steg høit paa Landet op.
Vi takked i en ivrig Bon
Neptuni søerfarne Son
(Den Gamle er alt længe død,
Nu Sonnen har hans Levebrød),
Fordi han os paa denne Bei
I Havet havde druknet ei.
Sandt nok, det var en farlig Tour,
De lumste Marsviin laae paa Luur.

Sfiøndt det var paa en Hundedag,
 Var Solens Hede dog saa svag,
 At sfiøndt vi paa den kolde Smag
 Paa Kiolen havde hver sin Fraf
 Og over Frakken en Kavaï,
 Saa hialp det dog det Mindste ei,
 Hver stod og frøs ret som en Hund,
 Og Tanden klappred i hans Mund.
 For Noget var dog dette brav:
 Da Heden paa det danske Hav
 Faldt med saa ringe Bælde ned,
 Og var snart slettes ikke heed,
 Saa sad vi ogsaa ganske trygt,
 Og havde ei den mindste Frygt,
 At nogen Sælhund, os til Dval,
 Af Heden skulde blive gal.
 Vi jaae vel Mæstermandens Mænd
 At gaae paa Jsens Stumper hen,
 Og hugge ned i Bolgens Top,
 Hvergang en Sæl stak Snuden op;
 Men jeg tør dristig sværge paa:
 De kunde gierne ladt dem gaae,
 Thi hver en Sæl, jeg kunde see,
 Var ikke mere gal, end de.
 Dog nok om denne Reise nu!
 Vi gjorde, hvad vi st ogsaa du
 I samme Casus havde giort:
 Da vi var ganske giennembor't
 Af Stormene, som løb omkaps,
 Saa gif vi ind og fik en Snaps
 At aabne vore Maver med;
 Derpaa vi paa det samme Sted

En Skeefuld Suppe os udbad,
Dg efter den lidt Eftermad.
Derefter, da ved Stormen brat
Vor Hest var bleven ganske mat,
Som ikke var til Soen vant,
Dg Frygt med slig en Tour forbandt,
Saa meget meer, da nys han jaee
Sin Dyrighed paa Ijen gaae,
Dg domte efter sin Forstand,
At den, der skulde slaaes, var han,
Da han var ikke mere fed,
End Hundedagens Sol var heed —
Saa lode vi en Postkarl hen
(Til Hest da) spænde foran den,
Dg lod ham, som han kunde bedst,
Bortslæbe os med Vogn og Hest.
Paa denne nemme Maade kom
Vi ud af Staden Nyborg, som
Er tiere den Ulykke hændt,
At den, som Kiøbenhavn, er brændt.
Dog har den efter dette Pas
I Vindverne faaet større Glas,
Dg sine Gader desforuden,
Som vore, stumpet af for Snuden
(Vi elste, skiondt en Smule plumpt,
Foreningen af Vyst og Stumpt).
Jeg kunde her nu lettelig
Paa otte Sider male dig,
Hvordan i otte Timer vi
Hvert Veiens Hul fik kiort forbi;
Hvordan vi over Knort og Steen,
Uden at brække Hals og Been,

Dog endelig, forftødt, forfiørt,
 Omfider blev faavidt bønhørt.
 Men dette maa dig være nok,
 Paa det du, fom Niels Hansen Rok,
 Skal ikke fige om min Sang:
 Ak, Bee! den Indgang var for lang.
 Saa meget til din Rolighed
 Troer jeg er nok, naar kun du veed,
 At Ende vi paa Reifen fik;
 At Gikken ei i Stykker gif;
 At Svendborg tog os i fin Favn
 (Sviinborg er Byens rette Navn);
 At Brændeviin og Smørrebød
 Bortfiernede vor Hungersnød;
 At Sovn vi fik, fom høift var nedigt —
 Meer vilde være overflødigt.

Svendborg Sund.

Saa venlig er Luften, mildt Skyerne ftaa
 Og fvale for Solheden foligt paa Himlen;
 Fra Kirken høft lyder den hellige Bimlen,
 Og Boverne rulle halv graae og halv blaae.
 Saa lad da nu Riolen i Bolgerne gaae!
 See Svendborg, hvor med fine Spiir den bortiler;
 Og Søndagens Morgen os hellig tilfmitter,
 Og ftrumflædte Dyrer paa Forftavnen flaae.

Som Vand i en Urne med Blomfter omfat,
 Saa favnes af brogede Strandbredde Sundet.
 Naturen opvaagner, fom nylig var blundet,
 Rødmusfet den ftiger af qvægende Nat.

Dg hisjet staaer Kirken ei længer forladt,
 En Bønderflok kommer af Mænd og af Koner,
 I Helligdragt lyde de Klokkernes Toner.
 Sanct Jorgen opliver hvert Hierte saa mat.

Sæt Seglet kun til da, du begklædte Dreng!
 For Smakken hen over de spillende Bænde
 Til Den, hvor Lov sig med Blomsterne blande,
 Og reder for Freia en duftende Seng.
 Sagtnødige Bolge! med Bælde dig slæng;
 Bust, Stormvind! i Seilet med fuldere Kiæve,
 At Bakken vi naae, hvor sig Hytterne hæve
 Saa fromt og ensfoldigt paa lustige Bæng.

Men vogt dig dog, Sogut! Skiondt Farten er god,
 Skiondt rislet kun Binden Smaabølgerne furer,
 Den skaldede Dødmænd dog lumskelig lurar,
 Ei Vandet ham lædsker, men Menneskeblod.
 Skult stemmer mod Grund han den steenfaste Fod,
 Og venter, at Snekken mod Isjen skal bruse,
 At fullede Tinding den grumt kan nedknuse,
 Og adsplitte Braget paa sørgende Flod.

Hurra! der er Land, nu er Faren forbi.
 Anap staaer jeg paa Taasinges grønklædte Tuer,
 For strax jeg en Bust af Kiærminderne stuer,
 Der smile til Himlen i sød Sympathie.
 Fra trælbundne Stavn skal min Haand eder frie,
 Og hoit paa min Hat skal jert Hoved I bære,
 Lidt nærmere Himlen, Smaablomster! og være
 Kiærminder om Farten, som nu er forbi.

Thorsing.

Venligen vinkte paa grønne Strand de knudrede Bøge,
 Selsomt det blomstrende Lov visted, og hvalte sig kiæft,
 Fuglen i Toppene sang, giennem Blomsterne risled en Rilde,
 Alt (saa tyktes det mig) tolked et ældgammelt Sagn.
 Og for det forskende Blik, som utrættelig skued didhenvendt,
 Flug sig forvandlede hvert Træ, blev til en drabelig Helt.
 Toppen blev til en Hielm, dens Lov til en vaiende Fiærbust,
 Og til et Pandser af Staal glatted sig rynkede Bark.
 Grenen strakte sig ud som en Arm med et blinkende Glavind.
 Saadan stod Kæmpen med eet kiæf for det undrende Syn.
 Længe jeg stirred, før ret jeg blev vaer, at kun Alt var et
 Blindværk;

Som et Varsel jeg dog Synet betragted, og taug.
 Og hvor hurtig forflarte sig Alt, da jeg undrende horte
 Dens sandfærdige Ravn: Thorsing, ei Taasing, forvendt.
 Thorsing! Herlige Thor! saa stod dit hellige Tempel,
 Midt i Danmark omtrent, hisset, hvor Træerne staae?
 Nu begriber jeg først mit Syn, hvi de vinkende Bøge
 Tyktes mig Kæmper i Jern, rusted' med Glavind og Skjold.
 Nu jeg begriber Foræringens høie Betydning, da fordum,
 O! du blev Helten til Lon, Manddom fik Mandigheds Hiem.
 Thi Kong Christian stod høit i sin Hal, med et faderligt Die
 Vendt imod Røgebugt; Stunden var vigtig og stor.
 Juel var giordet til Strid, rast blussede den dristige Kæmpe,
 Lofferne slagrede vildt, Kamplysten stod i hans Blik.
 „Niels!“ lod Konningens Ord, og hans Haand laae paa
 Kæmperens Linding,
 „Gaf nu med Gud, min Søn! rust dig, og vent paa mit
 Bud.“

Og nu stod Dankongen, og saae, og beregned, og pønsed;
 Fienden ei laae ham tilpas, Juel fik til Angreb ei Vink.

Bludselig dundred Kartoverne dumpet i den svulmende Havbugt,
Og over oprørte Vand slyngte sig Røgskyen hen.

Blussende Konningen stod i sin Borg med vredeligt Ansyn,
Harmsfuld skælved hans Haand under det speidende Glar.
Dannerflaaden tog Flugt (saa syntes det), Krigsluen brændte,
Dristig paa egen Haand frækt af en Undersaat tændt!

Da svor Skjoldungen dyrt, i usigelig Harm, ved Himlen:
„Slagen skal du, Niels Juel! hænges i Galgen med Jern“.
Men, som det pleier at gaae (hvert Land klækker særegne
Drift ud),

Huusvant fra Lodbroks Tid Dboen pladsker til Søes.
Saadan gif det saa tidt, og saa gif det her, thi Niels
Juel kun

Flygted paa Skramt, for at slaae Fienden for Alvor paa Flugt.
Og da bedækt nu med Støv og med Sved og med Blod
han paa Land steg,

Knælende ned for sin Drot, fuldvel sin Brøde bevidst,
See! da græd Dankongen; thi ret som en Misdæder knælte
Ydmyg den herlige Helt, ventet sin Dristigheds Løn.

Riærligt han tog ham i Favn, som en Fader han løstet sin
Finger:

„Niels! Niels!“ smilte han blidt, „nys jeg en Lænke dig svor;
Den skal du faae.“ Men flux af sin Hals tog Kongen en
Kiæde,

Tung af hiin rødeste Guld, rundt med Karbunkler besat,
Hængte den trindt om Heltens Hals; og det blomstrende
Thorshjelm

Blev den Galge, hvori herlig Forbryderen hang.

Oversfarten fra Bemmenæs til Rudkøbing.

Aldrig frysted mig Søen saa fast i sin svulmende Favn, som
 Hift, da paa kæmpende Baad hen vi mod Rudkøbing foer.
 Binden var stik os imod, ned styrted den styllende Bladstreg;
 Evig vi frydse var nodt, Staden et Bøsseskud nær.

Saadan Odysseus stred, da, viklet i Tang og i Stene,
 Han, som en Havpolypp, drev paa sajakiske Sø.

Gispende greb han forgieves om Klippen med hudløse Hænder,
 Altid tilbage kun slængt grunt af den rasende Strøm.

Endelig naaede vi Land, og det Første, mit Die paa Strand
 saae,

Var en midaldrende Mand, klædt i en slagrende Dragt.

Jøsen var ubedækt, vildt slynged hans Haar sig for Binden,
 Kraftig i høire Haand holdt han en tregrenet Fork.

Tænk min Forundring, Ven! da jeg saae, det var selve
 Poseidon.

Leende saae han min Rød, vinked, og talte mig til:

„Digter! nu veedst du dog lidt Bæfled om, hvorlunde det
 har sig

Midt paa en Sø i en Storm; vist det vil være dig Gavn.

Al, du ynkverdige Mand! du fryser, troer jeg; din Raabe
 Slæber du paa, som paa Bly, ikke en Trevl er der tør.

Slipper nu Kiolen, Tritoner! Alt nok er den Klogtige straffet
 For sin ukyndige Snak hidtil om Bolgernes Brag.”

Slige var Jord-Ombælterens Ord, og flux som en Taage
 Reiste han sig, og forsvandt hen ad det baltiske Hav.

Slukoret skyndte jeg mig i Læ; men hvad Guden mig sagde,
 Skrev jeg bag Dret mig dog. Skade gjør klog, om ei rig.

Apotheket.

Nylig i Rust og Slud paa Dybet af gyngende Bræt slængt,
 Giennempidst af Regn, ganske fortunlet af Storm;
 Omflødte nu fra Top til Taa, i en hyggelig Stue
 Midt for det ventende Bord, i en Families Skiod!
 Suppen ryger, ei Brændingen; Ceres har Nimrod med Buen
 Venligen Haanden raft, kæmper Neptunus imod.
 Kraften, han roved, erstatter os de, og den Munterhed,
 Taagen

Udsluffed lidt efter lidt, vækker den venlige Bert.

Bil du et Contrafei, Ven! af min Huusvert? Vel, du har
 seet ham:

Apotheker han er; mind dig det goethiske Digt!

Men, som den dristige Mand er Meer, saa ligner han mere,
 Baade i Kraft og Gemyt, Berten; thi Bert er han med,
 Gaaer, som hiin, i Stovler og Frak, den forstandige Hustru
 Taaler ei Slaaproffen meer, reent den er kommen af Brug.
 Ogsaa har han to Børn blandt fleer, en Søn hedder Hermann,
 Dattren Dorthæa; kort, Alt træffer bogstaveligt ind.
 Bacchus, din Skielm! jeg troer, du har Binger, som Amor;
 hvo bragte

Dig over Bæltet herhid? har man paa Langeland Biin?

„Ja, tilviise, Broerlille! og den, som god er. Nei, see kun!
 Troer han da, Biindruen groer hisset paa Kongens ny Torv?“
 Ergo er Langeland ei saa gal, som jeg havde ventet;
 Fast jeg formoded, I her leved et Robinsons Liv.

„See mig engang til den Kiøbenhavnner, hvor han er opblæst!
 Nævn mig en Ting, I har hist, som vi vel ikke har her?
 Binen, den har han nu smagt, min Ven! og hvad Maden
 betræffer,

Skiffer for mig sig vel ei —“ Maden var ypperlig, Ven!

„Godt; og hvad vil han da meer? Om et Dieblif faaer
han en Rage,

Ublefage; nu vel! trænger han saa til Courtin?

Bil han i Klub? Vi har Klub, hvor man kommer og
vrovler og kiedes,

Vigesaa godt som hos jer; Klubben har Bibliothek.

Handel og Vandel gaaer her saa godt, som hiſt; var kun
Havnen

Bedre! dog hielpe vi os endnu med den, som vi har.

Bil han Comodier see? Det er Skade, han kommer saa ſilde;

Jeppe paa Bierget paa Tydſk ſpilte nys Reizenſteins Trup.

Snart, naar Veiret blier godt (det er ogsaa et Evigheds
Regnveir),

Giver den ſelvsamme Mand hiſt os et Fyrværkeri.

Han er Poet, har jeg hort. Vi har ogsaa Poeter i Landet:

Bünou, en ypperlig Mand; kiender han Odenſe-Skiald?

Vigesom han, har han gjort en Tingſt om Anden April ſidſt,

Vigesaa ædel og rort, huuslig; til Heltenes Roes.

Snart gaaer Skibet af Stabelen hiſt, saa ſkal han ſig undre

Bed Henrik Brangels Roſt; saa raaber ingen Matroſ.

Humoriſtiſke Mænd har vi og; naar vi mindſt det formode,

Kommer den ſtrynoeſte Degn; saa vil han forſt faae ſin Fryd.

Det er en reen Polyhiſtor; forſt Somand han var, saa
Proviſor

Her i mit Apothek, saa ſik jeg gjort ham til Degn.

Herligt han paſſer ſin Dont, kun eengang (hvad mægter ei
Banen?)

Sagde for Amen han Stop! kort, paa ſin Somands
Manceer.

Hvad nu Landet ſelv betræffer, saa gaa hen og læg ſig,

Han med ſin ſiællandſke Mark, ſær om den By, hvor han boer.

Her gaaer det raskt Baffer op, Baffer ned, giennem Skov,
 giennem Engbund,
 Snart i den hvælvede Lund, snart ved den rislende Sø."
 Saadan talte min Bert, og skiented bestandig mit Glas
 fuldt,
 Drak saa med hiertelig Hu hele Familiens Skaal.
 Ved hans godlidende Skiemt jeg min Træthed og Reise
 forglemte,
 Bertens muntre Gemyt muntred den taagede Dag.

Omskiftning.

Ikke længer Hiulet ruller,
 Sneffen meer ei Volgen bryder;
 Vel, saa vil jeg nu i Hallen
 Hænge den antike Lyra.

Medens Bognen let henrulled
 Over Marker, giennem Byer,
 Lod dens Gang, dens muntre Raalen,
 Som et Hexameter lyder.

Raskt vi spræved giennem Lufsten
 Paa de høie Søders Hynde,
 Tvende Hiul kun under Bognen;
 Mangled ene Baabengnyet —

For, som hist de græske Helte,
 Os i Kampen ind at skynde.
 Med min vældige Auriga
 Kunde Slaget snart begynde.

Hexametret sjulmed op,
 Naar vi foer paa Bølgens Rygge;
 Kiøft med Skummet's korte Blomst
 Saae vi det mod Himlen syde.

Sank da Bølgen atter venlig,
 Svandt dens Brusen og dens Fylde —
 Det var Søens Pentameter:
 Slutning, Rolighed og Ynde.

Bognen ruller meer ei nu;
 Intet Hav, og ingen Skynding.
 Skoven duster Joraarsfryd,
 Rattergalens Stemme tryller.

I de dunkelgrønne Skove
 Svæver underlige Skygger;
 Her i dette søde Ly
 Jeg min Sommerhytte bygger.

Syden har besøgt vort Norden,
 Dalen hun med Elskov fylder;
 Vel saa skal Romancen sig
 Nærme til min Rosenhytte.

I den gamle Bøgeskov
 Her, hvor tusind Stemmer lyde,
 Skal den sagte Cithers Klang
 Ogsaa Luften giennembryde.

Faareveile.

Hvor Bøgeskoven slipper
 Hift paa den grønne Jord,
 Hvor tørstigt Faaret tripper
 Ned mod den lille Fiord,
 Hvor Ingen meer kan seile,
 Et gammelt Taarn man seer;
 Det kaldes Faareveile,
 Thi det mod Veilen leer.

Saa trofast det sig hæver
 Alt med sit smekke Spiir,
 For ingen Storm det bærer.
 Saa underlig man blier.
 Hvo er vel dets Besidder?
 Blandt Hytters lave Skof
 Det kneiser, som en Ridder
 Midt i en Bønderflok.

Afsted! Vi os vil skynde
 Hen mod den gamle Muur,
 Som med ærverd'ig Ynde
 Staaer i en ung Natur.
 Nu er vi der; snart finder
 Jeg Riddersalen hvalt. —
 Hvordan? mon Borgen svinder?
 Er denne Indgang Alt?

Er alt det Andet revet
 Af yngre Gier ned?
 Kun Taarnet reddet blevet
 Ved sin Ærverdighed?

Man Jord i Graven finder;
 See, hvilket Blomsterliv!
 End os om Vandet minder
 Kun hist og her et Siv.

Her er en Bro, her flyder
 Endnu lidt Mosevand.
 Men, tys! Velkommen byder
 Os hist en gammel Mand;
 Bort fra de stærke Rester,
 Som ei endnu er Gruus,
 Han leder sine Gæster
 Ind i det stille Huus.

Med Straa er Taget tækket,
 Men Stuen høi og stor.
 See, hiøset staaer alt dækket
 Det giæstfri Kaffeboard;
 Og Husets blide Qvinde,
 Skiondt gammel, dog ei svag,
 Hvor mildt hun staaer derinde,
 Og byder os God Dag!

Paa Bindvet hen sig trænger
 Den grønne Green saa nær;
 O see, hvor fuld den hænger
 Af modne Kirsebær!
 Hvor Solens Flamme blinker
 I Frugtens Purpurbarm!
 Hvor Træet venligt vinker
 Os med sin kolne Arm!

See Havens brede Gange,
 Hvor luget og hvor net!
 I ingen engelsk Slange
 Den skyder sin Bosquet:
 Erværdig, streng og lige
 Sin jævne Bei den gaaer;
 Et yndigt Blomsterrige
 Paa hver en Side staaer.

Hen til en Plads jeg kommer;
 Her grønnes Torven blid.
 Her bleger heden Sommer
 Den travle Vinterlid.
 Alt, hvad i dunkle Stue
 Løb giennem snelle Siul,
 Det farver Solens Lue
 Nu med et Lilieskiul.

Hvor rast sig Busten reiser
 Høit i den fro Natur!
 Frisk, tættindslettet kneiser
 Den nysudsprungne Muur.
 Hvor snildt den Grændsen dækker,
 Og skiuler snevre Bold
 Med sine grønne Hækker
 Og svale Sommerfjold!

Hvor høit sig Løvet hvælver
 I denne dunkle Gang!
 Hvor kjærligt Bladet skiælver
 Ved Rattergalens Sang!

Her staaer et Bord, af Elde
 Mosgroet, men uden Meen;
 Det trodser Tidens Vælde
 Med hugne Kvadersteen.

Men siig os dog, hvorlunde
 Det kunde Alt forgaae,
 Hvi Taarnet ene kunde
 Igien af Alt bestaae?
 Hvordan skal jeg forene
 Dets Præg fra gamle Nord
 Med Hytten, disse Grene
 Og dette fieldne Bord?

Da atter ud os bragte
 Til Taarnet Gubben hen;
 Sin Haand paa Stav han lagde,
 Og svarte saa igien,
 I det hans blide Nie
 Mod Himlen hæved sig,
 Hvor Epiret i det Hoie
 Sig reiste ridderlig:

„I mange Aar jeg sidder
 I denne Bolig her.
 Engang en gammel Ridder
 Har bygget Taarnet der.
 Han gjorde disse Grave,
 Som deres Volde flaae
 Nu trindt omkring min Have,
 Hvor grønne Hækker staae.

Med høie Bastioner
Han smild sin Bold forbandt,
Og stærke Malmkanoner
Blev sat paa hver en Kant;
Et Taarn af al Formue
Han reiste her fra Jord,
Alt langt han kunde skue
Ud over Mark og Fiord.

Som allerbedst den Herre
Gik giort, hvad her vi see,
Da, som det skeer desværre!
Kom Døden med sin Lee;
Den ændser ingen Skandse,
Dens Haand er grum og stærk,
Den lærte ham at standse
Midt i sit skionne Værk."

Saa ved den Gamles Tale
Jeg Alt at vide fik.
Da fra de grønne Dale
Jeg hæved did mit Blik,
Hvor over Portens Bue,
Som paa forgyldte Bierg,
Jeg saae en Farvelue,
Og læste: Hardenberg.

Var det den gamle Ridder,
Hvis Arbeid vinkte mig?
O, hulde Fugleqvadder!
Nu først forstaaer jeg dig.

Ham var det, som udførte
 Sit Værk med dristig Mand,
 Til grusom Døden rørte
 Ham med sin kolde Haand?

Han ledte denne Mose
 I Graven fra sin Port,
 Men blegned som en Rose,
 Og fik kun Taarnet gjort?
 Blev grumt af Døden rovet
 I hviden Pandersærk,
 Og lod os staae bedrovet
 Ved det begyndte Værk?

Farvel! Jeg bort mig vender
 Fra denne Bygning kiær.
 En Hardenberg jeg kiender,
 Som ligned denne her;
 Et Omrids ud blev kastet,
 En Indgang Borgen fandt,
 Men grusom Døden hastet —
 Og Novalis forsvandt.

Farvel, du stille Have!
 Nu jeg dit Blif forstaaer.
 Farvel, I siunkne Grave
 Fra svundne Manddoms Aar!
 Farvel, du blide Qvinde!
 Du Olding! Mark og Bæng!
 Med stille Beemodsminde
 Jeg rører Harpens Stræng.

Faareveile Skov.

Tykke, veldædige Bøge! mosdæffede Stene!

Smilende Stund!

O, hvor du favner mig koligt med løvfulde Grene,

Hellige Lund!

Her under Stammen af dig, medens Fuglene tone

Elskov og Spøg,

Sødt vil jeg hvile, her under din hvælvede Krone,

Knudrede Bog!

Salige Tempel! kun Fuglenes venlige Qvidder,

Dæmpet og svag,

Lyde med Zephiren, mens i din Skygge jeg sidder.

Blomstrende Dag!

Læsning! din Nathan skal hen mellem Bøgene træde

Ud fra min Bog;

Blid og ærværdig, som de, skal den Vædle mig glæde,

Sindrig og flog.

Modige, herlige Kæmpe, i Sværmen gigantisk,

I Dæmringen klar!

Hvo har selv lært dig at giøre Forstanden romantisk?

Svar mig! o, svar!

Tier, hørmødige Bøge! sæt, Blomster! en Dæmning

For eders Krav;

I har ei tryllet mig ind i den salige Stemning:

Læsning den gav.

Ham har jeg læst, og venligt nedsvømmede Taaren
 Under hans Sang.

Qvægsum og venlig og dæmpet, som Skoven i Vaaren,
 Citharen flang.

Lad dig da stemme, min Luth! Medens Bladene gynge
 Blødt, som et Hav,

Bil jeg min Tak, min Beundring, min Kiærlighed synge
 Hen mod hans Grav.

Læssing! du stod, som en Stjerne bag Skyerne's Brimmel,
 Gensom i Gru;

Høit blandt de evige Lys paa den evige Himmel
 Funkler du nu.

Gibsbilledet.

Men hvo er da den Mand, som staaer
 Paa Skabet her i dette Kammer?
 Naar tændt af Poesiens Flamme
 Sid til mit Skriverbord jeg gaaer,
 Saa seer betydningsfuld til mig
 Den gule Buste, dækt med Støvet,
 Snart veltilfreds, og snart bedrovet,
 Alt som min Musa yttre sig.

„Den Gibsfigur, som hisset staaer?
 Ja, Himlen veed, hvem det kan være.
 Jeg troer, de kalde ham Voltaire.
 Han folgtes os for nogle Aar.

Til Døren kom en tydsk Soldat;
 Man kjober let, hvad Armod byder.
 Her jattes han; fra den Tid bryder
 Man sig kun lidt om den Krabat."

Saa talte Huset's Søn, og gif.
 Ha! skulde det i Sandhed være
 Den frosne Spottefugl Voltaire?
 Han skal ei møde meer mit Blik.
 Den tomme Siæl, han skal herved,
 Som vilde Kunst og Fromhed døde,
 Og troede fræk, paa Alt at bøde
 Med usle Stumper Bittighed!

Jeg Busten tog, dens Klang var hæs.
 Jeg tørte Støvet af og Dsen,
 For ret engang at see Franzosen
 Ind i sit Abefatte-Gjæs.
 Jeg Busten frem for Dagen tog,
 Dens Afsyn jeg betragted noie —
 Da trængte Taaren i mit Die,
 Og Diet brændte, Hjertet slog.

O, Himmel! hvad er det, jeg seer?
 Dig, Elskte! kunde jeg miskiende?
 O, lad min Angerstaare brænde
 Fromt paa dit Billeds døde Leer.
 Johannes Ewald! det var dig,
 Som smilte, naar min Musa smilte,
 Som standsed mig, naar Anden hvilede,
 Som styrked, og som hæved mig?

O, staa bestandig, hvor du stod,
 Og styrk din Ven, din yngre Broder!
 Vi fødtes af den samme Moder,
 Thi dansk er Begges Digterblod.
 Naar Folket om sin unge Skiald
 En broget Blomsterkrone vikler
 Af Roser, Lilier og Murikler,
 Han en Cypres dig flette skal.

Morgenvandring.

Saa huldt til den hellige Bøgeskov
 Det vinkte mig,
 O, Jord! hvor end aldrig den tunge Plov
 Havde furet dig.
 De hulde Smaablomster saa venligt stod
 I dunkle Ly,
 De smilte saa inderligt ved min Fod
 Mod Himlens Sky.

Til Skoven jeg giennem en Mark monne gaae.
 Da fik jeg see
 En vældig Steenhob paa Marken staae
 Mellem Høie tre;
 Den stod saa ærværdig, graalighvid,
 En aflang Ring.
 Her holdtes der vist i gammel Tid
 Et Kongething.

Paa Kampestenen, som hisset staaer,
 Stolkongen sad
 Med Krone, Scepter, i Zobel og Maar,
 Saa faderglad;
 Og hver en Kriger alvorlig treen,
 Fredsæl i Aand,
 Og satte sig rolig paa sin Steen
 Uden Sværd i Haand.

Paa Høien hisset stod Kongens Gaard
 Med stærken Muur.
 Hist havde hans Dotter, den vene Maard,
 Sit Jomfrubuur.
 Og paa den tredie et Tempel stod,
 Berømt i Nord;
 Der offredes rygende Bukkeblod
 Til Asa-Thor.

O, venlige Mark! O, Lund saa prud!
 Græskolne Bæng!
 Overalt havde Flora pyntet ud
 Sin Brudeseng.
 Paa Marken kneiste de røde, blaae
 Kornblomster frem.
 Jeg maatte standse, jeg maatte staae,
 Og hilse dem.

Velkommen atter igien i Mar
 Paa grønne Jord!
 Hvor lifligt J op i den unge Baar
 Blandt Kornet groer!

Som Stierne J blinke, blaat og rødt,
 Blandt gule Lyn.
 O, hvor fortryller mig barnligsødt
 Jert Sommersyn!

„Ak, Digter! du har kun lidt Forstand.
 Ak, Herregud!

Du skulde kun see vor Eiermand,
 Hvor han seer ud.
 Hvergang han seer os, han kalder os Tant,
 J Diet en Torn;
 Han kalder os Helvedes Klint iblandt
 Det velsignede Korn.

Den største Raade, han viist os har
 J dette Liv,
 Er det, at han stundom af Kommen taer
 Sin Foldefniv,
 Og stær sig en Haandsfuld, stor og tung,
 Under vranten Snak,
 Og blander os i en Sælhunds-Pung
 Blandt Røgtobak.

Han siger, at, smøget paa den Maneer,
 Vi arme Skrog
 Efter fattig Leilighed Verden teer
 Noget Nytte dog.
 For Resten vor Skionhed, rød og blaa,
 Er hap som hip.
 Alt Nyttigt bør giennem Munden gaae,
 Det er hans Princip.”

I arme Stakler! den arme Mand!

De arme Mand,

Som uden salige Glæder kan

Gaae Livet hen,

Som ei begribe, hvad Gud har giort,

Som ene veed,

At Munden er den nærmeste Port

Til Salighed!

Smaa blomster! af, som det eder gaaer,

Saa gaaer det mig.

En stakfels Poet som en Kornblomst staaer,

Og græmmer sig.

Det nærende Korn kun i Beien han er;

Hvad retter han ud?

Han hæver sit barnlige Farvestiær

Run fromt til Gud.

Kom, Blomster! vi høre tilsammen, vi,

Kom, vakkre Slut!

Og slyng dig med tryllende Sympathie

Om denne Luth,

Og bærv, som Zephir bevæged dit Blad,

Bed Strængens Klang;

Saa synge vi hver vor Skaber glad

En Morgensang.

Aftenbandring.

Vuunt bæved Binden i de grønne Straae;

Den høie Hvalving, reen og himmelblaa,

Udstrakte sig med Aftenherlighed,
 Mens langsomt Solen gik i Vesten ned,
 Og kasted venlig, medens ned den gik,
 Igiennem Skyen hen sit Purpurblit,
 Og sendte sine Straaler til Farvel
 Som Roser i den milde Sommerqvæld.
 Paa Himlen Maanen som en Dødning stod,
 Og suged Sundhed ind af Solens Blod.
 Den kom til Live; alt som Phobus sank,
 Blev Luna mere frisk og mere blank.
 Nu stod hun høit paa Hvalvingen, og saae
 De tvende Vandringsemænd paa Veien gaae.
 En Skov os mødte, stor og velbekendt;
 Nu Veien giennem Markens Korn var endt,
 Den skraaned, og en Huulvei os indbød
 At vandre ned igiennem Skovens Skød.
 Fortrolig i det dunkelgrønne Læ
 Sig hvalved lavt det tykke Bøgetræ,
 Og Blomster vorte hyppigt fiern og nær,
 Og blandte sig med Solens Esterskiær.
 Men over os det dunkle Hyldeblad
 Den kolde Maane skilte langsomt ad,
 Og straaled underlig og elskovsfuld
 Paa det smaragdne Tæppes Fletteguld.
 Den sendte med sædvanlig Venlighed
 De lange Straaler giennem Skoven ned;
 De lange Skygger tæt ved Siden stod,
 Som sorte, hvide Spogelser det lod.
 Da svulmed heftigt Philomeles Bryst,
 Den hæved jublende sin Ratterøst.
 Fra alle Skovens Kanter svarte da
 En vennesalig Nat-Harmonica,

Og tusind Kryb, som hist i Noahs Ark,
 Bevæged froe sig under Træets Bark.
 Da blev jeg pludselig ved Maanen klar
 En purpurfarvet Balmuskare vaer;
 Først kiendte jeg den ei, thi hvor jeg stod,
 Den forekom mig som en Plet af Blod,
 Men da jeg tydelig den skued nok,
 Var det en blid, uskyldig Blomsterslof.
 Den vinkte mig saa venligt, og en Duft
 Steg langsomt i den kolde Aftenluft.
 Jeg døsigt blev. Det røde Purpurfiær
 Bad mig at synke ned og hvile der.
 Da vendte jeg mig henrykt til min Ven;
 Min Glæde vilde mødes glad igien,
 Og Læben aabned til det Spørgsmaal sig,
 Om Blomstersloffen trylled ham, som mig;
 Om ei han vilde hvile lidet her
 I Hvælvingen paa dette Purpurfiær.
 Men hvor forundret blev jeg, da jeg saae
 Den kolde Sved paa blegen Pande staae.
 Han skiælved, og med frampeagtigt Mod
 Han trak mig vaklende paa snaren Fod.
 Han saae sig ofte bleg og frygtssom om,
 Om Ingen efter os i Hælen kom;
 Og var ei rolig, uden Frygt, før vi
 Stod atter hist paa Markens glatte Sti,
 Som sig uskyldigt under Himlens Blaa
 Til Hiemmet jnoede blandt de stille Straae.
 Der stod han nu, og hæved ræd sin Røst;
 Men først et langsomt Suk steg af hans Bryst,
 Et Blik til fierne Skov han kasted hen,
 Og talte, mens han gik afsted igien:

„I Skovens hule Bei, som hift sig snøer,
 Er der begaaet mangt et rædsomt Mord.
 En Søn og Fader vandred engang der,
 Da Himlen stod i samme Aftenfkiær;
 De kom i Trætte (Grunden ei man veed),
 Den strenge Gubbe kom i Hidfighed.
 Han slog sin Søn; den vøgne Ungersvend
 Forbittret blev, og slog til ham igien.
 Da blodte Faderen — usalig Riv!
 I Græsjet ned han sank, og lod sit Liv.
 Den Blomsterplet, hvorved du nylig stod,
 Var fæle Blomster, det var Faderblod.
 Fra den Tid, siger man, den unge Mand
 Fortvivled, og gif plat fra sin Forstand.
 Han svandt bag Skovens tykke, dunkle By;
 Hvor af han blev, veed Ingen i vor By.
 Men det er skeet for mange, mange Aar,
 Og endnu siger man, at tidt han staaer
 I Skoven under Nattergalens Sang,
 Og truer Maanen med en blodig Stang,
 Fordi den giennem Hyldebusten ned
 Paa Purpurpletten seer med Benlighed.“
 Saa talte han, og drog mig flux med Sky
 Fra Marken til det sikkre Rattely.
 Men underlige Dromme for mig stod,
 Og Angest giæred i det rorte Blod.
 Snart saae jeg Scylla og Charybdis staae
 Med sorte Fielde høit i Bolgen blaa,
 Og horte skingrende Sireners Sang,
 Som blandte sig med Bolgens Trylleklang.
 Snart saae jeg Circe kryste Blomstergift
 I Bægret til Ulykses. Skovens Rist

Mig viste Finnekoner i en Hal,
Som kogte Seid ved høie Tordensfrald,
Og bar i gyldne Fad med Smil paa Kind
Den lumste Ret for stærken Kriger ind.
I hver en Krog jeg saae en skummel Dverg;
Jeg saae Fru Venus i sit Venusbjerg;
Jeg Eva saae i dunkle Sommerlæ
At plukke Frugten af det lumste Træ;
Med Blinken Solvet viste sig for mig,
For hvilket Judas solgte Gud og sig —
Kort, al den Koglen, hvorved Livet doer,
Som skjuler sig bag lumste Blomsterflor,
Og frister vellystfuld og indbildt om,
Den stod for mig i denne fæle Drøm.
Jeg atter Maanen bleg i Dromme saae;
Den monne ned mod Retterstedet gaae,
Som uden Porten paa en Bakke stod
Med hvide Hovedskaller om sin Fod.
Der den paa sorte Stang, til Skrak for mig,
Som et afhugget Hoved satte sig,
Og smilte hæsligt over Mark og Bælg
Ind til mig giennem Bindvet i min Seng.
Jeg skælved ved det stygge Kogleri,
Men vaagned ved en freidig Melodie
Af Lærker, som fra Kornets Bolger sprang,
Og sang i klare Luft en Morgensang.
Bed Solens frække Smil forsvandt min Frygt;
Jeg reiste mig, og bad til Himlen trygt.
Men aldrig oftere jeg Veien gaaer,
Hvor Maanen som en Her bag Træet staaer,
Hvor Giggleskygger svæver om min Fod,
Og Døden rækker mig Papaver-Blod.

Freidigt Sommerliv.

Hvor deilig er Naturen, og hvor rolig!
 Hoit hvælver sig den grønne Blomsterbolig,
 Svagt Sommerfuglen spæde Græs nedtynger,
 Og Bækken risler blaa, mens Fuglen synger.

Ned fra Olympen Flora venlig kommer.
 Mildt følger i den unge, friske Sommer
 Gudindens blonde Lof; for Vinden svinge
 Sig tunge År, som gyldne Drenringe.

Livstykket skulmer græsgrønt for mit Die
 Omkring Gudindens trinde Liliehoie.
 I Maanskin Volgerne sig langsomt vælte,
 Og spinde hendes Liv et Sølvbælte.

See muntre Satyr hjt med Buffefodder,
 Hvor han bag Busken gaaer og knækker Nodder.
 See Faunerne, hvor de paa Høien dandse,
 Og binde Dionysos Epheutrandse.

I Skoven dybest inde Pan jeg stuer.
 Han smiler; dog jeg for hans Mafsyn gruer.
 Hiin unge Faun, den venlige, den lille,
 Han lærer paa sin Syring nu at spille.

O, Piger! lader det et Varsel være.
 Lad Syring' bittere Skiebne eder lære,
 Ei at foragte Elskovs varme Bonner,
 Og ei at spotte Skovens raske Sonner.

Hun flygted daarlig ud af Gudens Arme,
Som brændte inderligt af Elskovsvarme,
Da blev hun til et Siv, af Skum indsløret,
Dg Binden flaged sorgeligt i Røret.

Dg til en Floite gjorde Gudens Hænder
Det arme Siv; endnu hans Hierte brænder,
Naar han om Aftnen under Egens Kroner
Afløffer Floiten søde Beemodstøner.

Saaledes ogsaa Daphne maatte bøde,
Kold for Apollos høie Morgenrøde.
Nu maa hun lønne hver en Harpes Tone.
Jeg haaber selv en Krands af hendes Krone.

Men stille! Artemis paa Høien løber.
Hvor tryllerist hun sig i Skyen spøber!
Igiennem Skyens Rift og Skovens Bue
Hun ryster vildt sin Fakkels blege Bue.

Alt Hecate hen over Engen træder,
Dg ind i Skumring sine Urter flæder;
Til Duft hun Natviolen sødt bevæger,
Dg luffer Jomfruosens Purpurbæger.

Med langsom Gang hen over Mark og Floder
Grindringens Gudinde, Musers Moder,
Den stille Mnemosyne mig besøger,
Dg læser høit for mig i gamle Bøger.

Hvor Natten hisjet sortindsløret sidder,
Dg lytter taus til Nattergalens Qvidder!
To Børn hun breder sine Vinger over,
Get lader, som det sov, det andet sover.

Det første vaagner snart med Morgenroden,
 Det andet vaagner ei, thi det er Døden.
 Det første rører, venligt som en Engel,
 Mit Dø med sin lange Balmustængel.

Hvo kommer hist? I hulde Smaa med Binger
 Af giennemsigtigt Flor! siig, hvad I bringer.
 Et Skuespil I op for mig vil føre?
 Jeg hører eder med mit indre Øre.

I vakkre Glutter! Nogle staaer i Lue
 For mine Blik, med Harnisk og med Bue;
 I Træet klattre Nogle, Nogle svømme
 I Bækken om, og raabe: „Vi er Drømme.

I Fald du bare smukt vil ligge rolig,
 Da skal du blive snart med os fortrolig.
 Bor Leg skal glæde dig; men dine Blikke
 Maae være lukte, vaagne maa du ikke.“

O, søde Drøm! Jeg skuer grant i Aanden
 Den gamle Oldtid række Fremtid Haanden;
 Nat synker Døgnet ned, som vilde hindre,
 Og tætføret seer jeg Begge tindre.

Hvad lysner hist i Østen? Af, hun stiger,
 Den rosenrodeste blandt alle Piger,
 Aurora! Hun forsvandt? En Ungling kommer,
 Hans Blik opliver flux den muntre Sommer.

Han griber i sin Harpes gyldne Strænge,
 Og Dagen skulder ham ei Svaret længe,
 Det lyder høit fra Fjeld, fra Biergets Gruber,
 Og klingende fra tusind Fuglestruber.

Men ogsaa mig du stienkte Mund og Tunge,
 Phoebus Apollo! for din Lov at svinge.
 Min Sang skal strømme ud fra Skovens Krone,
 Og lyde mod din gyldne Himmelthrone.

Tak for din Gnist af Ild, af Morgenrøde!
 Det, som du gav, det stræber dig i Møde,
 For atter til sit Middelpunkt at ile,
 Naar du mig rammer med de gyldne Pile.

Vennernes Ankomst.

Soen strammer ud sit Klæde,
 Himlen farver Soen blaa.
 Klare, lyse Bølger smaae
 Ganske blye paa Landet træde;
 Breddens Blomstersiv de væde.
 Trække sig saa uden Brag
 Atter hen saa solversmukke
 I det stille Hav, og vugge
 Mod den klare Sommerdag.

Sneffen hist paa Bandet flyder.
 Som en Svanes hvide Krop
 Puster stolten Seil sig op;
 Langsomt Riolen Bølgen bryder.
 Hid den sig mod Landet flyder
 Med det røde Purpurflag.
 Let en Flok Zephirer følger,
 Flaget mildt i Luften følger
 I den klare Sommerdag.

Skynder eder, sagte Vinde!
 Skyder Snekken hurtig frem
 Giennem Volgen til sit Hiem,
 At jeg ved mit Bryst kan finde
 Snart min Ven og min Veninde.
 Vind! hvi est du dog saa svag?
 Seer du ei, hvor de med Glæde
 Vinke med det hvide Klæde
 I den klare Sommerdag?

Al! hvi kan jeg dog ei svømme
 Flug med Støvler og med Graf
 Mod den alt for sene Smat
 Giennem de kryсталne Strømme?
 Hulde Vensteb! du kan domme,
 Hvor det er en ængstelig Sag,
 Længe hist at see de Rikere,
 Og ei nær hos dem at være
 I den klare Sommerdag.

See, nu vende de tilbage!
 Nys de var ved Landet fast;
 End de giøre maae et Rast,
 For Zephiren at bedrage.
 Ingen Dag er uden Plage;
 Det er en for afgjort Sag.
 Plage! siig, hvor kan du nænne
 Selv at plage mig i denne
 Himmelflare Sommerdag?

Tys! Zephirens røde Kinder
 Svulmer op med mere Magt.
 Neppe har jeg Ordet sagt,
 For min Net til Klage svinder.
 Nu kan Snekken uden Hinder
 Nærme sig med dæmpet Brag.
 Snart jeg dem i Favn kan ile;
 Da vil først min Glæde smile,
 Som den klare Sommerdag.

Bivat! Ud paa Land de stige.
 Nu velkommen da igien
 Kiære, længstforønskte Ven!
 Længstforønskte, kiære Pige!
 Nu kan jeg med Sandhed sige,
 Trykt i Venskabs Favnetag:
 Fast er Glæden i sit Sæde;
 Thi foruden Venskabs Glæde
 Hvad er selv den bedste Dag?

Samlib.

Naar i Naturens muntre Favn
 Den fulde Siæl har længe hvilet,
 Da mærker den tilsidst et Savn,
 Skiondt den af Alt er giennemsmilet;
 Som Robinson midt i sit Rige,
 Som Adam i sit Paradiis.
 En findrig Ven, en yndig Pige!
 Hvad kan erstatte det Forliis?

Du veedst det, hellige Natur!
 At kold min Barm sig ei tilslutter.
 Forhadst er mig den skumle Muur,
 Naar Flora pynter sine Glutter.
 Naar Solen paa de grønne Høie
 Reddblinder sine milde Lyn,
 Da funkler Taaren i mit Øie,
 Og Gud jeg takker for mit Syn.

Og naar i Duggens klare Slør
 Jeg seer de vogne Børn sig flore;
 Naar huldt de modnes, som sig bøl,
 Naar af de Smaae der bliver Store;
 Naar Knoppen i sin Ungdomsrodme
 Udvulmer til en Østerfrugt —
 Da nyder jeg den hele Sodme,
 Og takker Himlen for min Lugt.

Og naar paa grønne Silkejerd,
 I dunkle Lund, i lyse Dale,
 Midt i den rige Blomsterflor
 Jeg horer tusind Rattergale,
 Og naar blandt Kornets røde, blaae
 Gudinder jeg kan Lærker høre,
 Da, mens de sodt i Lusten slaae,
 Jeg takker Himlen for mit Øre.

Men meer end i Naturens Pragt
 Sin Almagt skrev den Evighøie,
 Han præged den med større Magt
 I Siælen giennem Mandens Øie;

Og mere skion end Rosen rød,
Hvis hulde Straaler snart forsvinde,
En Blomst fremvorte, da han bød
Alt blomstre frem den hulde Qvinde.

Derfor er i min Phantasi
En Egn, hvor Adams Born ei vanke,
Et frodigt Landskabsmaleri,
Et Digt, ideeløst, uden Tanke.
Først tryller vel den tause Lyst;
Men Tomhed bliver snart det Hele,
Naar intet varmt, beslægtet Bryst
Kan Diebliffets Glæde dele.

Som naar en Salis laer os gaae
Igiennem lutter smukke Egne;
Som Matthisson, der peger paa
Hver livløs Gienstand allevegne;
Kold bliver dog den hele Sang,
Skiondt fuld af Fjeld og Morgenrøder,
Fordi ei paa den hele Gang
Os et beskalet Bæsen møder.

I saa Fald sagtens en Poet
Det bedre har, end mange Flere;
Alt, hvad hans Musa glad har seet,
Det kan hun personificere.
Saaledes i en salig Stund
Hist, hvor den gamle Bøg udluder,
Mig viste nys den danske Lund
En Flok af lutter græske Guder.

Dog Mennesket er ikke blot
 Poet, men Menneske desværre!
 Hvad Poesie nys gjorde godt,
 Gjør ofte paafulgt Prosa værre.
 Den kommer med desmere Last,
 Og truer tidt med Hjerterbisten,
 Fordi den sætter en Contrast,
 Der kiendes ei af Prosaisken.

Derfor paa dette svage Liv
 Maa Laaren strag i Diet træde,
 Naar i det virkelige Liv
 Der møder ham engang en Glæde.
 Han kan det ei forståae; han troer,
 At Phantasien atter brænder,
 Bant til at Lykken her paa Jord
 Ham altid gierne Ryggen vender.

Laf derfor, Venner! at I kom;
 Nu skal I hvert et Savn fortrænge.
 Nu vender Glæden atter om,
 Og stemmer Harpens matte Strænge.
 Nu er ei Tanken indelukket
 I Gensomhedens tause Kængsel,
 I Toner slagrer den saa smukt,
 Og dræbt er al den syge Kængsel.

Hvor herligt i Lovhytten her
 En landlig Nadver karst at nyde,
 Mens froe i Aftenrodens Skier
 Sig alle Havens Urter fryde,

Mens blide Zephir let og stil
 Sig ind i Gbletræet lister,
 Og vinker til et Laffespil
 En fiedret Skare Hoboister.

See, hvor i Aftenjolens Guld
 Den røde Viin i Glasjet straaler,
 Mens Bacchus slagrer elskovsfuld
 Om sine maibefrandste Skaaler.
 „Drif“, raaber han, „en Skaal, og klink!
 Lad Druen eders Fryd forsøde!“
 O, Benner! følger Gudens Vink:
 Hil dig, du skionne Aftenrøde!

Aftenfang.

Hvor sødt i Sommer-Aftenstunden,
 Naar Solen mat til Hvile gaaer,
 Og medens dybt i Bogelunden
 De fromme Rattergale slaaer,
 At høre Harpens dumpe Klang
 Til en livsalig Aftenfang!

O, grib nu i de stemte Strænge!
 Bryd, fromme Siæl! din snevre Muur.
 Indspær dog Fuglen ei saa længe
 I det beflemte Fangebuur;
 Lad den i Aftenrødens Guld
 Mod Himlen slagre andagtsfuld.

Thi hvergang hisjet Aftenrøden
 Rødsvinder under Skovens Årands,
 Da minder den vor Siæl om Døden
 Og Evighedens skionne Gløds.
 Svulm da, min Aand! mod Himlen her,
 Som Bølgen mod sit Rosenflær.

Grib sødt i Harpen, fromme Pige!
 Høit bære lad dens rene Klang,
 Og syng, mens disse Straaler vige,
 Den sidste, store Aftenfang,
 Som rørt vi sang for mangen Ven,
 Som siunges skal for os igien:

Hvo veed, hvor nær mig er min Ende?
 See, Tiden meget hurtig gaaer.
 Hvor let og snart kan det sig hænde,
 At jeg herfra at vandre faaer!
 O, Gud! gjør da for Christi Blod
 Min sidste Afstedstime god.

Ja, dette Purpur, denne Røe,
 Ja, denne Kiærlighedens Glød,
 Som blusser dybt i Bestens Røe,
 Som minder Støvet om sin Død,
 Og Siælen om sin Evighed,
 Det er dit Blod, din Kiærlighed.

O, bad mig da i dine Flammer,
 Rødgangne Sol! husval min Barm,
 Og tryk, til Dødens Røe mig rammer,
 Mig venligt i din varme Arm,
 Og i min Afstedstime god
 Styrk Hiertet med dit Purpurblod.

Toget til Thorsing.

Syng om det hellige Tog, Gudinde! den festlige Lystfart
 Til den tidlige Frugt, de saftigsvulmende Jordbær,
 Som, frembaaret i straalende Fad, med Sufferet blandet
 Og med den fedeste Mælk begydt, husvaled de glade
 Rudkiobings Mænd og den fremmede Skiald, da sortbarmede
 Sneffe
 Bragte dem trygt i sit Skib over Havet til blomstrende
 Thorsing.

Hvilken Dødelig Årsag var til den venlige Høitid?
 Grifiden paa Thorsing. Fra Bemmenæs ned over Havet
 Sendte til Langeland han en Herold, til Rudkiobings Helte.
 Lystig Herolden besteg sit Skib, den vældige Rorknægt
 Greb omkring Nærene fast, med Brag det sydende Havskum
 Bort han slog. Som en Al giennem skummende Bolger
 nu smutted
 Riolen; mod Langelands Strand den stod. Da udsprang
 Herolden
 Flux paa Land; med sin Stav af Palmer indflettet og gylben,
 Traadte han, talende saa, i den talrige Følkesforsamling:

„Du, Abasteias Yndling! Asklepios' Son! og I vakkre
 Sønner af Poseidaon! fornemmer mit venlige Budskab:
 Grifiden paa Bemmenæs, Hersker af hundrede Sneffer,
 Byder eder til Giest, og besværges jer, alle tilhøbe,
 Hurtig at heise det purpurne Flag, og at ploie den stille
 Bolges krusede Ryg, for at gieste det blomstrende Thorsing;
 Der har han midt i sin Hal beredt jer et qvægende Maaltid.“
 Slige var Talerens Ord; men besteden han boied sin gylbne
 Hermesstav. Da smilte de samlede Skarer paa Torvet

Venligt til Fredens Bud, den hellige Søn af Hermeias.
 Men Adrasteias Præst, den findrige Bestenggaardide,
 Klædt i det sorgende Flor, af! hans Hustru var nylig til
 Orkos

Gentet i Charons Baad over Styx' fortbølgede Bunde —
 Bleg nu sad hun og taus i Aides' grusomme Bolig;
 Men den herlige Dommer neddæmped sin Sorg, thi Kronion
 Satte ham over et Folk med Retsfærdigheds hellige Bægtfkaal,
 Derfor tvang han sin Sorg som en Mand, thi det viseste Die
 Blindes af Taarernes Elor, og Besindighed dræbes af Smerte —
 Langsomt traadte han frem, og brød ud i forstandige Tale:

„Hil dig, Herold! du Zeus Kronions og Menneskets
 Budskab!

Kierkomment er mig dit Ord, thi min Siæl kræver Venfkaal
 og Dmgang.

Nylig har Atropos grum affaaaret den skionneste Traad, som
 Sodt til Livet mig bandt. Den forstandige, blomstrende
 Hustru

Pryder ei længer min Hal og forskionner det natlige Leie.
 Derfor blandt Venner jeg nu maa søge min Trost, og et
 Gienfkaal

Af den Glæde, som spandt ved den sorte Bestemmelses Billie.“
 Saa han taled, men vendte sig flux, thi af brændende Taarer
 Flød en velgiørende Strøm ved den kiarlige Hustrues Grindring.
 Men Dristaiden, Aflepios' Søn, som Nestor ærværdig,
 Han, som med findrig velgiørende Kunst af Markernes Urter
 Laved den kraftigste Hielp mod Saar og fordærvende Sygdom —
 Selv i Raadet han sad, thi mildt fra de venlige Læber
 Strømmede Wiisdommens Ord, og den kloge, besindige Tale
 Mildned de vredeste Sind, forhindred usalige Tvedragt,

Stifted Venstak, og Lyst til Forliig, og Enighed rundtom —
 Han, mod Dommeren vendt, brød flux med bevingede Røst ud:

„Adrasteias Søn! du Forstandige! dæmp dine Taarer.
 Guderne veed jo dog bedst, hvad der tiener Prometheus’
 Afkom,

Skiondt, opirret ved ham, vel tidt den olympiske Fader
 Sender ydmygende Sorg til hans Uet og tugtende Smarter.
 Vøjer ei Glæden selv som en Blomst blandt Kummerens
 Tidsler?

Pluf den da, hvor du kan; men lad hver en Grindring om
 Smerten

Flye, som en ængstlig Drom, hist giennem Indbildningens
 Horn=Port.“

Slige var Talerens Ord. Da forklarte sig Dommerens
 Afsyn,

Som naar en dæmrende Sky forlader den natlige Maane,
 Og han giensvarede hiin, og brød flux med bevingede Røst ud:

„Følger da du os paa Toget, Asklepios’ Søn, Drstaide?“

Men den sindrige Mand stod længe taus; thi hans Hierte
 Overveied med Flid, om han ei skulde Tilbudet afslaae,

Ridfiær for sin Pligt, da det altid var voveligt, flux at
 Drage fra Huus og fra Hiem, hvorhen saa utallige Syge

Tog deres Tilflugt i Nød; eller om han med faderlig Tillid
 Skulde Pligten betroe sin Søn, for at prøve hans Klogskab,

Og for ei ved sit Rei at forstyrre Forsamlingens Glæde.

Dette tyktes tilsidst den Tivlende dog som det Bedste;

Hævede derfor sit Blik, og brød flux med bevingede Røst ud:

„Vel da! jeg følger.“ Men brat den behændige Skipper
 fra Jorden

Løstet med senestærk Arm sin Mast, der paa Norriges Fielde
 Nylig stod som en Gran, og befæstet den hurtig mod Bunden

Midt i sin skulpende Baad, mens i Seilet den spøgende
 Vestvind
 Spratted med klapprende Dast, og forhindred ham Masten
 at reise.
 Stærk dog seired hans Arm; nu stod den, og trodsede
 Himlen.

Dernæst det vældige Kor blev udhængt over sin rustne
 Jernfrog (skyllende Vand havde Malmet berøvet sin Blankhed).
 Stærken Korpind fast nu stak han; men øverst i Masten
 Heised han purpurne Flag. Saa var Alting klart inden
 Borde.

Men Poseidaons Sonner besteg med den herlige Dommer
 Skibet, og med Asklepios' hellige Præst Drstaiden,
 Og med hans Son, og den fremmede Skiald, som i Sommer-
 besøg var
 Kommen fra Arelstad (ved hans Lænd hang gyldne Bar-
 biton).

Dernæst qvægende Viin fra Europas sydlige Lande
 Fyldtes paa reenlige Kar, og blev stillet i Skibet som Ballast.

Men for sin Bogn Demeter besæstet det glubende Forspand
 Af sine spraglede Drager med uhyre Flaggermuus-Binger;
 Bugen skulmede guul af Gift, men Ryggen var knudret,
 Spættet med Grønt og med Rødt og med sortindfurede
 Strimer.

Hvæsende stod de sig frem. Men hoit paa sin gyldene
 Karm sad
 Guldhaarfagreste Mo, med en bugnende, gængende Korn-Neg
 Fast i sin sneehvide Arm. Og en blinkende Segl af syvfold
 Hærdet Staal hun holdt i sin Haand; men i Haaret var
 flettet

Blomster og Urter og Ager. Som en Vind over Mark, over
Engbund

Før hun mod Nios' Hiem, den himmelsblaaiede Guddom,
Standsej sin gyldne Aarm, og brød flux med bevingede
Røst ud:

„Nios! Gudernes Fader og Menneskeslægternes Konge
Gav dig at mildne Vølgen, at svulme den høit med din
Stormvind.

Mænd, som mit Hierte har kjær, beseile de baltiske Vølger,
Seent fra Rudkøbing Sneffen gaaer mod det blomstrende
Thorning;

Men den trodsige Vind leder Kiølen sydvest imod Strynø.
Byd da din Zephyros blidt at henblæse Seglet mod Thorning,
Snorret did, hvor jeg kjærlig i solbare Foraar af Jorden
Ud har klækket med Flid de tidlige, liflige Frugter,

Som nu de Vangelands Mænd hiit venter i Hallen paa
Thorning.”

Saa var Gudindens Ord. Men høit fra sin taffede Biergaas
Led som en Sommervind hans Røst, den vældige Stormguds:

„Demetra! velkommen hid. Hav Tak, fordi du saa lifligt
Stundom besøger mit nøgne Fjeld med dit blomstrende Følge.
Ofte du qvæget mig har; naar vildt jeg red giennem Lusten,
Standsej du tidt min Storm i en Laurbærlund, og formilded
Med din Ambrosiaduft dens Harm, og frydred dens Aande.”

Saa var hans Ord. Men med vældig Haand, af Sener
indslettet,

Greb han usynlige Snor, og standsej den barste Sydvest-Vind.

Men af den hvælvede Hal slap han Zephyros løs fra Bierget.

Fulgt af tusind Favoner, i svingende Girkler og Buer,

Fløi som en Sommerfugl han paa de guldsprængt-purpurne

Binger

Giennem den himmelblaa Luft. Men Gudinden, den hulde
Demeter,
Foer paa sin gyldne Karm, som et Stierneftud, op til Olympen.

Disimellem paa Skibet de seilende Mænd ved forstandig
Samtal qvæged det muntre Sind. Men den vældige Gubbe
Nileus, den graa Hansaide, med Ungdoms Kraft, skiondt
den hurtig=
Rullende Tid havde bleget hans Lok og forsolvet hans
Guldhaar,
Sad ved det knagende Ror, med sit Die paa Seilene henvendt;
Thi hans fyrige Ungdoms Liv var offret Poseidon.
Smilende nu han sad, og spilled den vrede Sydvest-Vind
Mangt et Puds. Men med eet steg han op fra gyldene
Bagstavn,
Vinkte med stærken Haand, og brød flux med bevingede
Nøst ud:

„Nu, ved Styx! ei varer det lang Tid, før vi paa Thorfing
Vander, o Benner! thi ei man kan ønske sig skønnere
Medbor,
End den Ruling, som luster. Nu bring os fra hvælvede
Skiborum
Viinkar, Dreng! at vi frøe kan hylde beskyttende Guder,
Og selv qvæge vor Mænd ved den himmelsk-ambrosiske Nectar.“
Saadan talde du, o Nileus! hellige Styx!
Men fra Rummet blev bragt i velforvarede Krukker,
Proppet med smidige Rør og forseglet med klæbende Harpiz,
Funklende Viin; og en Purpurstrøm i de skummende
Volger
Ud blev gydt, til Tak for den venlige Vind over Havet.
Dernæst qvæged de herlige Mænd sig ved Druernes Nectar.

Men den besjælede Sanger tog frem sit gyldne Barbiton,
Stemte dets Stræng til Klang, og brød flux med bevingede
Røst ud.

Først han spøjende quad om den blussende Gud Dionysos,
Som, for en Kongesøn holdt, de barbariske, rovende Somænd
Tog, og fængsled med Baand, og henslængte paa gyngende
Skibsdæk,

Haabende snart ham løskjøbt at faae for en klæffelig Guldsum.
Men af den smilende Gud faldt snart afmægtige Rænker;
End dog de kiendte ham ei, revet hen af besynderlig Blindhed.
See! da god sig en duftende Strom af Viin over Skibet;
Langs ad de sneehvide Seil sig henstrakte med flettede Rænker,
Som til en solbar Bæg, en druetung, bugnende Viinstok;
Og om den kneisende Mast, over Vimpelen, vandt sig en
dunkel

Bedbendranke til Himlen; om Aarerne vifted som Tang sig
Viindruelev, til Skrak for den undrende, studsende Skibsflof.
Men med et græsfeligt Blik stod paa kneisende Jordæk en
Love,

Guul som en Brand, men rød som Blod i det gnistrende
Di'npær,

Rystende vredt sin Man, og slog sig med viftende Hale,
Som med en knudret Tamp, i Siderne, ret for at egge
Sig til Myrden og Drab. Da blegned Forbryderne, Rædsel
Giennemføer deres Siæl, fra Dækket i sydende Havstum
Styrtes de hylende ned; men flux tryllet om til Dælfhiner
Stumt nu, med krummede Ryg, bevidne de Viingudens
Almagt. —

Dernæst da Druernes Magt havde muntret de jublende Siæle,
Da der blev Larm og Spøg og Tumult og knapt inden
Borde,

Sang han i Skierts, for suilddt at betyde Poseidons Sonner

Digterens Hellighed, og den Straf, som de evige Guder
 Sender hver dødelig Mand, der fornærmer den hellige Sanger,
 Flux om Arion et Qvad, den herlige Skiald fra Methymna;
 Hvordan han drog fra Corinth's den vældige Drot Periander
 Ned til Italien og til Siculerlandet, for der at
 Fryde det undrende Folk med sin Røst og sin klingende Lyra.
 Dernæst, rundt omvandret og fulgt af Tak og Beundring,
 Hiem han drog med en samlet Skat (thi Oldtidens Slægter
 Elsked hver ypperlig Skiald, og belønnet ham gavmildt og
 gerne).

Men da nu bort fra Tarent han foer med et Skib til
 Corinthos,

See! da fristedes lavt Barbarernes Hjerter af Guldtorst,
 Og de forened sig grumt, for at styrte den hellige Sanger
 Ned i det sydende Hav, under Bølgen, fra gyngende Skibsdæk.
 Men Arion, saasnart han fornam den grumme Beslutning,
 Tilbød dem villig sin Skat; thi Apollons elskede Søn ei
 Fængseles af Guldets Baand, han foragter den plutiske Vælde.
 Men Barbarernes Hjerter rorted ei. De befrygted,
 At han i Tiden engang skulde røbe den sfiendige Gierning;
 Gave ham derfor det Valg, enten selv sig at dræbe, for
 hiit at

Jordes paa Land, eller flux at styrte sig ned under Bølgen.
 Da nu bleg i sin trængende Nød den hellige Sanger
 Stod, som en Steenbuk staaer, forfulgt paa den øverste
 Fjeldtind,

Raadvild, om vente den skal det dræbende Skud, eller styrte
 Sig med fortvivlet Fart over Afgrunden hen mod en Udkant —
 Saadan Sangeren her overveied med Flid i sit Hierte,
 Om han med egen Haand skulde stode det blinkende Mordstaal
 Ind i sin Barm, eller kjaek ved et Spring fra snablede
 Forstavn

Overlade sit Liv i Ombælterens Magt, Poseidons.
 Dette tyktes tilsidst den Tivlende dog som det Bedste;
 Hævede derfor sit Blik, og brød flux med bevingede Røst ud:
 „Nu velan da, Barbarer! Forhærdede! Sikker Kronion
 Straffe jer vil, som sig bor, og hevne den Medfart, I viser
 Her en ustyldig Mand. Men da grumt I give det Valg mig,
 Enten i Havet at doe, eller doe for det blinkende Mordstaal —
 Bølger jeg hiint. Men først dog lad mig fra hvælvede
 Bagstavn

Synge min Svanesang, at min Siæl maa inderligt styrkes
 Gengang endnu af den himmelske Lyd, før jeg slynges til
 Orkos.”

Slige var Talerens Ord. Da tillod de den hellige Sanger
 Gengang endnu at hæve sin Røst; men grumt deres Dren
 Stopped de til med Bøx, for ei at bevæges ved Sangen.
 Koldt forstøffet de stod, utaalmødig, og ventede kun Enden.
 Men ved den smeltende Pyras Klang de skumrende Bølger
 Standsed det trodsige Brag, og den vilde Sydøst-Vind
 standsed,

Og giennem Bølgerne skød sig en Flok af Tritoner og smekkne
 Hamadryader, og selve den sølverbeføddede Thetis
 Hævede fiernt mellem Blomstersiv sin fløede Linding;
 Alle forundred' og froe ved den himmelsk melodiske Pyra.
 Selve den dybthenslagrende Maage, som svæver ad Havets
 Ryg for at fange sig smaae Insecter og Fisk til sin Føde,
 Standsed, og lytted, og svang sig fra Dybet til kneisende
 Bimpel,

Satte sig der med Lyst, og fornåm de smeltende Toner.
 Men ubevægelig stod den forhærdede Flok. Da nedsprang
 Smilende Sangeren fæx i sin Pragt, med sit gyldne Barbiton
 Høit i Haand mod Olympen raft. Og fra kolige Havbund
 Skød en Delphin sig flux, og frelste den hellige Sanger,

Greb ham med smidige Stiert om sin Krop, og satte ham
stolt saa

Høit paa sin Ryg, og bar ham til Land over rullende
Bølger.

Ængstligt Roverne Flugten tog; men Euros og Notos
Galende snøs, og foer hen, og bestormed med fraadende
Bandskum

Dækket brat, og nedsplintred i Qvag den tumlende Skibsmast,
Bristed saa Roret forbittret fra sprukne Riol, men i Lusten
Trevled de slagrende Seil med forfærdelig Latter, og smurrede
Braget i mudrede Grund, og adspjaltet hver Plank paa
Dybet,

Greb saa med stormstærk Haand om forhædede Nakke hver
ængstlig

Rover, og duffed ham tre Gange dybt, hvor Havet var dybest,
Kasted ham halvdød saa til Straf paa corinthiske Strandbred.

Saaledes sang for Rudkiobings Mænd den fremmede
Sanger.

Ogsaa qvad han om Jason, der foer med de herlige Helte
Efter det gyldne Skind til Colchis, som her, Argonauter
Viig, de nordiske Mænd efter purpurne Jordbær paa Thorsing.
Alle med Bifald lønned hans Qvad. Men slug fra sin
Norbank

Skipperen foer, og greb den vægtige Stang, som ved Siden
Paae, paa dens Ende med Som var fæstet en drabelig
Jernfrog;

Løb saa i snablede Forstavn hen, og stødte den voldsomt
Tornende fast blandt de spraglede Steen, thi brat under
Thorsings

Blomster-Strandbred Skibet nu stod i en magelig Havbugt.
Men Grikiden paa Stranden stod, og med hiertelig Glæde

Modtog han Rudsfiobings Mænd og de Fremmede, førte
 dem hurtigt
 Ind i sin Sal, hvor beredt alt vinkte det gægende Maaltid.
 Og de ambrosiske Jordbær i aflange, gyldene Skaaler
 Smilte med Purpursmil, til Lyst for den samlede Skare.
 Og deres Hænder de løfted mod herligtillavede Maaltid;
 Men da til Maden og Driften var stilt den higende Længsel,
 Da forlystede de sig ved Samtaler mellem hverandre,
 Indtil den rødmande Sol sank ned under dæmrende Skove.

Hjemfarten.

Luna! kjærlige Mo! elskovssyg=sødtblegnende Jomfru du!
 Har du Phobus den stærktblussende Helt afløst paa Himmelen?
 Seer du høit fra din Sky ned paa vor Sø, for i din
 Midnatsstund

Guldt at vise vort Skib snorrette Bei hen ad din straalende
 Solbro, grundet af Band, kruset af Vind, dækket af
 Himmelglands?

O, hvor bleg paa det blegtjvulmende Seil stuer du veemodsfuld!
 Vender venlig de matsumklende Horn ned imod Urterne
 Hift paa Langelands Bred, hyllet i Natsumring og Sommerduft.
 Selsomt afftrikker her jordiske Blus, rødt og fast legemligt,
 Mod din ætherne Glands, salige natvandrende Pilegrim!
 Thi den grusomme Mand hidløkker her med sine Natteblus
 Den ustyldige Fisk op fra sit Dyb til sin Jordærvelse.
 Skummelt luer, som Blod, dybt imod Land fristende Lygte-
 mænd,

Mens du salig og fri smiler din maisværmende Kjærlighed,
 Løkker smægtende Mo ud til den sødtqviddrende Bogelund,

Hvor krystallklare Bæk, kølig og mild, den utaalmodige
 Veiler loffer, at see, som i et Speil, Luna! din Venlighed.
 Men hvad smelter saa huldt, yndigt med Sangchor i dit
 Ætherlys?

Skynd dig, skynd dig, o svagtblæsende Vind! skynd dig, og
 bring os did

Til letglidende Baad, opfyldt kun af syngende Pigeslok,
 Krandsst med Mai, der er brudt paa den af Smaavover
 ombelgede

O, hvor bøgende Røer nylig har ydt qvægende Sundhedsjaft.
 Seer du Karret, med Kornblomster omhængt? Skynd dig,
 og bring os did,

At med Pigernes natjublende Chor frøe vi kan følges til
 Nære, dæmrende Strand giennem det lyskrusede Belgesfiær.

Catastrophe.

Saaledes nu i verglet Sommerlyst
 Den hulde Egn fast i sit Skiod mig favned.
 Med Venstab og Naturen ved mit Bryst
 I glade Dieblif jeg Intet favned.
 Vel mangled nogle Kiære; men min Trost
 Var den, at ingen Graastand slukker Navnet,
 Som sanddru Omhed skrev i kiærlig Barm;
 At snart de hviled atter i min Arm.

Nu vilde vi forlade dette Sted,
 Det kiære Langeland med sine Skove,
 Hvor Venstab overalt og Giestfrihed
 Modtog os venligt fra den salte Bove;

Hvor Øren trækker stærk, med sene Fied,
 Igiennem seden Jord de dybe Plove;
 Hvor Haren og Kaninen hyppigt leger
 I maaneklare Nat om Skovens Eger.

Den skionne D, der, som en smækker Green,
 Brudt af den store, danske Rosenhække,
 I Vandet ligger fastnet ved en Steen,
 Mens idel Knopper Lovet rundt bedække.
 I friske Bølge, altid klar og reen,
 Kan Intet Blomsterkraftens Uttring svække,
 Og tusind Binger did sig froe bevæge,
 For sig i søden Duft at vederqvæge.

Til Østen stod nu Vandringsmandens Hu,
 Til Østen hen, til Vandet over Soen,
 Hvor skion jomfruelig i stille Blu,
 Naar først vi slug var rullet over Den,
 I sortblaa Silke svøbt, som Bølgen nu,
 Stod Diets Glæde, Danmarks Stoltthed: Møen,
 Som blotter stolt, til glade Somands Lyst,
 Sit høie, fulde, kridnehvide Bryst.

Alt Bognen forspændt stod, for os at drage
 Hen til den østlige, tangflødte Strand.
 Da kom det Søgebud: „Om tvende Dage
 Din Ven forlade maa sit Fædreland.
 Hvis uden hans Farvel du ei vil klage,
 Da iil, da stræb, da skynd dig strax paa Stand,
 Da kan det lykkes dig ham end at favne,
 For du ham skal — maaskee for evig — favne“.

Dg knap var Brevet læst, før til de Kiære
 Der flux blev sagt et smerteligt Farvel.
 Unødigt vilde Bølgen bort os bære.
 Den skionne Thorfjngs D blev sagt Farvel.
 Dg over Sundet, giennem Fyen, til Vre
 For Benskab, fløi vi hen i klaren Qvæld,
 Dg Hornet lod i Nyborgs stille Gade,
 For Solen funken var bag Havets Glade.

Da kunde vi ei længer hurtigt ile,
 Thi der var ingen Bei og ingen Jord.
 Beemodig saae vi hiset Siælland smile,
 Ei mindste Bindpuft kruste bredden Fjrd.
 Vi maatte hvile der. O, hvilken Hvile!
 Da horte dunkle Nat vort Kummer's Ord:
 „Hvad hialp os nu den snelle Flugt paa Land?
 Barbariske Neptunus! grumme Strand!“

Dg aarle var det lige nær. Med Kummer
 Besteg vi Dæffet paa den stille Smak.
 De trætte Bølger dysjede's i Slummer,
 Den hele Sø var speileklar og slaf.
 Hør! Kloffen hift alt Ti fra Taarnet brummer,
 Dg Soen fures kun, hvor Kiolen staf;
 Nu staaer den plat, den sig ei meer bevæger,
 I slappe Seil kun Sommerfuglen leger.

I tretten Timer nødtes vi at slaffe
 Paa den phlegmatisk-lumre, døde Sø.
 Gist saae vi Siøllands grønne Blomsterbakke,
 Den smiulte til os som en elstet Mo;

Men kold og livløs stod den træge Smagge,
Vor Gud betraadte først den kiære D,
Da Dag var endt — den Dag, der var den sidste,
Som skulde Bennen af vor Arm udvriste.

Det Midnat var; den blanke Stierneklare
Fra Himlen smiilte from Beemodighed.
Den hele Nat vi rask afsted vil fare;
I Morgen først han gaaer til Skibet ned.
See Rattens Stierner, hvor de blinke klare!
De spaaer os Lykke. Veien glat og bred
Vil ei, som Havet, grum vor Fart forhindre.
Afsted, mens disse blanke Stierner tindre!

Da Morpheus kom, den blege Dødens Broder,
Dg løste grumt Neptunus af; han gif
Fra Rattens Favn, den sørgelige Moder,
Dg rørte med sin Stængel ved vort Blik.
Da sortned usformærkt de lyse Kloder
For Diet, hvorved Siælen Styrke fik.
Den frie Siæl i Stovets Fængjelsmuur
Blev lanket af den modige Natur.

I næste By vi nødtes til at hvile,
Naturen fordred kold sin strenge Ret.
Vi kunde længer ei i Ratten ile,
Vor Aand var døsig, som vort Legem træt.
To Timer blunded vi. Nu otte Mile
Tilbage stod, og det var fire Slæt.
Dg naar den grumme Viser stod paa Ni,
Var alt vort Haab og al vor Trost forbi.

Da straalte Phobus over Mark og Enge,
 Og Haabet straaled i mit Hierte ned.
 Jeg hørte tydeligt hans Harpestrænge,
 Det forekom mig, som han sang: „Hvo veed,
 Om just I skilles ad saa meget længe?
 Hvad mægter Tid og Rum paa Rierlighed?
 Den samme Vind, som tvang dig nys til Klage,
 Har maaskee venlig holdt din Ben tilbage.“

Da hæved atter sig med Kraft mit Bryst,
 Selv Tvivl ei turde meer sig did indsmugle.
 Forstummet var Mismodighedens Rost,
 Der streg i Mørket fælt, som Rattens Ugle.
 Kun Haabet i mit Hierte sang med Lyst,
 Som høit i Morgenroden Skovens Fugle.
 Barm tørred Solen Taaren paa min Kind,
 Og Vognen rullede rast i Ringsted ind.

Og medens for de lette Hiul blev spændt
 Udhvilet Muskelkraft og frodig Vælde,
 Jeg vandred, hvor mit Blik sig havde vendt,
 Til Oldtids-Kirken, hellig i sin Ælde;
 Thi Fromhed havde Solens Flamme tændt,
 Og inderligt jeg maatte Taarer fælde,
 Da i det gamle Chor jeg traadte ind
 I klaren Søndags røde Morgenskin.

Thi høit i Solen paa den hvide Muur
 De gamle Skioldemærker barnligt smilte.

Derude blomstred nu en frisk Natur,
 Her Oldtids gamle, visne Blomster hvilede.
 Den klare, gyldne Straale, reen og puur,
 Igiennem Vindvet hen for Altvædet ilte,
 Og spilled paa den sorte Marmorsteen,
 Som giemmer Baldemars dybtstunkne Been.

Men ned i Østen, paa Knud Lavards Grav,
 Jeg sank, og bad til Gud med hellig Barme:
 „Du, som en sielden Ven mit Hierte gav!
 O, riv ham ikke ud af Danmarks Arme,
 Lad ham ei pløie for det kolde Hav,
 Bortrevet grumt og brat ved Skiebne's Harme,
 For jeg har favnet ham, algode Gud!
 Styrk du min Bøn til Himlen, Sancte Knud!

Jeg lover dig til Giengjæld, at jeg vil
 Engang dit ædle Liv til Skue stille
 For Verdens Døie i et barnligt Spil,
 Hvorved den Frommes Taare dog skal trille,
 Hvis du bevæger Himlen venligt til
 At holde seiludspændte Fartoi stille,
 Til jeg for sidste Gang med Venskabs Lyst
 Har trykket Henrik Steffens til mit Bryst!“

Og, see! den fromme Helgen horte mig,
 Thi med fornyet Haab og Trøst jeg reiste,
 Og snart, min Aelstad! jeg skued dig,
 Fiernt dine høie, stolte Taarne kneiste.

Jeg Soen saae, den hviiiste blidelig,
I stillen Lust slet ingen Bimpel kneiste.
Til vante Dør jeg foer, og aabned den —
Og stialv — og saae — og fandt endnu min Ven.

Og hermed er min Reise nu forbi;
Min Siæl er fuld, min Haand kan Intet male.
Jeg veed, at varig Fryd og Harmonie
Gi søges maae i Jordens dunkle Dale.
Den matte Harpes duje Melodie
Kan ei mit eget tunge Bryst hufvale.
Hvad skal da Flere med den tausø Kummer?
Gamonen tier, Harpens Lyd forstummer.

Jesu Christi gientagne Liv i den aarlige Natur.

Christi Fødsel.

Hver Baar, naar Taagerne flygte hen,
Da fødtes det lille Barn Jesus igien.
Den Engel i Luft, i Lund, i Elv,
Det er vor Frelser, det er ham selv.
Derfor Naturen saa huldt og skönt
Sig fryder og klæder i Haabets Grønt.

For unge, ustyldige Hyrder brat,
Som stirre til Himlen i klare Nat,
Guds Engle da trine paa Marken ind;
De svæver og bæver i Maanestien,
Og sjunger: „I Dag er en Frelser fød
Af Baarens, den hulde Marias Skød.

Den rene Dugg er hans eneste Drik,
Til Himlen stirrer hans fromme Blik,
Til Himlen han rækker sin barnlige Haand,
Til Jorden bundet med Rosenbaand;
Hans Vallen er Zephyr, hans Bugge Straae,
Hans Dine sunklende Himmelblaa.

Al, Hyrder! ganger i Bethlehem ind,
Og rører det kolde, forhærdede Sind,
Og beder dem ud paa Marken gaae,
At skue det Barn i de spæde Straae,
At dets ustyldige Smil og Røst
Kan hæve til Himlen det jordiske Bryst.“

Saa svæve de Engle til himmelske Hiem;
 Men Hyrderne vandre til Bethlehem,
 Og sige, hvad dem er saligt hændt,
 Og vorde bespottet og Ryggen vendt.
 Saa vandre de atter paa Marken ud,
 Og knæle for Barnet, og troe paa Gud.

Og Stiernen blinker paa Himlen frem,
 Og vinker de Konger af Østens Hiem.
 Og Straalerne kommer i fromme Chor,
 Og synker ydmygeligt ned til Jord,
 Og prise Frelserens hellige Navn,
 Som smiler i Moderens skionne Favni.

Og reise sig atter fra sorten Muld
 Som Blomster i Purpur og Floil og Guld,
 Uskyldige Børn, saa fromt, saa smukt,
 Halv stigende, halv mod Jorden bukt,
 Og ræffe de Urner, saa sødt forgyldt,
 Med Virak og duftende Myrrha fyldt.

Maria.

Mild og varm
 Med det søde Barn i Arm,
 Ung, uskyldig, huld og skion,
 Smiler hun til sin elste Søn,
 Lægger ham ved sit fulde Bryst.
 Fuglesang er hendes Røst,
 Hvid, som Lilien, hendes Haand,
 Himmelblaat hendes Klædebon,

Dine, som Havet, dunkelblaae;
 Bølgende Taarer i Diet staae.
 Haaret er Solens Straaleflod,
 Rinden Morgenens Rosenblod.
 See, hvor i Ethers Solverflor
 Sødte hun vugger det spæde Noer!

Joseph.

Fra forrige Aar
 End den tørre, brune Stubbe staaer,
 Skygger med sit visne Lov
 Om det spæde Blomsterstov,
 Er en gammel Stav, hvoromkring
 Ranken slynger en frodig Ring,
 Er i Hytten det tørre Mos,
 Bærn for Storm og Solens Blus;
 Gammel, trofast, blid og rund,
 Men en Pleiefader kun.

Den hellige Familie.

Nu Blomster leer, den skielmske Lille,
 Hift i sin Moders grønne Skiod.
 Den gamle Green, for Blade død,
 Sig helder bag ved Rosen rød;
 Og medens Bækkens Bover trille,
 Paa Mosset glindser Duggens Taare,
 Thi Barnet glæder Gubben saare.

Elijabeth hjt see vi staae
 Som graalig Sky paa Himlen blaa.
 Hun gior Besog, hvor hine bygge,
 Og moder Jorden med sin Skygge.
 Hun har til Jesus-Rosen sendt
 Zephyr-Johannes velbekiendt.
 De lege nu i Græsjet sammen,
 Hvor yndigt! til de Eldres Gammen.

Johannesbarnet, lille, spædt,
 Snart voxer op, i Stormen klædt;
 Da bruser han med mere Brede,
 Da renser han den tykke Luft,
 Paa det sig Himmeltrosens Duft
 Kan saligt over Jorden brede.

Barnet lærer i Templet.

Oldingen i Skoven gaaer,
 Kort han her for Kilden staaer;
 Unge Bøve vover kiæk
 Fra sin solverklare Bæk
 Høit at tale Blisdoms Sprog.
 Gamle Mand er ei saa flog.
 „Undighed, Sagtmodighed,
 Mandig taale, hvad man leed;
 Mellem Torne sig at snøe
 Venlig, kiæk, Naturen tro,
 Fra det Udspring, Himlen gav,

Til vort Hiem, det store Hav;
 Række Brødre Rædsedrif,
 Synge Glæden, som forgif,
 Sødte forfriske Nabostraae,
 Speile sig i Himlens Blaa —"
 Saadan Tale, mild og stolt,
 Kilden har i Skoven holdt.
 Kiærlig Moder Alnatur
 Søger nu sin Indling puur,
 Hører Barnets Viisdomsord;
 Og igiennem Skyens Flor
 Smiler Diet over Bang
 Til den Lilles fromme Sang.

Johannes i Stormen.

Bort nu, I Dgleunger! nu bort!
 Forpester ei længer med Gift den hellige Luft!
 Styrter hisset i Mosen! fort!
 Flyer for den liflige Blomsterduft!

I eder, Taager! lure kun Lumsfhed og Død,
 I dæmpe den hellige Morgenglød,
 Som Herodes I dræbe de diende Smaae,
 At Jordens Skionhed maa plat forgaae.
 Men den trives, og snart jeg den vier til Daab.
 Bort, giftige Taager, som true mit Haab!

Bruser, I Eger! og ryster den lovrige Lof,
 Snager dybt ind i den mægtige Blof.
 Hoit vil jeg raabe fra drivende Sky,
 Medens i Klosterne Dampene flye.

Nu doe, hvad ei lever og aander med sundeste Blod!
 Alt Dren ligger ved Træets Rod,
 Og hvilket Træ, som Frugt ei bær,
 Afhugger jeg til Roden her,
 Og kaster det paa Jlden der.

Bort nu, fort!
 I Tuder, I Dgler, I Slinger!
 Snart forsvinder det natlige Mulm med Anger,
 Snart lovprijer sin Gud den bevingede Sanger.
 Hoit nu Johannes fra vrinskende Ganger
 Styrter hver Dm
 Ned med sin Storm.
 Syler, I Dgleunger! afsted!
 Drivstuen brager, Gud Herren er med!

Christi Manddom.

Hvor blevst du, hulde Mand?
 Hvor blevst du, Jesu sød,
 Som strakte hoit din Haand
 Til Gud fra Jordens Skiod?
 Af! i de fvedne Straae
 Jeg finder ei dig meer;

Men hift i Skovens Braa
En Yngling jeg dig feer.

Saa smækker og saa stion
I dunkle Skyggers Hegn
Du vanter om i Løn,
Og styer den hede Egn,
Hvor stolte Pharise'r
Forblinder golde Muld,
I sit Skarlagenskiær
Med brede Bræmmer Guld.

Du vandrer, Yngling stion!
Fra denne stolte Pragt
Til stille Hvalving grøn,
Med kolne Blade taft.
Og Fuglens muntre Sang
Bed Skyggens hulde Bryst,
Og Bækfens Bolgegang
Sig blander i din Røst.

Johannes den Dober.

Lad mine klare, kolige Draaber
Svale den brændende Sommer!
Jeg blodgior Naturen, Blomsterne haaber,
Hvergang jeg qvægende kommer.
Arme Værter, som ei kan trives
Paa denne tørre, solbare Grund!
Sodt af min Morgendug skal I oplives.
Hvi staaer I ei hift i den kolige Lund?

Bruser, I Eger! og ryster den løvrige Lof,
 Snager dybt ind i den mægtige Blok.
 Høit vil jeg raabe fra drivende Sky,
 Medens i Klosternes Dampene flye.

Nu doe, hvad ei lever og aander med sundeste Blod!
 Alt Dyen ligger ved Træets Rod,
 Og hvilket Træ, som Frugt ei bær,
 Afhugger jeg til Roden her,
 Og kaster det paa Jlden der.

Bort nu, fort!
 I Tuder, I Dgler, I Slinger!
 Snart forsvinder det natlige Mulm med Anger,
 Snart lovpriiser sin Gud den bevingede Sanger.
 Høit nu Johannes fra vrinskende Ganger
 Styrter hver Dm
 Ned med sin Storm.
 Hylér, I Dgleunger! afsted!
 Drivstøen brager, Gud Herren er med!

Christi Manddom.

Hvor blevst du, hulde Mand?
 Hvor blevst du, Jesu sød,
 Som strakte høit din Haand
 Til Gud fra Jordens Skiod?
 Af! i de svedne Straae
 Jeg finder ei dig meer;

Men hift i Skovens Braa
En Yngling jeg dig feer.

Saa smekker og saa skion
I dunkle Skyggers Hegn
Du vanter om i Lon,
Og skyer den hede Egn,
Hvor stolte Pharisæ'r
Forblinder golde Muld,
I sit Skarlagenstær
Med brede Bræmmer Guld.

Du vandrer, Yngling skion!
Fra denne stolte Prag
Til stille Hvalving grøn,
Med kolne Blade taft.
Og Fuglens muntre Sang
Bed Skyggens hulde Bryst,
Og Bækkens Bolgegang
Sig blander i din Røst.

Johannes den Dober.

Lad mine klare, kolige Draaber
Svale den brændende Sommer!
Jeg blodgior Naturen, Blomsterne haaber,
Hvergang jeg avægende kommer.
Arme Værter, som ei kan trives
Paa denne tørre, solbare Grund!
Sødt af min Morgendug skal I oplives.
Hvi staaer I ei hift i den kolige Rund?

Jeg er asmagtig, med Band kun jeg dober,
 Snart det borttorres, udoft af min Haand;
 O, men den Himmelste hist, som Zephyren rober,
 Som bygger sig Slotte
 I Skovenes Ly, i den dunkle Grotte,
 Han er større, han dober med Aand.

Christi Daab.

Dvægende sødt de klare Perler hæve,
 Roligt de giennem mit lustige Legem gaae.
 Let forfrisket jeg vil mig af Badet nu hæve
 Med min hujvalede Æther blaa.

Bristelserne i Orken.

Rødtørstigheden
 til Blomsten ved Bakkens Bred.

Hvi stander du der
 Ved phantastiske Bæk,
 Og skuler dit Skær
 Bag en tornfuld Hæk?
 Af Somrens Blik
 I gavmilde Stund

En sparsom Drif
Her nyder du kun.
Barnagtige Smil!
Hvad nytter I til?
Kom, skynd dig, iil!
Jeg dig omstabe vil.
Bliv nærende Korn;
Sug Beemod ei sødt
Af Maanens Horn!
Sligt Liv er dødt.
Jaa Marv og Kraft
I Solens Favn!
Din nærende Saft
Da virker Gavn.

Blomsten.

Frister! onde Frister! lad i No mig staae.
Troer du ei, jeg hisset seer de spædne Straae?
Grum den strenge Sol har meiet Alting af.
Hvad du kalder Livet, synes mig en Grav.
Mildt mig Almagt satte hen ved Bækkens Siv,
Brudte Straale her ei rove kan mit Liv.
Alt forstokkes hist, hvor Heden mægter hen;
Ustylds fagre Rose her ei falmer end.
Troer du da, af Brødet Livet næres kun?
Nei, af hvert et Ord, som gaaer af Herrens Mund.
I den store Bog, Naturens fromme Chor,
Er min tause Blusfen og et helligt Ord.
Fly fra Lundens Hvalving, fra min stille Bo,
Frister! onde Frister! lad mig staae i No.

Bellysten

til Fuglen i Toppen af Træet.

Hvortil de Sange? hvortil de Spring?
 Hvortil de forføngelig=hoie Sving?
 Forvildede Barn! brug din Fornuft.
 Hvortil det Liv i den tynde Luft?
 Stig, hvi altid op du stræber!
 Hvortil de Psalmer paa de fromme Læber?
 Livet ei i tynde Intet boer,
 Men paa den rige, afeaste Jord.
 Fortro dig til mig!
 Jeg omskaber dig,
 Mere skion, end før du var,
 Mere lykkelig.
 Seer du ei hiint Slangepar,
 Som i varmen Sand hist vælter sig?
 Seer du den vellystige Mine?
 Seer du de spraglede Farvers Pragt,
 Langt mere levende, langt skionnere, end dine?
 Seer du med Glæden den trofaste Bagt?
 Med ganske Legem de favne den glødende Jord,
 Mellem Blomster og Urter i Bellyst de langsomt sig snoer,
 Favn mod Favn,
 Fortryllet, indflettet, nedstunken i Glædens Havn.
 Fly den intetsigende Dust,
 Sving dig ei meer i den kolige Luft,
 Styrt dig, styrt dig i Lysternes Rige;
 Og trylles du ei —
 Flyv atter din Bei!
 Du har jo Binger, du kan jo stige.

Fuglen.

Kom ei med den frække Tale,
Med de høistforvorne Ord!
Her i denne grønne Svale
Sødt og forrigfrit jeg boer.

Høit i det azurne Rige
Fra den tause, dunkle Skov
Lader jeg min Psalme stige
Til min Skabers Priis og Lov.

Ei mit spæde Legem taaler,
Lave Dunst! at nærmes dig.
Høit i Morgenrodens Straaler
Mine Lemmer bade sig.

Taagen i den dybe Moje
Vilde blinde snart mit Blik.
Duggen paa den unge Rose
Er min Føde og min Drif.

Stærkt jeg gyser ved at tænke
Mig i dette fæle Dyb,
Bukket under Lysters Lænke,
Mellem Jordens lumste Kryb.

For mit Blik er hiit at skue
Denne veltøftfulde Dal
Som et Helvede, hvis Lue
Vinker mig til evig Dval.

Havde du mig først dernede —
 Ha, jeg seer, hvor lumsk du leer!
 Til min eenlig fromme Nede
 Hæved jeg mig aldrig meer.

Ei jeg kunde bort mig vriste,
 Belyst gjorde Bingen lam.
 Jeg min Gud vil aldrig friste,
 Ene vil jeg tiene ham.

Urgierrigheden
 til Unglingen.

Hvi gaaer du halvvaagen
 I Taagen?
 Hvi søger du dunkle Skygger,
 Hvor Uglen bygger?
 Hvi sluttet du ind af Krat og Busk og Elv?
 Hvi slutter du dig i dig selv,
 Foragter den Glæde, som huldt dig savner,
 Higer efter den, som du savner?
 Daarlige Ungling! vaagn af din Drøm,
 Følg, følg den rivende Strøm;
 Da have dig høit de Bolger,
 Som nu dig forfølger.
 Gjør dig ei selv det værre;
 Bær Tidens Træl, saa er du dens Herre.
 Lyd mit Raad; jeg er den gode Hyrde,
 Letter huldt din Byrde.
 Følg mit Fied, gik med mig op
 Her paa denne Biergetop.
 See ned i Dalen. Hvor de lege,

Sig bevæge,
 Frugter bryde,
 Nyde!
 Med Krog skal man Fisk angle,
 Born med en Rangle;
 Tag denne Rangle af min Haand,
 Og tien og tilbeed mig, jeg er den gode Aand.

Ynglingen.

Viig bort fra mig, Satan! thi der staaer skrevet: Du
 skal tilbede Herren din Gud, og tiene hannem alene.

Jesu Lære.

Den gamle Skov taler giennem Hornet.

Lad mine dunkle, bølgende, grønne Kroner
 Vinke dig bort fra Larm og bedøvende Toner!
 Toner ene fra Fuglens uskylldige Strube
 Trylle dig i min alvorlige, hvælvede Grube!
 Hvislende Hæk,
 Køligthenislende Bæk
 Surre, som fromme Vi fra den eensomme Kube!

Siger den Gysen, som ryster de inderste Grene,
 Medens du vanke her stille, modløs, ene,
 Siger den ei dig, at Livet er meer end en Skygge?
 Lærer du Tryghed ei af de Stammer saa trygge?
 Saa, som de staaer,
 Stode de hundrede Aar,
 Bente nu roligt paa Døden i dæmrende Skygge.

Glem da nu her for din Rødtørst et Dieblig Sorgen,
 Tænk ei med Vengsten i Dag paa den Dag i Morgen!
 Denne Hvalving, mod Himlens kun trang og liden,
 Fierner dig dog med sit Lov fra Rummet og Tiden.

Sæt dig i Læ

Under mit venlige Træ! ·

Sæt dig! Du har jo Violer og Roser ved Siden.

Seer du ei Spurven hæsjet saa muntert at hoppe,
 Qviddrende hoit, i de øverste, farligste Toppe?
 Den er rolig, dens Bryst ingen Sorger befflemme;
 Frygter ei for at falde, Gud kan den ei glemme.

Det er dens Trost,

Det gyder No i dens Bryst,

Fattige Fugl, som den er, uden Skionhed og Stemme.

Den er rolig, og du? du er angst og bange?
 Frels dig, frimodige Siæl! vær ei Kummerens Fange.
 Seer du den Dal, som hist giennem Træerne bryder?
 Seer du, hvor Lilier og Græs og Violer den pryder?

Iffe de saae,

Iffe til Høsten de gaae,

Dog deres himmelske Fader dem klæder og fryder.

Skulde han dig da, sit Billed, ei fryde og klæde?
 Skam dig, vist Taaren af Diet, byt Kummer med Glæde!
 Hør paa den rislende Bæk, hvor melodisk den falder,
 Hør paa de Smaafugles Sang i den kjærliche Alder,
 Ætherens Blink,
 Blomsternes barnlige Vink;
 Hør det, og see! Det er Gud, det er Herren, som falder.

Lad ei den modløse Sløvhed din Styrke forhaane!
 See mine Træer, som høit over Biergene skraane:
 Flittige Biergmænd der Saltet af Gruberne bryde,
 At med sin Smag og sin Kraft det kan Menneſket fryde.

Hvad er det Alt,

Sæl! mod dit herligste Salt?

Taber det Kraften, af! hvad er da lifligt at nyde?

Lad ei dit indre Lys af Taager indhylles!
 Ratten kun sortner, at Stierne kan mere forgyldes.
 Seer du det mørkt omkring dig, velan! ei du gyse!
 Hæv da din Aand, lad som Solen paa Himlen den lyse!

Høit paa det Blaa

Riæk lad den varmende staae,

At ei i dæmrende Nat dine Brødre ſkal fryse.

Aldrig de ſmaalige Sysler mod Jorden dig bøie,
 Bend til de store Bedrifter dit undrende Die!
 Kummer og Armod og Qual ei din Taare kun vinde,
 Ogſaa ved Livets uſtyldige Leg bør den rinde,

Bindenes Suk,

Blomſternes vinkende Buſ,

Pigernes ſalige Smil, og ved Eiderens Minde.

Ringe Dyders Fortræfflighed op du ei læſe,
 Ei for hver givne Skier i Bajuner du blæſe!
 Mærker du Regnen, hvor koligt og ſødt den nedfalder?
 Venlig til Live dens Perle Smaablomſterne kalder,

Taler dog ei,

Tier, og drager ſin Vei.

Raab over Sligt er Beviis kun paa dybtſiunkne Alder.

Bil med din Gud du dig inderligt, trofast forene,
 Sælg da dit Huus, thi med ham kan du Mammon ei tiene.
 Seer du Oldingen hist, hvor hans Fodder sig flytte
 Langsomt og fromt? Hans Hænder til Staven sig stotte.

Ryggesløs Larm,

Frækhed har saaret hans Barm,

Gammel og graa har han bygt sig i Skoven en Hytte.

Du, som er ung, som er fiæk, som er freidig til Mode,
 Flygt ei til Skoven, drag Sværdet, og kæmp for det Gode!
 Tilgiv din Næste, naar du kun fornærmet er vorden;
 Men vær det Nedriges Rædsel, en Hævner paa Jorden!

Lusten er qualm,

Bortsvier Blomsten til Halm;

Da kommer, luttrende, rensende, Lynild og Torden.

Kiærlige Siæl! af, lad min Natur dig henrive.
 Luf dine Dine for Tant, og lad lufte dem blive;
 Men lad med Andagt, med brændende Andagt dem skue
 Dybt i Alkiærligheds evige, straalende Lue!

Da skal din Aand

Bryde sit jordiske Baand,

Svinge sig høit imod Himlenes hvælvede Bue.

Elfte! den Løn, som dig venter, den jalige Glæde
 Kan ingen Tunge, kan ikke Naturen udqvæde.
 Bolgernes dæmpede Nislen og Fuglenes Tone,
 Hyrdernes Viser og Binden i Bladenes Krone,

Alt er kun Klang,

Enkelte Lyd af den Sang,

Som af Cheruberne synges om Skaberens Throne.

Jesu Mirakler.

Hvor Sangersten glædeligt toner,
Hid venligt i Myrternes Ly,
Til Skovens husvalende Kroner
Fra lumre Forsamling du flye!

Kom, bad dig fra Foden til Tøsen
I Bækken, som bugter sig hen;
Og est du værkbruden og visjen,
Du faaer dog din Sundhed igien.

Og mens du bag Grenene sidder
Paa denne mildtskraanende Hoi,
Og horer paa Fuglenes Qvidder,
Langt fiernet fra Daarernes Stoi;

Og drifter Zephyrernes Sodme,
Mens Rilden sin Cithara slaaer,
Og indsuger Rosernes Rodme,
Mens Solen i Purpur opgaaer;

Da, medens ham Sangersten priser
Fra dugsprængte, duftende Jord,
Din Jesus dig kærligt bespijer
Alt med sit udeelsbare Ord.

Det hvisler i Bladenes Hvielen,
Det klinger i Skovenes Klang,
Det risler i Bolgernes Nislen,
Det synger i Hyrdernes Sang.

Og sad her den talrigste Brimmel,
 Hvor henrykt nu sidder kun du,
 Det salige Brød af hans Himmel
 Blev nok, og tilovers endnu.

Ved Bækken hist henne du finder
 Den klare, den ætherne Aand.
 Det Band, som saa perlende rinder,
 Det bliver til Viin i din Haand.

O kom, du som halter i Blinde!
 Kom, sæt dig ved Bogenes Rod;
 Dit Syn du vist atter skal finde,
 Og fast skal du staae paa din Fod.

Og slumred forhærdet end længe
 Dit Hierte, ja isned det hen,
 Sin Grav det dog atter skal sprænge,
 Og lue til Himlen igien.

Ihi Herren er ikke en Gaiu,
 Der dræber af Nag og i Lon.
 Kom, grædende Enke af Nain!
 Her finder du atter din Søn.

Mens Maanen med Straalerne hæver,
 Og stiger af Vølgernes Skiod,
 Hans Aand dig saa venligt omsvæver,
 Han sover, men ei han er død.

O, Jesus! dit Tempel du bygger,
 Hvor Blomster og Vølgerne leer.
 Dig hist mellem Trærnes Skygger
 I Salomons Dmgang jeg seer.

Der dine Disciple sig samle,
Du trykker dem fast til dit Bryst.
Med Andagt de Unge, de Gamle
Nu lytte saa fromt til din Røst.

Og Born, som Guds=Englene ligne,
Dem taer du paa Skiodet, de Smaa;
Jeg seer dig dem helligt velsigne,
Og smile til Himmelen's Blaa.

Pharisæeren.

Hvad vil du mig, du stolte Sommerstraale?
Jeg Sympathie med dig har aldrig havt.
Min Jsse kan din hede Brand ei taale,
Den svækker Kraften, selv dog uden Kraft.
Dit Solstik martrer kun, som skarpe Naale,
Og tærer bort al Livets Ungdomsfast;
Det bringer med sig Stov og Qvalm og Tørke,
Og gjør et Paradiis til Sahras Ørke.

Din frække, vilde, ubetvingne Lue
Forjager Helligdommens Dæmringsstier.
Med dørste Blik du troer dig alt at skue;
Dog er din Middag Nattens Mørke nær.
Du lyser op af yderste Formue,
Og brænder Stæder af, som vilden Hær,
Og kalder Mørkheds Born, hvo ei sig boie
For, Afgud! dig, du med det frække Die!

Almuen blændes af din stolte Flamme,
 At synke ned for dig, den troer en Dyd;
 Og medens dine Purpurapper bramme,
 Frarover du dem Fromhed, Tro og Fryd.
 Hver Helligdom for dig maa staae til Skamme,
 Du haaner Skionhed, Blisdom, Spil og Lyd,
 Og troer en bedre Lyst at tilberede,
 Naar mat de gisper i din Middagskede.

Ha! fly til hine grændseløse Lande,
 Hvor Blomsten doer, hvor ingen Lyd er hørt,
 Hvor Hvirvler Støv med heden Luft sig blande,
 Af en forpestet Vind i Beiret ført.
 Der brænd og lys; men skaan de hulde Strande,
 Af Rosenhækker og Kiærminder slørt.
 Der ryst din Fakkell paa den golde Hede,
 Og vilden Afreer skal din Jld tilbede.

Thi hvad du Sandheds Lys med Hyflen kalder,
 Er en i Verden kastet Røverbrand,
 Som dræber frommen Ustylds gyldne Alder,
 Og fyllder op med Røg det hele Land;
 Og hvor ei ind dens frække Straale falder,
 Der Banvid har sit Hiem i Mulm paa Stand!
 Med Overmagt og Bøld din Lue knitterer,
 Enfoldig Fromhed doer, og Ustyld zitterer.

Dit hedesfyldte, dumme, drukne Die
 Den hulde Farveglæds ei see formaaer;
 Hvor Sol ei brænder over golde Høie,
 Der Overtroens Midnatstaage staaer!

Den hele Jord din Straale kan omploie,
 Men Tidsler er din Høst, fra Aar til Aar;
 Og dog din Middagsbrand, som dosigt øser,
 Skal foretrækkes Morgenrodens Roser?

Al! havde du et Blik for Rosens Due,
 Al! havde du for Duggens Blink en Sands,
 For Liliens Reenhed under Træets Due,
 For Fuglens Sang, for Bækkens stille Glæde,
 Da vilde du med Undergang ei true,
 Ei visne hen den fagre Ungdomsfrands;
 Det Lys blev slukt, hvorfor Naturen gyser,
 Som dræber Lyset, medens op det lyser.

Dog brænd og bram i straalebræmmet Raabe!
 Din Jld skal slukkes, og din Magt ei staae.
 Din Guddom skal ei Afmagt meer anraabe,
 En kolig Lust skal over Egnen gaae,
 Og bringe Livet atter til at haabe,
 Og qualmen Hede kiæk tilbageslaae,
 Og svale Jorden med sit Perleklæde,
 Og vække Jordens Liv til Held og Glæde.

Og alle Syger skal fra Jorden ile,
 Og ikke ængste meer det bange Sind.
 En Aftenrøde blideligt skal smile
 Med Morgenrodens sunde Rosenkind.
 Den modne Drue skal bag Lovet hvile,
 I Blomstens Sted skal Frugten sættes ind,
 Og til en hellig Nadver os indbyde,
 En Forsmag paa den Fryd, vi hiit skal nyde.

Saducæerne.

See her os arme Stubber staae
 Iblandt de fvedne, visne Straae.
 See vore gule, gustne Lov,
 Fortært af Orm, bedækt med Stov.
 See hift den hvasse, nøgne Torn,
 Hvor Jomfrurosen stod tilforn.
 Den Blomst, som endnu hisset staaer,
 Som Jomfrurosen snart forgaaer.
 Alt er i Verden kun et Spil,
 En Klang med ingen Mening til.
 See Bækken hift i heden Sand,
 Den svinder under Solens Brand.
 Den Sommerfugl, som nys var glad,
 Som slagred om i Solens Bad,
 Kun saare kort sin Lyft den nød,
 Nu hviler den, thi den er død.
 Et Dieblif er Jordens Fryd,
 Et Volgeslag, en Lones Lyd.
 Et Dieblif er Jordens Liv,
 Et Pust, som knækker svage Siv.
 Hvortil da disse Planer lagt?
 Hvortil det Skrig paa Kraft og Magt?
 O, Stoltthed! lad mit visne Lov
 Rundgiøre dig, at du est Stov,
 Et Gnug, som sig for Binden snoer,
 Og synker atter ned til Jord.
 Hvortil da dette Grubleri,
 Om du est evig eller fri?
 Du lever, siden du blev fød;
 Naar du est død, saa est du død.

Alt du opstande skal igien —
 Hvor kom det fra, hvor vil det hen?
 Den eengang visne Blomstertop
 Den blomstrer aldrig atter op;
 Snart i dens Sted en anden groer,
 Og sletter ud dens sidste Spor.
 Det, som du blier, det est du nu,
 Og aldrig Mere vorder du.
 Thi nyd dit Liv, mens det bestaaer,
 Og græm dig ei, at det forgaaer;
 Det Dieblif, som flyer, som kom,
 Det er din hele Eiendom.

Nicodemus.

Hvor smuk er Aftenstunden!
 Nu synker Solen, det er kølt i Lunden.
 Den duster frisk; paa grønne Straae
 Det er ei fugtigt end at gaae.
 Paa Marken hift jeg horer Aaret bræge.
 En Timestid jeg vil mig vederqvæge.

Har man sin Dont forrettet,
 Og Dagens Byrde fra sit Hierte lettet,
 Saa blier man hen ad Aften træet,
 Da kan man ikke sandse ret.
 Naar ei man gavne kan og virke mere,
 Det tilladt er, i Skoven at spadserere.

Jeg negter ei, det Grønne
 Har noget Undigt, som jo alt det Skionne.

Her kunde selv man fast faae Lyst
 At synke til Naturens Bryst,
 Og tolke Følelsen, som mangen Rimer,
 Naar man har Tid, i sine Frihedstimer.

Jeg Lysten ei kan tæmme;
 Men høres maa for Guds Skyld ei min Stemme:
 I Staten var mit Held forspildt,
 Man holdt mig for en Sangerpilt.
 Hvo Skionhed tolker, i Naturen skuer,
 Den til Forretninger ei længer duer.

Thi gaaer jeg med det stille;
 Og horer jeg paa Nattergalens Trille,
 Da steer det i en sildig Stund
 Bag Grenen i den mørke Lund,
 At ei jeg robes skal af mine Lige.
 Hvad vilde de til slig en Vandring sige?

Saa kom, Natur! Mit Dre
 Jeg laaner dig, du maa mit Hierte røre.
 Fortæl de Eventyr, du veed,
 Om Ufskyld, Skionhed, Evighed!
 Og spotter du end Tidens Trællelænke,
 Jeg vil dig dog Opmærksomheden skienke.

Den hellige Stemme.

Hør mit Ord i Nattens Bind,
 Lad det af dit Hierte mødes:
 Ingen gaaer i Himlen ind,
 Som paa ny ei barnlig fodes.

Nicodemus.

Du tvinger mig til Vatter;
 Hvorledes kan den Gødte fødes atter?
 Nu æres jeg, en voksen Mand
 I Embed, Velstand, med Forstand,
 Og skulde forfra dog som Barn begynde?
 Vil du mig Sværmerier her forkynde?

Den hellige Stemme.

Riød er Riød, og Mand er Mand.
 Snart udslettes Jordens Farve.
 Hvad som fødes ei af Mand,
 Det kan aldrig Himlen arve.
 Tidens Lænke dig omsnoer,
 Evighed er dig en Gaade?
 Hvem ei Lys i Hjertet boer,
 Ryder ikke Lysets Raade.

Nicodemus.

For dunkel, maa jeg sige,
 Vil nu din Sang sig i mit Hjerte snige.
 Jeg elsker Alting med Fornuft,
 Og griber ei i tomme Lust.
 Af Biisdoms sunde Kilde vil jeg drikke,
 Men gieffes her med Talemaader ikke.

Den hellige Stemme.

Mægtig bruser stærken Vind;
 Hørte du den mægtig bruse?
 Hvorfra kom den stærke Vind?
 Hvorhen vil den atter fuse?

Nicodemus.

Det trækker her i Lunden;
 Jeg frygter, mig forkoler Aftenstunden.
 Jeg atter gaaer til muntre Stad;
 Her sofer jeg mig lidet glad.
 Til Folelser jeg mig ei meer indvier;
 Det er jo dog kun Barndomsphantasier.

Den hellige Stemme.

Flygter du, naar jeg kun toner
 Jordens Qvad i Skovens Kroner?
 Ha, hvad blevst du, hvis dig klang
 Ewighedens Himmelsang?

Simon Peder.

Milde Morgenvinde, linde,
 Køl heden Sommerluft,
 Kruse Havets Blande, blande
 Sig med Lundens Blomsterduft.

Lilien op sig lukker, bukker
 Under Sommerfuglens Vægt.
 Rundt i muntre Rhynger synger
 Hele Skovens Fugleslægt.

Morgenpurpurfuglen, Fuglen,
 Langsom hiin, og hiin med Jil,
 Lover over Havets Bover
 Gud med Sang og Rosensmil.

Medens Lærken synger, gynger
 Baaden i det stille Band.
 Ved sin Angel rolig, trolig
 Sidder ungen Fiskermannd.

Men, som han fornoiet Diet
 Kaster hen paa Sol og Jord,
 Synes ham hans Dre høre
 Som et sammenblandet Chor;

Hvori Blomstervrimlen, Himlen,
 Volgen, Fuglen hoit paa Qvist,
 Og den Duff, som viger, siger,
 Hvad han aldrig før har vidst.

Alt eet Sprog kun maler, taler
 Selv det hemmelige Sprog.
 Diet rundt sig vender, brænder
 I Naturens store Bog.

Og mens Blikket stirrer, dirrer
 Bogens Træk i gylden Glands;
 Og hvorhen han skuer, luer
 Nu en venlig Blomsterfrands.

Først en Flok af blide, hvide
 Lilier staaer ham ganske nær.
 Tvende blaae Kiærminder finder
 Diet i det hvide Skær;

Og ved dem to søde, røde
 Roser, klædt i Jomfrupragt.
 Gyldne smaae Murikler visler
 Sig i den foreente Pagt.

Dg af Tulipaner baner
 Sig en broget Sværm sin Gang.
 Medens Skyggen lindrer, tindrer
 Solen, lyder Fuglesang.

Dg for Peders Die soie
 Lilier sig til Lilie blid;
 Dg mens Blomsten viger, stiger
 Frem en Yngling, liliehvid.

Dg de blaae Kiærminder svinder
 I hans Dine himmelblaae;
 Kildens Rosenbuer luer
 Der, hvor nys han Roser saae.

Dg de smaae Murikler vikler
 Sig i gyldne Lokker grant.
 Tulipaner bølge, dølge
 Skuldren i et let Gevant.

Dg de høie Straaler boie
 Om hans Finding sig med Vyst.
 Dg den Sang, som lyder, bryder
 Ud nu i hans hulde Røst:

Seer dit forhen blinde Die nu engang sin Skaber dog?
 Har det endelig da lært at tyde dette stumme Sprog?
 FINDER det i Blomsterslokkens Glands, i Fuglens muntre Sang,
 Kildens Røst, i Skovens Svale, Bindens Pust og Solens Gang,
 Udi Tidens gamle, store Sagn, i Harpens høie Lyd,
 Skjældens Sang, den Vises Grublen, Heltens Daad og
 Qvindens Dyd,

Ikke blot en Glands, som slukkes, ei et Liv, som dræbes brat,
 Men en evig Dag, som bryder selv igiennem Gravens Nat?
 Men en Hær af lyse Straaler, sunklende fra Pol til Pol,
 Som i sikker Retning samles i en herlig fælles Sol?
 Skuer du din Skabers Finger, som i Alting peger frem,
 Og hver Aand, som opad stræber, viser til sit rette Hiem?
 Saae du, da den tykke Taage fra dit kiække Die faldt,
 At for sig er Alting Intet, men i Alt er Alting Alt?
 O, da læg din ringe Mede, kast den hurtig fra dig her;
 Fikst du ikke meer skal fange, du skal fange Menneſker.

 Paulus.

I de hede Middagstimer Unglingen i Staden gaaer.
 Skyggen søger han forgieves; hist en gammel Kirke staaer.
 For i Kolning at forfriskes, træder han i Kirken ind,
 Og den høitidsfulde Hvælving taler mægtig til hans Sind.
 Alt er som i Graven stille, det i Dag er Sondag ei;
 Hist en Krands om Daaben finder han endnu af visne Mai.
 Giennem broget Vindue Solen skinner paa den hvide Steen,
 Som med Munkeskrift bedækker gamle Ridders muldne Been.
 See, da smeltes ham hans Hierte; Længsel soler han og Haab:
 „Er som Barn jeg ikke viet til min Gud i denne Daab?
 Var det ei for Altret atter jeg mig fromt med ham forbandt?
 Og hvor ofte kom jeg siden, mens de vilde Dage svandt?
 Mellem Stoi og frække Sværme spotted jeg paa Daarſkabs
 Bud

Ofte disſe hellige Skikke, ja det Helligſte: min Gud!“
 Meer ham Taaren ei tilſteder, Nuelsen ham byder: ti!
 Hist paa Altret ligger Biblen, og hans Dine ſee deri,

Dg de Ord, han læser, tyde fuldeligt hans Tilstand nu,
 Thi det er et venligt Varsel: „Saul! hvi mig forfølger du?“
 Da med kraftig Anger kaster han paa Knæ for Altret sig:
 „Nei, du Himmelske!“ han raaber, „jeg vil ei forfølge dig.
 Dig, hvem jeg i Livet hylder, i Naturen, i Bedrift,
 I de gamle Skjaldefange, i den vise Hednings Skrift,
 Skulde jeg dig ei tilbede, Herre! hvor du straaler ned
 Faderligt, i renest Lue, kaldt af Jesu Kiærlighed?
 O, tilgiv min fordums Letfærd! see, jeg lyder kiæk dit Bud!
 Jeg vil elske, jeg vil virke, jeg vil døe for dig, min Gud!“

Johannes Evangelist.

Hvad er det hiist, som ringer?
 En Aftenkloffe dybt i Skoven klinger;
 Saa længsel- og saa veemodsfuld den klager,
 Dg sierne Fielde blaae dens Lyd gientager.
 Dybt mellem Skovens Kroner
 Den loffer mig med fine Solvertoner.
 Her maa jeg viist den søge,
 Ved Bækken, mellem disse gamle Bøge.

I Solens Aftenluer
 Et aabent, rødt Capel jeg hijsket skuer.
 Igennem rene Blaa saa sødt til Himlen
 Dets Kloffe sender op sin dumpe Vimlen.
 Med høie Liliestangler
 Det prydet er, og friske Rosenhængler;
 Dg Bækken rundt sig slynger
 Om Altrets Fod, og fromt sin Psalme synger.

Paa Altret op er stillet
 Det hellige, betydningsfulde Billed:
 Jeg seer paa sorten Kors sig ynksomt bøie
 Den hulde Jesus med sit brystne Die.
 Nu Rilden meer ei murrer,
 Og Kloffen tier, Turtelduen kurrer;
 En Eremit fremtriner
 I lange Klædebon med blide Miner.

Er det med Jammerflager
 En Olding graa, som Verden nu forsager,
 Som Nag har qvalt, som er andægtig bleven,
 Og angre vil den Synd, han har bedreven?
 O, nei! jeg henrykt skuer
 En Yngling skion, hvis fromme Die luer;
 Afmægtig ei han bæver,
 Med Kraft sin Haand mod Himlen høit han hæver.

Glat er hans hvide Pande,
 Paa den har Lasters Bræg ei kunnet stande.
 Hans Kind er frisk, en Jomfrurose luffet,
 Som Lysters Gift ei salmet har og dugget.
 Hans dybe Blik ei skælver,
 En rolig Bue over Diet hvælver.
 Hans Haar i gyldne Strømme,
 Som Straaler, fra den skilte Tinding svømme.

Hans hulde Stemme lyder:
 „Min Jesus! ene du mit Hierte fryder.
 Her bygged jeg dit Huus, her kan jeg vanke,
 Hvor ingen Larm forstyrer fromme Tanke.

Kun da jeg roligt hviler,
 Naar ved dit Bryst jeg i dit Die smiler,
 Naar i dets milde Luer
 Din Miskundhed, din Kiærlighed jeg skuer.

Du gaaer mig tidt i Mode,
 Min Jesus! thi du opstod fra de Dode.
 Din Elskov Alt omfatter,
 I hvert et Dieblif du fødes atter.
 Kun Tiden og Naturen helligt maler
 Det store Gisser, som din Glands udtaler;
 Selv i mit Hiertes Kammer
 Gist du det Lys, det fromme Lys, som flammer."

Transfigurationen.

Indig er en Aftenvandring
 Under dunkle Skovetop;
 Men nu vil jeg til Forandring
 Stige did til Bierget op.
 Her alt Skyggen længe dækker
 Dalen med sin Binge bred;
 Men hvor Bierget høit sig strækker,
 Er ei Solen gaaet ned.

O, hvor herligt saa at stande!
 Taagen skjuler Skov og By,
 Men om Fjeldets rene Pande
 Svæver ingen Taagefky.

Rast endnu, saa let, saa tapper,
 Som en Steenbuk, som en Vind!
 Nu ad Klippens Kæmpetrapper
 Svang jeg mig til Biergets Tind.

Ja, her nærmer jeg mig Himlen,
 Her er Stierne bedre seet.
 Hisset synker Jordevrimslen,
 Jeg mig foler en Prophet.
 Helligaand, hvem mine Læber
 Nævner alt for mat med Død!
 Her du for den fiæffe Stræber
 Viser dig forklaretsfor.

Gi i Jordensflyens Bragen,
 Som paa Sinai, med Blink,
 For en Flok, som uopdragen
 Misforstod kun dine Vink:
 Mild jeg seer paa Firmamentet
 Dig i Lysets Klædebon;
 Haabs-, Grindrings-Testamentet
 Engle bringe med i Haand.

Hisset Moses med det Gamle,
 Med Forgangenhedens Sprog;
 Her sig Fremtids Blade samle:
 Evangelierne Bog.
 Dette Skrift Elias bringer,
 Som blev salig uden Død,
 Som sig svang paa Kraftens Binger
 Til sin Gud fra Jordens Skød.

End for svag er du, min Binge!
 End jeg gaaer i Stovets Ham,
 End kan jeg mig did ei svinge;
 O, men synke meer, var Skam!
 Vel, saa skal mig Klippen bære,
 Hytten, nær den rene Snee;
 Her er saare godt at være,
 Her kan jeg Gud Herren see.

Den hellige Radvere.

Hvor flygted du, venlige Aand,
 Som strakte til Himlen din Haand,
 Sødte baaren
 I Baaren?

Til Skov og Grotte staaer ei meer din Hu;
 Der er saa dødt, der er saa vandfoldt nu.

Ingen hulde Blomster meer!
 Barnligt ei Naturen leer;
 Bleg og gul hun viser sig,
 Skranken og frugtsommelig.
 O, men see den modne Frugt,
 Hvor dens Kinder rødme smukt!
 Af den matte Moders Skiod
 Løfter jeg dig, Glut saa rød!
 Glemmer hende over dig,
 Thi din Vellugt tryller mig.

Runfne Træ! som du, jeg staaer
 I den store Urtegaard,
 Trænger magtesløs, som du,
 Til en jordist Næring nu.
 Kom, forny den svundne Saft,
 Giv mig atter Marv og Kraft!
 Ydmyg, mens jeg nyder dig,
 Knæler jeg, en Plante liig;
 Føler mig et Fugl, et Stov
 Mellem dine visne Lov.

Hvor du qvæger, milde Rod!
 Jeg fik atter Liv og Mod.
 Som du hæved dig i Kraft,
 Hæver mig din sunde Saft.
 Store Kredslob! Intet deelt,
 Alt omfavnet til et Heelt!
 Store Legem! af, af dig
 Har en Mundfuld styrket mig.
 Vifligt var dit Himmelbrød —
 Men hvi er din Skionhed død?

Stille! Hvilken Sodme!

Hvilket Skær i den gustne Natur! hvilken Rødme!
 Hvilken Anelse hæver den mørke, den modfaldne Tanke?
 Hvad titter, hvad rødmer, hvad leer bag den bugnende Ranke?

Skionne, saftsvulmende Drue!

Du livner den kolde Natur med din Rue.

De vægtige, sunklende Loffer du ryster.

Smilende Viin!

Purpur-Rubin!

Med Andagt i blinkende Ralf jeg dig kryster.

Den Engel, som i Vaaren smilte,
 Som lunre Sommer lærte flye,
 Som i de dunkle Skygger hvilede,
 Her funkler i en Purpurfly.

De milde Blus, de svale Bolger,
 Den lette Æther, Baarens Ven,
 Det Blomsterflor, som Jorden dolger —
 Alt finder du jo her igjen.

Det Haab, du har i Vaaren fundet,
 Blev mat i Sommer, meer i Høst;
 Lidt efter lidt det er forsvundet,
 Og Tvivl kun ængster nu dit Bryst.

Da Himlen sig fra Jorden skilled,
 Da sank din Aand igjen til Jord.
 Det himmelske, det rene Billed
 Ei længer i dit Hierte boer.

Det Barnlige var længst forsvundet;
 Nu gaaer du bleg mod Jorden bukt.
 Med Hosten har du dig forbundet,
 Og ædt af giftig Kundskabs Frugt.

O drif, at du kan atter glemme,
 Hvad koldt kun Hovmod lærte dig!
 Da vaagner atter Livets Stemme,
 Da seer du atter Himmerig.

Hvis ei du vorder Barnets Lige,
 Og bryder Stoltheds kolde Pagt,
 Da seer du aldrig Himmerige.
 Det har din hulde Frelser sagt.

Tag Kalken i de fromme Hænder,
Som stivnes i den kolde Host!
Den blide Engels Kys da tænder
Vist atter Baaren i dit Bryst.

Din sunkne Tro paa ny fremluer,
Dybt i din Barm den fæster Rod.
Drif, medens du til Himlen skuer,
Thi det er Jesu sande Blod!

Judas Iscariothes.

Mennesket

i den silbige, sludfulde Hostnat.

Skulde jeg sli'g Konning ære?
Nei, jeg er ei længer ung;
Det vanærer mig at bære
Denne lidetsfyldte Pung.

Dine vilde Phantasier
Skal ei længer nytte dig.
Bort, I Ungdoms Sværmerier!
I skal ikke fængsle mig.

Hvad er Ord? En Lyd, som svinder.
Hvad er Dyd? Blandt Ord et Ord.
Hvad er Gud? Et Glimt, som blinder.
Hvad er mit? Den rige Jord.

Satan igiennem Stormen.

Hvad er Fuglen meer, end Krybet?
 Hvad er Vethren meer, end Muld?
 Hil dig, Søn! søg du kun Dybet;
 Dybet flammer rigt paa Guld.

Mennesket.

Hvad var det? Søn blev jeg nævnet!
 Hvo var det, som for mig stod?
 Jesus! ved dit ringe Levnet
 Lykt og hidfigt blev mit Blod.

Men min Frygt jeg kiæk vil døde,
 Ei jeg kysjer meer din Som.
 Bedre Drif og bedre Gode
 Jager bort hver Feberdrom.

Hen til Jordens rige Bise
 Vinker Mynten mig, saa rød;
 Den mig bedre vil bespiise,
 End du med dit Himmelsbrød.

Jeg mig flammer for din Naade,
 Frygter ei din Arm saa lam.
 Flur jeg vil dig nu forraade,
 Saa afsvætter jeg min Skam.

Satan med vild Latter.

Hungrig Lusten sig har hvælv
 Rundt om Jordens fede Dal.
 Hvad er Himmel imod Helved?
 Hvad er Glæden imod Qual?

Mennesket.

Rædsomt Stormens Binge bruser,
Stiernen rød paa Himlen staaer,
Fæle Hviin i Gierdet suser,
Mens til Caiphas jeg gaaer.

Satan.

Sorte Engle! hen I brage
Over midnatsdunkle Jord!
Naar han kommer bleg tilbage,
Vil vi synge ham et Chor.

Mennesket.

Længer ei jeg nu skal trænge.
Det er skeet, det er fuldbragt!
Denne Pung med blanke Penge
Bidner om min nye Pagt.

De sorte Engle.

Bee dig! Bee! hvad har du vovet?
Bee! hvad har du overtraadt?
Ham, som du saa varmt har lovet,
Ham, ham har du nu forraadt!

Mennesket.

Rædsomt Stormens Binge bruser,
Stiernen rød paa Himlen staaer,
Fæle Hviin i Gierdet suser,
Mens fra Caiphas jeg gaaer.

De sorte Engle.

Stormen har sit Glavind draget.
Stormen er det stærke Riis,
Svormed Adam blev udjaget
Af sit skionne Paradiis.

Stiernen, som saa rød er blevet,
 Er den blodige Rubin,
 Som for Beltsazar har skrevet:
 Mene Tekel Upharsin.

Mennesket.

Bee mig! Bee! de skarpe Tiorne
 Saare mig i dunkle Nat.

De sorte Engle.

Mindes du de vrede Biorne,
 Som Elija hevned brat?

Mennesket.

Ha, jeg flygter! Himlen vredes.
 Ha, jeg flyer dig, Stierne rød!

De sorte Engle.

Gain gjorde ligeledes
 Efter Abels lumste Død.

Mennesket.

Ei, du Rattens vilde Hvinen!
 At til Gud jeg bede kan.

De sorte Engle.

Mindes du i Helvedspinen
 Bonnen fra den rige Mand?

Mennesket.

Ei jeg vil mig meer formaste,
 Pungen kaster jeg i Dynd.

De sorte Engle med Skoggerlatter.
Judas! kan du ogsaa kaste
Bort din skammelige Synd?

Mennesket.

Havet bruser, Storme tude,
Himlens blege Dødning leer.
Det er ude, det er ude,
Der er ingen Redning meer!

Baade Piil i Nattens Taage svaier,
Dybt den visne Green til Jorden vaier,
Som sig hæved for saa grøn, saa let;
Nattens Magter harmes ikke længer,
Selved kræver ikke meer sin Ret:
Blegt og blodigt brystne Legem hænger.

Getsemane og Golgatha.

Gi længer Druens Purpur luer,
Den milde Himmels sidste Smil.
Hvorhen det matte Die skuer,
Det træffer Saar af Dødens Piil.
Den kolde Dugg, som Skoven væder,
Paa gule Lov med Zittren staaer;
O, Jesus! det er dig, som græder
Udi den visne Urtegaard.

Hvor er den Jld, som venligt ulmed?
 Er den bag vaade Grene slutt?
 Hvor er det søde Blod, som svulmed,
 Som junkled i den klare Frugt?
 Umaadelige Bægre bramme
 Blandt Skaren, ryggesløs og vild;
 Thi brænder nu som Helveds-Flamme,
 Hvad for har smiilt som Himmels-Jld.

De Sandheds=Ord, du kærlig talte
 I Bindens Pust, i Fuglens Røst;
 Som Blomsterflokkens Farver malte;
 Som lued i den Renes Bryst —
 De Sandheds=Ord, den store Naade
 Slet ingen Birkning har frembragt.
 Nu vil man nedrig dig forraade;
 Saa stor er Helveds onde Magt.

Alt du fra Faderen mon svære
 I himmelsk Salighed herved,
 For Sielen til sit Hiem at hære,
 Af sand, ustrømtet Kierlighed,
 For Stovet af sin Drom at vække,
 For dem, som dybt i Polen gaae,
 En kraftig, hielpsom Haand at række —
 Det skionner Ingen, Ingen paa.

Den hulde Blomst de snart mon glemme,
 Dens Himmelvink de ei forstod,
 De døved vildt Naturens Stemme,
 Og ryggesløst de drak dit Blod.

Din Godhed og din hulde Naade
Fandt ingen from, taknemlig Giest;
Med Haan de Alt med Fodder traade,
Og raabe nu: Korsfæst! korsfæst!

Derfor paa disse skumle Steder,
Bed denne nøgne, tørre Hæf
Kort og medlidende du græder
I Redrons veemodsfulde Bæk.
Ei for dig selv din Taare strømmer;
Nei, for den hele, hele Slægt
Den bittre Kalk du blidt udtømmer,
Og buffer under Korsets Vægt.

For til Opmærksomhed at drive
Den Flok, der ei din Skionhed saae,
Du lader dig af Tørne rive
Og Haglens blege Bødler slaae.
Alt Døden hver en Fryd begraver,
Alt evig Glands kun hist er til,
Det viser du, mens du tillaver
Det blodigstore Sorgespil.

Alt seer jeg lumsk dem hid at drage,
Sagtmodigt, paa det tørre Mos.
Din Glorie de vil forjage
Med Lamper og med røde Blus.
Den visne Hauge op de lyse;
Men Svampe, som blandt Tidåler groe,
Bed Lygtens Skin af Kulde gysse,
Hvor før i Solen Blomster loe.

Din jande Guddom frækt de dræbe,
 Din Dyd tor dog ei dræbes end,
 Thi giver dig den kolde Læbe
 Et Judas-Kys, som Broderven.
 Men Læberne, som frostigt isne,
 Skal vise fræk Fortrolighed,
 Skal bringe Krandsen til at visne,
 Og drage dig til Mængden ned.

Thi vender du med blege Kinder
 Fra de fortabte, blinde Faar.
 Medlidende din Taare rinder,
 Og hoit du sukker, mens du gaaer.
 I Sneen dine Kinder blegne,
 Hvor Rosen lued for saa smuk,
 I Regnen dine Taarer jegne,
 I Stormen doer dit sidste Suk.

Naturen i sit Sorgenklæde
 Gientager aarlig taus din Død.
 Hoit Englene fra Skyen græde
 Af Medynk over Livets Rod.
 Ukiendte Magt med Brede hevner
 Den Haan, man yttrede mod dig.
 Som Templets Forhæng vældigt revner
 Den frozne Jordbund angstelig.

Den styller til med isne Bände,
 Og reent udslettes Livets Fied;
 En eneste uhyre Bände
 Bedækker store Nettersted.

Og bladløs staaer blandt nøgne Stene,
 Hvor Baarens Glands længst iled fra,
 Det sorte Træ med tørre Grene,
 Som Korset hist paa Golgatha.

Disciplenes Subelhymne.

Vi vil ei forsjage!
 Med de svundne Dage
 Skionne Stierner svandt.
 Ondskab's Rovdyr tørste;
 Ned ad Lysets Fyrste
 Purpurblodet randt.
 Folket stod og saae hans Blod;
 Mørkets tykke Forhæng revned —
 Tiden har ham hevet.

Satan vældigt kæmper,
 Lyset tidt han dæmper,
 Men det dræbes ei.
 Høit mod Himlens Buer
 Snart i andre Luer
 Søger det sin Bei.
 I sin Død, saa hellig sød,
 Stiger det, som Morgenrøden,
 Seirer selv i Døden.

Med andægtigt Die
 Blikket hen vi boie
 Paa den store Tid,

Da den hulde Naade
 Ned til Jorden traade
 Som en Yngling blid.
 Yngling skion! du varst Guds Søn!
 Derfor er vor Trost, vor Gæde
 Nu, dit Navn at bære.

Korset, som du slæbte,
 Ei din Guddom dræbte
 I sin bittre Favn.
 Hvad som ei kan fødes,
 Det kan aldrig dødes,
 Evig er dets Navn.
 Himmel=Jld, veldædig, mild!
 Briste kan dit svage Kammer;
 Men din Lue flammer.

Spredt blandt Jordens Brimmel,
 Blev dit Lys, o Himmel!
 Samlet i din Ben.
 Da hans Læber isned,
 Da hans Hierte visned,
 Spredtes det igien;
 Men den Varm, saa huld og varm,
 Af! som kunde Alt forbinde —
 Der var Himlen inde.

Derfor ned vi boie
 Her med hævet Die
 Dybt det stolte Kne,
 Strække vore Hænder,
 Medens Taaren brænder,
 Mod dit sorte Træ.

Bleg og hvid i Dødens Strid,
 Viser du i Martyrnøden
 Himlens No i Døden.

Blus, I Roser røde!
 Jesus aldrig døde.
 Smil, du Himmel blaa!
 Styrter ham til Fode!
 Jesus er det Gode,
 Det kan ei forgaae.
 Uforsagt mod Helveds Magt!
 Gøglespil er Satans Bælde,
 Den kan ei os fælde.

Lad da Medgang smile,
 Lad da Modgangs Pile
 Tørne mod vor Barm,
 Lad da Baaren lue,
 Lad da Vintren true
 I sin bistre Harm;
 Lad da brat i Mulm og Nat
 Livets skionne Tider blegne!
 Gud er allevegne.

Naar Naturen isner,
 Selv naar Tiden visner
 Uden Blomst og Lyst,
 Dog hans Smil vi skuer,
 Dog hans Elskov luer
 Underst i vort Bryst.
 O, der staaer en evig Baar;
 Paradiset, længst forsvunden,
 Der er atter funden.

Midt i Binstrens Orke,
 Mellem Jis og Mørke,
 Knyttes dette Baand.
 Jnderligt vi brænde;
 Han vort Hjerte tænde
 Med sin Helligaand!
 Du est nok, vor liden Flok!
 Af dit Frø i nøgne Moje
 Springer Fremtids Rose.

Hvad er vel vor Kummer?
 Denne dorste Slummer
 Selv ei martre kan.
 Tænk, hvad Hine lede,
 Tænk, hvad Hine strede,
 For at doe, som han.
 Uden Harm da, Arm i Arm!
 Kiærlighed forene Flammen!
 Amen! Amen! Amen!

Paaske.

En bedre Fremtid Himlen lover:
 Det er ei Død, kun Hvile blid;
 I Graven trætte Legem sover,
 Udmattet af den sidste Strid.
 Da Engle sig fra Lufsten svinge
 I Sneens Dragt til Graven ned,

Dg dække den med deres Binge,
Dg sætte sig omkring dens Bred,
For selv den strenge Kuld at tvinge
Bed Favnetag til Skaansomhed.

Dg til de Sorgende de siunge:
„I Elskelige! græmmes ei;
Snart blomstrer frem igien den unge,
Den hellige, den lyse Mai.
Den Evige dig ei forlader,
Du seer ham atter, før du troer;
Han foer til Himlen, til sin Fader,
Han stiger atter ned til Jord.
Snart Blomsten sig i Duggen bader,
Dg taler henrykt uden Ord.

Dg ofte vil tilbagevende
Et Sindelag, som Baaren skönt.
Den værste Storm og Kuld faaer Ende,
Dg Solen farver Græsset grønt.
Som Rosen da, vil Kiærligheden
Udfolde sig til Livets Trøst;
Paa Zettekampen følger Freden,
Paa bitter Smerte søde Lyst,
Dg evig blomstrer, som et Eden,
Ustyldighed i Godheds Bryst.“

Bindse.

Saa staae vi nu i Baaren da, den samme
Hvorfra vi udgik! Det er atter Baar.
Med Seier straaler Kiærlighedens Flamme,
Dg endt er nu det lille Jordens Aar.
Det hvide Vinterflor Maria hæver,
Der over hendes Rosenansigt hang.
Nu sjunger Nattergalen, Lovet bærer,
Dg brat forstummer dristig Skjaldesang.
O, I som nylig horte Skialden sjunge!
Miskiender ei den fromme Phantasie;
Thi taler hver Discipel ei sin Tunge?
Dg fik han ei sit eget Sprog, som I?
Han folte paa sin Jøse Luen flamme,
Begeistring løste ham hans Tungebaand.
Forstkielligt Jordens matte Læber flamme,
Mangfoldig viser sig den Helligaand.
Her Baldur har forenet sig med Braga,
Med Billeder udsmykket Tidens Muur;
Dg gierne, Jesus! sig din hellige Saga
Forened med den hellige Natur.

Fortrøstning.

Til Henrik Steffens.

Naar eensom og alene
Jeg giennem Landet gaaer,
Og for de gamle Stene
Med barnlig Andagt staaer,
Og paa den Trostaa tænker,
Der kraftig ind dem gav,
Taknemlig, uden Vænker,
At pryde Heltens Grav;

Naar under Kirkens Bue
Jeg stander hoit omhvalt,
Og seer den fromme Lue,
Der har beseglet Alt,
Hvorledes Alt forfalder,
Hvorledes sorgelig
Den fromme Manddomsalder
Bag Stovet stiuuler sig;

Naar da jeg bleg har fundet,
At Kraften længst gif ud,
At Fromhed er forsvundet,
At Gaa kun troe paa Gud;
Naar da jeg hen vil ile
Udi din Favn, min Ven!
For ved dit Blik at smile,
Og hente Kraft igien;

Dg naar da nu jeg finder,
 Du est der heller ei,
 At sorgende Kiærminder
 Kun blaane paa min Bei,
 At Intet mig omgiver,
 Som støtte kan min Fod;
 Naar nedtrykt da jeg bliver,
 Dg taber plat mit Mod:

Da giennem Bustens Gitter
 Hun trænger ind til mig,
 Dg rækker mig sin Cither —
 Dg jeg er lykkelig.
 Hver Fryd da frem jeg qvæder
 Hen i mit dunkle Ly,
 Dg alle svundne Glæder
 Omringe mig paa ny.

Til Camma Rahbek.

Paa hendes Fodselsdag, den 19de October 1804, i et Exemplar
 af Schlegels Spanisches Theater.

At det er gaaet dig, som mig, Veninde!
 At denne Glud og disse kolde Binde
 Dit Ønske loffer tidt til Syden ned;
 At Kraften i de norste Marmorfielde
 Du ønster blandet med den Herlighed,
 Der blusser frem i Sydens Blomstervælde:

Det kan vist ingen Dannemand fortryde,
 Og meget mindre grusom dig forbyde,
 At kunstigt i din Blomsterurne du
 En sielden sydlig Blomst med Glæde planter,
 Naar Stormen raser her i al sin Gru,
 Naar Livet fryser, og Naturen sranter.

Snart jober mørk og graadfuld Vinterdagen
 Det store Liig ind i sit store Lagen,
 Og Stormen orgler frem et Sørgechor;
 Men lad Naturen rædsomt sig forvilde,
 Du drager fra det sørgelige Nord
 Til Dantes Lund, Petrarca's varme Kilde.

I Vest for disse skionne, blide Steder
 Et Land sig strækker, som Naturen klæder
 Med Purpuræpper, med Smaragd og Guld.
 To Templer rejser sig i denne Zone,
 Som Sanggudinden bygged elskovsfuld,
 Et for Cervantes, eet for Calderone.

En sielden findrig Smed, Hefæistos' Lige,
 Høit i Germaniens udstrakte Rige,
 En Solvernøgle glat, med gyldne Lag,
 Har smeddet til ene Dør, Beninde!
 Modtag den af din Ven paa denne Dag,
 Indflettet med en lille blaa Kiærminde.

Julevise.

I Dag nu for næsten to tusinde Aar,
Da laae i den lune, den sydlige Vaar
De venlige Hyrder paa Marken og saae
Til funkende Stierne paa Himmelens Blaa.

Hver Hyrde, saa kraftig og munter, som varm,
Sad med sin Hyrdinde ved kiærlige Barm,
I Maanestien sad de, ved risende Bæk,
Og plukkede Himbær af bugnende Hæk.

Men svulmende Himbær, skiondt afplukket nys,
Var Intet dog mod de livsalige Kys,
De venlige Haandtryk, de kiærlige Blik,
Som alt de imellem af Pigerne fik.

Saa laae de og spogte, uskyldigt og frit,
Og leged, og snakked, og kysked saa tidt,
Og dandsed i Maanestien, og tumled sig om,
Til Englene til dem fra Himmelen kom.

Al! meget forandres i to tusind Aar.
Her Vinter det er, naar i Syd det er Vaar.
Vi er ingen Hyrder. Den bidende Vind
Har drevet fra Marken til Stuen os ind.

Forsvundet er længst det uskyldige Liv.
Nu staaer Cavaleren for Damen saa stiv,
Og Damen er knibst paa Anstændigheds Bud,
Og saaledes gaaer det, Dag ind og Dag ud.

Men reent dog Naturen fornægter sig ei,
 Tidt vender den om paa vildfarende Bei,
 Og eengang om Aaret den gottes sig ret,
 Og løsriver Stivhedens dumme Corset.

Og det er om Julen; da byder den Lyst
 Bed Mindet om Hyrden ved Kiærligheds Bryst.
 Da giemme vi Bæltet, som fængslede nys
 Den frygtsomme Pige, og faaer os et Kys.

Af Kiærlighed bragt til Fortvivlelsens Top,
 Vi flygte bedrovet, og hænger os op;
 Og Slutten fortryder sin Grumhed paa Stund,
 Og afbider Strikken med blussende Mund.

Da sætte vi os om Forundringens Stol,
 Liig Straaler omkring den velsignede Sol,
 Og undrer os over fordærvede Skif,
 Og al den Forkeerthed, i Fjor vi begif.

I Mangel af Maane vi noies med Lys,
 Med Brænde bortfierne vi Vinterens Gys,
 En Harpe maa gielde for rislende Bæk,
 Og Biinflasken boder paa Bærret i Hæk.

Og saa er vi Hyrder, saa trykker vor Arm
 De jøde Hyrdinder til kiærlige Varm.
 Ufskyldighed kommer fra Himmelen ned,
 Og seer paa vor Glæde, og glædes derved.

Vahl.

Dæffer Graven, grønne Urter fmaae!
 Eders Ven, fom elffte jer faa faare,
 Han er død. O, ryft fra Himlens Blaa,
 Hoie Gran! din tunge Veemodftaare.
 Hvide Roſe med det blege Smil!
 Godt indſlyng dig med den friffe røde;
 Vinder eders Krands omkring den Døde!
 Duf dit Hoved dybt, og græd, o Piil!

Smaae Violer, hulde Børn, fom født,
 Medens Joraarshimlen venlig lufter,
 Under Græſſet, ſvalt og luunt og blødt,
 Staaer, og ſeer faa fromt til Gud, og dufter!
 Samler eder ved hans Hovedſteen,
 Lampen liig, fom under Gravens Bue
 Brænder for den Dødes trætte Been
 I en dødlighblaa, men hellig Bue.

Eders Elſker havde intet Guld,
 Uden Pryd var Kiſtens ſorte Lillie.
 Gyldne Gyldenlaf! vær du da Guld;
 Vær du Solv, du ſolverhvide Lilie!
 Slyngh hans Navn, han var en Blomſt, fom du,
 Reen, uſkyldig, elſkovsfuld og ſtille;
 Kraftig var hans Aand, og blid hans Hu.
 Hvide Lilie! lad din Taare trille.

Flora! du, som hift i Østens Hiem
 Har din rigelige Blomsterbolig!
 Drag fra Østen, gik for Graven frem,
 Hvor din Ven i Norden slumrer rolig;
 I dit Hyldehorn tag Urter med
 Rundt fra alle Jordens grønne Skove,
 Stro dem yppigt paa hans Hvilested,
 Smil, og græd, og ønsk ham sødt at sove.

Hvadre saa din Offerpræst! Hans Billie
 Gne var, at blive Flora kjær.
 Gud, som klæder Markens sorgfri Lilie,
 Klædte ham, imens han vandred her.
 Stille var hans Liv, kun Saa ham kiendte,
 Skiondt Europa lydt gientog hans Navn.
 Trofast dog han sin Gudinde tiende.
 Flora! tryk din Elsker i din Favn.

Ei til Mennesket, men kun til Eder,
 Spæde Blomster! Skialden sig har vendt,
 At hvert Foraar fromt I tilbereder
 Eders Ven et herligt Monument.
 Eviggrønt, o Bahl! og Granbar vinde
 Hver en Vinter om din Urne sig;
 Men med Baaren, Jordens Elskerinde,
 Hundred tusind Blomster favne dig!

Til Danmarks Fredrik.

Med Poetiske Skrifter, I-II, 1805.

Stolt blomstred Danmarks Land fra Arilds Tid,
 Til Syden lod dets diærve Krigerhæder,
 Dets Kæmper reiste sig til mandig Strid,
 Naar Kongen bød til Valhals raske Glæder;
 Og dobbelt elskovsfuld sin Arm, saa hvid,
 Om stærken Beilers blodbestænkte Klæder
 Den hulde Jomfru slyngte sødt, og smilte,
 Naar hiem i Elskovs Favn han atter ilte.

Men ikke blot med Skiold og Stang og Sværd
 Gif Keirekongens seiervante Svende,
 En elsket Skjald var ham bestandig nær,
 Med Jld i Barm, Guldharpn klædt i Hænde;
 Og i den drabelige Heltefærd
 Han lod sin Jld i Alles Hierter brænde.
 Da sunkled Diet med en større Lue,
 Da Skioldet flang, da maatte Fienden grue.

Og naar den store Stund var svundet hen,
 Hvor Thor med Vellyst saae sin Yndling vinde,
 Var Heltens Jdræt dog ei svundet end,
 Den evig stod, den kunde ei forsvinde;
 Thi Skjalden op den leve lod igjen
 I et for Efterslægten helligt Minde.
 Naar længst hensmulnet var de hvide Bene,
 Stod Runen paa de stolte Bautaastene.

Og Harpen var den rene Esterklang
 Af alt hvad Stort der skete rundt, saa vide.
 Den raske Sanger høit i Hallen sang
 For Kampen, naar ham lysted ei at stride;
 Da qvad han altid ei om Sværdets Klang,
 Men om den vene Mo, den Elskovsblide,
 Om Gubbens Blisdom, Qvindens milde Sæder,
 Om Danerkiærlighed og Venstabsglæder.

End blomstrer Danmarks skovindkrandsste Strand,
 Den faste Borg endnu med Tryghed kneiser;
 End kruiser kiærligt sig det solvblaa Vand,
 Naar danske Segut røden Vimpel heiser;
 Og rede staaer den gode danske Mand,
 Med Sværd i Haand han sig fra Arnen reiser,
 Og venter trygt paa den, som fræk tør vove
 At fæste fiendtligt Blus i Herthas Skove.

Ihi Danmarks Frederik, skiondt rig paa Fred,
 Sig føler nordisk Drot, som Folkets Hyrde;
 Først fildig han ved Elskovs Arnested
 Afslæsjer Dagens tunge, svære Byrde.
 Bee da den Niding, som med lumske Fied
 Sig nærmer, dyrekøbte No at myrde!
 Da blusser Blod af Skiold paa Heltens Kinder,
 Og Fienden styrter hen med Hyl, og svinder.

O du, som føler Danmarks gamle Værd,
 Som atter opvakt har dets Kampehære,
 Som bød enhver af dine Mænd, et Sværd
 Til mandigt Forsvar ved sin Lænd at bære!

Dig skulde Bragis Søn ei worde fiær,
 Som lever ene for sit Danmarks Ære?
 Nei, Fredrik! under dine Bingers Skygge
 Kan Harpens Sønner tye, og hvile trygge.

En nysudsprungen Blomstergreen sig hen,
 Forvoen, om din Hellebarde slynger;
 Men du vil ikke vredes over den,
 Fordi til dig den sig med Tillid slynger.
 Ustiermet kan den ei bestaae; thi hen
 I Støv sig, uden Læ, dens Bæger tynger.
 Lad da med store Krands den sig forbinde,
 Og ydmygt sig i dine Laurbær vinde!

Til Callisen.

Sjunget af hans Lærlinge, da han fratraadte Embedet.
 Den 29de Marts 1805.

Afflepios sad i Olympen, og saae
 Medynksom til Menneffets Smerte;
 Den gienlød fra Jorden i Ætherens Blaa.
 Da røstes det himmelske Hierte.

Han svang sig fra Fieldet med omvundne Stav,
 Og sloi i sit slagrende Klæde;
 Da saae han saa mangen en nykasted Grav,
 Og hørte de Smaabørn at græde:

„Vor Fader er borte, vor Moder er død;
 Nu har vi slet Ingen tilbage.
 Selv kan vi ei kæmpe mod Jammer og Nød;
 Vi ere for smaae og for svage.“

Da svulmed den Vældiges himmelske Bryst,
 Han raabte med faderlig Harme:
 „Skal Pluto da ustandset nyde sin Lyst
 Ved Døden, som kvæler de Arme?“

Da søgte han efter den sindrige Aand,
 Som kiæf kunde Døden bestride,
 Og magist gienbinde de løsnede Baand,
 Til Under for Jorden hiin vide.

Og som nu den Himmelske svæved omkring,
 En Præst sig at finde paa Jorden,
 Da standsed hans Vinge sit vældige Sving,
 Da, Elfte! han saae dig i Norden.

Han saae i dit Die, det sunkled med Ild,
 Besindighed stod i din Mine;
 Han saae i din Barm, og den aabned sig mild
 Af Medynk for Brødrene dine.

Da gav han dig henrykt sin hellige Stav,
 Og tog dig i Armen, og ilte.
 Fælt hylede Døden fra revnede Grav,
 Men saligt Hygea nedsmiilte.

Astlepios foer med sin kaarede Ben
 Fra undrende, studsende Thule;
 I Skoven hos Chiron han standsed igien,
 Ved Oldingens hellige Hule.

Den dæktes af Urter og qvægende Frugt,
 Den frandses af Blomsterne vilde;
 Men inderst i Hulen sad Gubben saa smukt
 Ved Sundhedens rislende Kilde.

Han lærte dig kiende hver hemmelig Kraft,
 Som voger i Fjeld og bag Hække;
 Han lærte, med Urternes frystede Saft
 Den ringlende Beenrad at skrække.

Da, Gallijen! blevst du beundret og stor
 Ved Armen, i Leirenes Telte;
 Og hele Europa saae hen mod vort Nord:
 „Har Danmark saadanne Helte?”

Vi veed, det har Kæmper, som, tordnende frem,
 De Levende Døden kan give;
 Men Bee, hvis desuden det ogsaa har dem,
 Der bringe de Døde til Live!”

Dit Rygte udfoldede fiernt sig, som nær;
 Thi skulst du en Egefrands bære!
 Du lærte det undrende Folk, hvad det er,
 At giøre sit Fædreland Vre.

Nu dine Disciple saa tæt om dig staae,
 Og skuer i dig et Exempel,
 Hvordan man bør hædret og elsket og graa
 Forlade det sorgende Tempel;

Og sværge dig helligt ved Alteret her
 Med høi og med bævende Stemme:
 At gaae i dit Spor, og at vorde dig værd,
 Og aldrig dit Minde at glemme.

I Aaledning af

Maria Elisabeth Thuras Død.

Juli 1805.

Umærket som en stille Blomst du stod,
 Du lued ei med Rosens Purpurblod,
 Og ei med Liliens Skær, det hulde, hvide;
 Men venlig, som en grøn, beskeden Urt,
 I Skyggen frem du vogte reent og puurt,
 Og Alle kaldte dig den Venneblide.

Du blev ei brudt; men til dit svale Ly
 For Solens Hede saaes Hyrdinder tye,
 Og qvæged Diet i dit kjærligt Grønne.
 Som en Reseda, uden ydre Glands,
 Men sød og qvægsom for den indre Sands,
 Enhver dig elsked for dit indre Skionne.

Et langt og sundt og venligt Liv du nød,
 Sig ingen Storm i dine Blade brød,
 Du visned smilende, nu sødt du sover.
 Mildt Herren tog det Liv, som mildt han gav;
 Nu duster Natviolen paa din Grav,
 Og Rattergalen synger ovenover.

Den lille Guds-Engel.

Juli 1805.

I Roskild Kirke, stor og bred,
Dybt i en Hvalving, mørk og gammel,
En liden Kiste sættes ned,
Sortovertrukken, paa sin Skammel.

Hvo hviler bag den hvide Krands?
En yndig Slut. Med Graad og Klage
Den stirred ind i Lysets Glands,
Og sank i Mørket slug tilbage.

Hvad rasler i den tredie Nat
Bed Støtten hist, som Farve klæder?
Den gamle Pille revner brat,
Svend Estrithsen i Harnisk træder.

„Jeg er et gammelt Blod af Skiold
I denne Grav; nu jordes atter
Min Væ!“ Saa taler han, og kold
Han stirrer paa sin yngste Datter.

Da rasler Gittret hist med Klang,
Og Femte Fredrik høi fremtræder;
Stærkt hvisler i den lange Gang
Slæb af hans lange Solmørs Klæder.

Til Kisten rørt han nærmer sig:
„O, Svend! o, staa ei saa fornøiet.
Den blege Moder mindes dig,
Som sukker hist med Graad i Diet.

Du veed, som jeg, at Himlens Lyst
Langt overstiger Jordens Glæde;
Dog, mens det slaaer, det svage Bryst,
Da maa det matte Die græde.

Du est den ældste ædle Drot,
Jeg her aflagde sidst min Krone;
Kom, lad os bryde Gravens Slot,
Og knæle hist for Herrens Throne,

Og bede ham, at venlig Trost
Han faderlig Fyrstinden sender,
Som sidder med det knuste Bryst,
Og vrider sine hvide Hænder."

Og slug sig skod de modste Been
Igiennem Kirkens hvalte Bue;
Da revned Muur og Marmelsteen,
De foer mod Evighedens Lue.

Og hvad de talte der med Gud,
Er hemmeligt for Jordens Dre.
Men seer du hist et Stierneeskud?
Og kan du søde Toner høre?

Bleg sukker den arme Fyrstinde;
Da tie de natlige Binde,
Fra Himlen vistes hver Sky,
Hver Stierne funkler, som ny;
Og for hendes Blik, som sig hæver,
En Engleflare fremsværver.

Græd ei, vor elskte Marie!
 Vi vil dig til Glæder indvie:
 Din slumrende Slut er ei død,
 Vi tog hende kun af dit Skiod.
 Smaaæ Born vi have saa fiære,
 Os lige paa Jorden de ere.

Dem Verden har Intet forkyndet,
 Og aldrig have de syndet;
 Ustyldigt har de kun seet
 I Moderens Blik, og leet.
 Til Himlen saa venlig det blinkte,
 Da tog vi det, medens det vinkte.

O, stands dine Taarer, som trille!
 Vi har mellem os her din Lille.
 Din Slut er blandt Cherubim nu;
 Maria! hvi sørger da du?
 Af Skuldrene frodigt sig svinger
 To hvide, sølverne Binger.

Vi vise vor nykomne Søster
 Rundtom, hende barnligt forlyster.
 Men nys dog i Graad hun brast:
 „O!“ bad hun, „bring mig i Hast
 Lidt ned fra den hvælvede Bue,
 At jeg kan min Moder skue.

Jeg vil hende staffet kun trøste,
 Saa skal vi os atter forlyste.
 Min Søster jeg ogsaa maa see.
 Min Faer er i Hiertet saa vee;
 Dog see de min himmelske Glæde,
 Saa holde de op med at græde.”

Nu saae du din Engel, Fyrstinde;
 Thi trost dig, livsalige Qvinde!
 Din elskede Slut er ei død,
 Som Rosen hun blusker saa rød,
 Som Zephyr i Frihed hun svæver.
 Hun lever! hun lever! hun lever!

Hiemvee.

Underlige Aftenluste!
 Hvorhen vinker I min Hu?
 Milde, lune Blomsterduste!
 Siig, hvorhen I bolge nu.
 Gaaer I over hviden Strand
 Til mit elste Fødeland?
 Vil I der med eders Bolger
 Tolke, hvad mit Hierte dolger?

Matte Sol! bag Biergets Stene
 Luerod du daler ned;
 Og nu sidder jeg alene
 I min dunkle Gensomhed.
 Hiemme var der intet Fjeld;
 Al! saa er jeg ude vel?
 Skal i Nat ei barnligt blunde
 I min Herthas grønne Lunde.

Norges Son! jeg vel kan mindes,
 Du har sagt med smeltet Bryst,
 At i Hiemmet ene findes
 Rolighedens stille Lyst.
 Schweizer, som paa Klippen boer!
 Du har talt de samme Ord.
 Selsom Længsel drev med Bælde
 Eder til de vante Fielde.

Troer I da, kun Klippen ene
 Præger sig i Hiertet ind?
 Al! fra disse nøgne Stene
 Bender sig mit bange Sind.
 Synger Granens, Fyrrens Lov!
 Hvor er Danmarks Bøgeskov?
 Gustne Flod, som mat sig krummer,
 Dysjer ei min Siæl i Slummer.

Hiemme rinder ingen Floder
 I en fid og leret Grav;
 Livets Kilde, Glædens Moder
 Taarner sig, det solvblaa Hav,
 Slynger sig med venlig Arm
 Om sin Datters fulde Barm,
 Og ved Blomsten sig forlyster
 Paa de unge, trinde Bryster.

Stille! stille! hæsset gynger
 Baaden mellem Siv og Krat;
 Sød en Mo ved Cithren synger
 I den tauje, lune Nat.

Hvilke Toner! Milde Lyst,
 Hvor du strømmer i mit Bryst!
 Men hvad savner jeg, og græder,
 Mens hun dog saa venlig qvæder?

Det er ei den danske Tunge,
 Det er ei de vante Ord,
 Ikke dem, jeg hørte siunge,
 Hvor ved Hytten Træet groer.
 Bedre er de vel maaskee,
 Al, men det er ikke de!
 Bedre, troer jeg vist, hun qvæder;
 Men — tilgiver, at jeg græder!

Tager ei min Sang for Andet
 End et ufrivilligt Suf!
 Længselsfuldt heniler Bandet,
 Aftnen er saa blid og smuk.
 Mangen saadan Aftenstund
 Sad jeg i min kiære Lund;
 Mindet vender nu tilbage,
 Det var Aarsag i min Klage.

Tidlig misted jeg min Moder,
 O, det gjorde mig saa vee!
 Danmark er min anden Moder,
 Skal jeg meer min Moder see?
 Livet er saa svagt og kort,
 Skiebnen vinker længer bort.
 Skal jeg med den sidste Varme
 Trykke mig i hendes Arme?

Vaar-Elegie.

Min Veninde Karen Margareta Rahbek tilskrevet.

Lad under Lyrens venlige Klang mig spørge dig, Gamma!
 Har alt den tidlige Vaar=Gud nu din Hauge besøgt?
 Ligger du alt paa Knæ for de røde, violne Levfoier,
 Som du med egen Haand planter i Digterens Jord;
 Som du, en smilende Dronning liig, fra tyngende Stavns=
 baand

Gierne befrier? Siig, brod Vinterens Fængsel du alt?
 Dufte de fyldigblommede, herlige Kroner, som nylig
 Matte bag Vinduet stod, frodigt nu op i det Blaa?
 Eller er det for tidligt, og noies du end med at skue,
 Hvordan Murflens Lok kroller bag Bladene sig?
 Ordner du i dit Lysthuus Frø med sinneiste Navne,
 Som af den smilende Ven Holbøll Gartner du fik?
 Boyer endnu i sædvanlige Form de hegnende Græsstraæ
 Frem, eller bragte dig alt — flog paa saamangen en Kunst —
 Faderen Tegninger med i Aftenstunden, naar Solen
 Langsomt daler, og kol er den besværlige Bei?
 Loffer alt Sondermarken dig grøn? Har Trærnes Knopper,
 Rysfødte Kyllinger liig, faaet de tidligste Duun?
 Eller standfød i Harm, over Amagerland, over Havet,
 Boreas spirende Liv grumt med sin Brede's Basun?
 Al! hvi kan sig mit Legem dog ei, som min Siæl, over
 Land og

Bølger svinge? Da var hurtig Besøgene giort.
 Mangen Aften, naar taust I sad i stumrende Dæmring,
 Treen jeg hurtig da midt i eders huuslige Kreds,
 Nød de Bær, som af Rahbek selv med blottede Finding
 Ufortroden var plukket midt under Middagens Brand.

Under det giestfri Tag svandt Aftenen mildt, og Lyæus
 Loffed med spillende Viin Latter og Munterhed frem.
 Gamma! hvælvede Lyras Solvflang mægter ei vældig
 Bogende Hiemvees Dval her dig at male; den skal
 Sæller ei barst forstyrre dig Buggesangen, jeg sender,
 Guidos Engle kun bør lee mellem Blomsternes Pragt.
 Mægted jeg derfor endog i michel=angeliske Grupper
 Diærvt at male mit Savn, skal dog en Skildring som sig
 Gi min Baar=Elegie forstyrre. Du modtage venlig
 Denne min Blomsterkøst, sendt fra det fremmede Land!
 Men naar Solen i Aftenen klar bag Skovene daler,
 Naar i sit krusede Solv smiler germaniske Flod,
 Ak! da længes jeg saa til eder, den Gamle paa Bakken,
 Og til de Kiære, som boe hist i den landlige By.
 Varsler en venlig Aand eder aldrig om Broderens Skiebne?
 Mærker I aldrig hans Suk stundom i Aftenens Vind?
 Nu, saa lad da denne min Sang det samlede Chør af
 Elskte sige: Fra dem, Hiertet i Sandhed har kiær,
 Skiller ei lyneborgiske Sand, ei baltiske Bølger
 Trofaste Vandringsmand, mægter ei schweizeriske Fjeld
 Aanden at rive, skal ei den stoltestknejsende Gubbe,
 Montblanc, Biergenes Drot, skille, skiondt skiægget og bred,
 Kronet med Sne, mellem eder og mig han træder, end=
 skiondt han

Sender sin Dottreflok listigt i Møde mig der.
 Dog skal ei Roser og solvblaa Lust, ei Skionhed og Farver
 Blege det nordiske Lands Diser; ei Granerne skal
 Glemmes i Romas Dal; Brunetten de hulde Blondiner
 Gi fordunkle mig skal, Myrter i kolige Lund
 Af Grindringen ei fortrænge den hellige Bogstov,
 Hvor mig det tidligste Digt Hamadryaden har lært.
 Ingen Drn kan flyve saa høit, som Tanken; den svæver

Over det kiæffeste Fjeld, spotter den dybeste Klost.
 Som en venstabelig Due med Brev om Halsen, den standser
 Ei sin Gang, før den seer Hytten i velkiendte Hiem.

Bakkehuset.

Du kiære Hoi, saa nær ved den,
 Hvor først min Barndom er forsvundet!
 Som Omgang knytter Ben til Ben,
 Saa har Naturen jer forbundet.

Du kiære Hoi, saa nær ved min,
 Dog ukiendt længe, saare længe,
 Som for min Tunge Sydens Viin,
 Og for mit Dre Harpens Strænge!

Du kiære Hoi, som vinkte mig,
 Saasnart Apollo mig oplued,
 Da fiernt min Musa viste sig,
 Da giennem Slør jeg hende skued!

Da stod du mig et Bindus liig,
 Og sympathetisk du mig vinkte,
 Og andagtsfuld besteg jeg dig,
 Naar Vinterastnens Stierner blinkte.

Du kiære Hoi, som skienkte mig
 Min dunkle Ungdoms første Leder!
 Du Tryllebjerg, som aabned dig
 Med endnu større Herligheder:

Ei blot en Leder, men en Ben,
 Ei blot en Ben, men en Beninde,
 Ei en Beninde blot, o men
 En huld og trofast Elskerinde!

Du fiære Hoi! modtag mit Suk,
 Og undskyld for de elskte Benner,
 At ei min Sang er nær saa smuk,
 Som al din Herlighed fortiener.

Rafaels Madonna i Dresden.

Der stod hun — nei, hun svæved
 Paa spæden Jomfrufod,
 Og Morgenvinden bæved
 I Glørets Solverslod,
 Og sædelig sig slynged
 Det røde Purpurhæng,
 Mens hun paa Armen gynged
 Den tankefulde Dreng.

Hun stod ei som en Moder,
 Men som en Søster skion;
 Det Barn var hendes Broder
 Langt meer, end hendes Son.
 Hun hæved ei sit Die
 Mod Himlens fjerne Blaa;
 Hun lod det ei sig boie —
 Sodt hen hun for sig saae.

Saa venlig og saa rolig;
 Et Smil paa Læben loe;
 Ufkyldig og fortrolig,
 Saa salig pigefro;
 Saa skion — al, kan min Tale
 Dig Sligt beskrive vel?
 Det kan kun Engle male,
 Som Englen Rafael.

Hvad da mit Hierte fatted,
 Derfor er intet Navn.
 Jeg folte sødt erstattet
 Et langt og vældigt Savn.
 Jeg stod for min Gudinde,
 Jeg saae min Muse lee;
 Jeg lod min Taare rinde,
 Og lod mit Die see.

Mod hendes Bryst mon helde
 Sig Jesus takkefuld;
 Skjult laae hans Guddomsvælde
 Bag Barnlighedens Huld.
 Jeg saae, hvad der staaer skrevet,
 Nu tydelig og nær,
 At Ordet Kiød er blevet,
 Og boede blandt os her.

Med Loffer solverhvide
 Redknælte Sirtus da,
 Og paa den anden Side
 Den fromme Barbara.

Han hæved trofast Diet,
Hun slog det bønligt ned;
Hjst mandig Blisdom høiet,
Her qvindlig Blyjsomhed.

Og dybt i Grunden lutter
Cheruber i det Blaa,
Og nedefor to Glutter
Med brune Binger paa.
Med Haand paa Kind, alene,
Som Borne grubled de.
To Aar kun var den ene,
Den anden høiest tre.

Den ældste var Fornuften,
Han stadig for sig saae.
Den yngste saae i Luften;
Hvad mon han tænkte paa?
Alf, paa sin Liliesængel
Og andet Rangleri!
Det var den lille Engel
For Kunst og Poesie.

Den lille Engel spørver
Nu om sin Malers Grav,
Og Harpestrængen bærer
Til Tak for hvad han gav.
Men Harpens Toner svinde,
Forglemt er Sangens Son,
Naar endnu din Gudinde
Staaer hellig, ung og skøn.

Dg selv naar Tavlen falder
 Ned i sit Støv til Jord,
 Skal dog den sidste Alder
 Dig kalde høi og stor.
 Et værdigt Eftermæle
 I Kroniken skal staae,
 Dg sene Slægt besøge
 Til i dit Spor at gaae.

Til Hanna Steffens, født Reichardt.

Den 21de November 1806.

Kiære Hanna! iblandt kiære Dage
 Er dog een især blandt alle kiære,
 Som os dobbelt dyrebar maa være,
 Som fortjener første Rang;
 Een og tyve Gange lagt tilbage
 Er den første Dag af dine Dage.
 Maa jeg dig en lille Sang frembære?
 Vil du gierne lytte til min Sang?

Deilig, som en Foraarsblomst af Jorden,
 Varte frem du i din Faders Have,
 Baarens yndigste, dens bedste Gave;
 Gulde Blomst! du var din Gartner kiær.
 See, da kom en Pilegrim fra Norden,
 Tankefuldt hans Øie saae mod Jorden,
 Saae din Tryllekalk, og til en Slave
 Giorde ham dens unge Rosenkiær.

Hvor forundret blev han ved at finde,
 Alt en anden Blomst ham kunde binde:
 Til en fiern, en himmelsk stod hans Minne,
 Til Philosophiens Urne blaa;
 Men nu saae han henrykt dig i Møde,
 Og det Blaa fortrængtes af det Røde,
 Lysligt straalte du hans Blik i Møde,
 Rose! du var ene den, han saae.

Jorden var han findet om at vandre,
 For at skue Malm og Jord og Stene,
 Til den luftblaa Himmelblomst alene,
 Til den fjerne Viisdom stod hans Hu;
 Men nu stod han under grønne Grene,
 Guld Nærværelse forjog hans Længsel,
 Til et Frihedstempel blev hans Fængsel,
 Tempelets Gudinde var kun du.

Og den vise Troldmand, som med søde
 Toner vidste Blomster frem at lokke —
 I hans Bed de stod i rige Flokke,
 Nabned Ralken under Lyrens Klang —
 Han til Nordens Yngling Blomsten rakte;
 Taus han den til sine Læber bragte,
 Bed hans Hierte nu dens Blade gløde,
 Troligt følger den ham paa hans Gang.

Og nu er den selvblaa Længsel svundet,
 Rosenrøde Lyst har Seier vundet;
 Bed sin Urne, lykkelig omslynget,
 Rolig sidder Vandringsmanden nu.

Der kan han sin anden Guddom dyrke;
 Rosens Dufte ham livsaligt styrke,
 Tre Aar har den alt sig huldt forynget
 Bed hans Bryst i stille kiærlig Blu.

Rene Blomst! du ei min Ven forlade,
 Slynng omkring hans Tinding dine Blade,
 Køl ham, naar han dybt og stille grunder,
 Skient ham mangel fager Rosenknop.
 Da skal aldrig Modet ham forlade;
 Uden Vandring, uden did at træde,
 Trofast, tro i Kiærlighedens Sæde,
 Skal han sikkert naae til Biergets Top.

Og den blaa, den fjerne Blomst, den kommer
 I den sene, men den modne Sommer,
 Sænker saligt ned sin høie Stængel,
 Slynger sig om Rosens Burpurfavn.
 Omt fortroligt skal sig Begge møde,
 Og det Blaa skal blandes med det Røde,
 Og forenet nævne som en Engel
 Aphrodites og Athenes Navn.

Dichman.

Sludfuld, taaget og kold skyller med Storm Regnen mod
 Klippens Grund
 Hist, hvor fiernt mellem Fjeld aabner for Nordhavet sig
 mørk en By.

Sparjomt Flora med Baatpryd, og med Smil Solen paa
Himlens Blaa

Giefter den, mens Arctur blegner i letslumrende Sommernat.
Rødtørft sammen den drev, Handel er der Løsnat, og nordist
Kraft

Tidt med senestærk Arm lydig til Frugt Havet og Stormen
tvang.

Stræbsom Flid og et utrættet Erhverv skaffer til nøgne Kyst
Ceres' Gaver, du froblussende Gud Bacchus! din Druesaft.
Hvilken Skiald da med Lyst slog ei sin Frydsharpe til
Hædersqvad

For sliq mandelig Daad? thi hvad er meer mandelig ære=
fuldt,

End at tvinge den barst-hyde Natur lydig ved indre Kraft?
Af, men nei, men i Dag toner den solv klingende Cithar ei
Styrkens Roes; den er dækt, dæmpet til Sang, dækt med
et Sorgeslor.

Thi ved Kamp og ved raskevelig Daad spulmer paa
Mandens Arm
Senens Jern, og hans Bryst runder sig fritaaende,
Modets Hiem;
Men hvo drømte vel blandt Musernes Børn om, at paa
Fjeldets Kant

Huldt af sparjomme Solsmil, bag et sletskiermende Vinterlæ,
Ud var klækket en Blomst, felden og fin, mildelig elskovs=
fuld,

Sydligsfion af Natur, duftende sødt, kiælen mod Solen vendt?

Heit paa goldeste Biergaas imod Sky voger vel stundom frit
Vægens Urt, med en skarp virkende Glød, frydret med
Jetteblod;

Stærk helbreder dens Rodmælk, og jeg veed vel, at din bittre
 Urt,
 Holberg! der mellem Steen suged sin blodrensende Sundheds=
 saft.
 Heller hindred mig ei hvinende Stormslag fra med henrykt
 Aand
 Grant at høre din Sang, Skiald! naar fra Fjelddybningens
 Blomsterkurv
 Raft du, Ossian liig, Klippen besteg, døvende Volgens Gny.
 Nordisk Elskov og Biergheltenes Daad klang fra din Harpe=
 stræng,
 Selv tungjindige Suf, Dæmringens Gisp liig giennem
 Dovrefjeld.

Men det Blomster, som nu visnet og brudt driver for
 Volgen hist,
 Var ei nordisk, af diærv Kæmpenatur; var — hvilket Under=
 værk! —
 Var en østerlandsk Urt, klækket til Duftglæder af Alfens Chor.
 Selv Titanias Haand, liliehvid, spæd, planted paa Klippens
 Grund
 Hist den, aanded dens Luft luun med sin høitsvulmende
 Svanebarm.

Al, hvad skønnere Blomst aabner, end du, Hierte! sin
 Purpurfalk?
 Rosen selv er mod dig søvnig og mat, kold, uden Ynders
 Magt.
 Men hvad Blomst i Natur martres af Frostblæseren
 Africus,
 Som af Kummerens lumske-
 ulmende Pust, Hierte! din Urne
 luun?

Ha, for sliq en Orcan Alfernes letsindige Dronning ei
 Blomsten stiermed. For Fjeldstorm kun i Nord, kun for
 den ydre Storm
 Hielp hun gav; og den blev herlig og høi, vorte med frodig
 Kraft,
 Blev en Vind, i hvis Læ Glio med Guldlyren hensatte sig.
 Egnens Ynglinger did loffed ved Klang, hellige Mo! din
 Røst —

Ja, min flammende Siæls Kraft har du vakt først med
 din Heltesang.

Men hvad Blomst i Natur martres af Frostblæseren
 Africus,
 Som af Kummerens lumst-ulmende Pust, Hierte! din Urne
 luun?
 Medens Luften sig klar mildned, mens grøn Kronen sig
 runded frit,
 Ad Fortvivlelsens Drm uformærkt ind dybt sig i Stammens
 Marv,
 Og den blomstrende Vind tabte sin Blomst, misted sin
 Sommerduft,
 Blev en grædende Pii, boied sin Lovgreen mod den dunkle Flod,
 Kun i Floden det end levende Blad sandt sin Forfriskelse.
 Daglig Stammen blev meer runken og tør, til i en
 Rædselsnat
 Skiebnen ynktes ved sliq langvarig Qual, styrted den
 medynksfuld
 Ned, med Knagen den faldt, splintret og brudt — nu har
 den overstridt.

Men med Flor om sin Guldlyra paa Strand sidder nu
 Glio taus,

Medens Skialden en Sivblomst kaster hen efter den Bul,
 som ei
 Meer rodfæstet, ei meer fængslet i Jordlegemets Kammers-
 muld,
 Flyder let nu paa Styx, venlig befriet, til et lyksaligt Hiem.

Sang paa Kongens Fødselsdag,

den 29de Januar 1807.

(Sjunget af Landsmandskabet i Paris.)

Paa gammel nordist Viis og Sæd,
 Skiondt ei, som før, i Harnist flæd,
 Skiondt længer ei af gylbne Horn
 Med Runer, som tilførn,
 Vi tomme dog det fulde Maal,
 Og driffe glad vor Konnings Skaal,
 Vor Konnings Skaal ved Vægrets Klang
 Og glade Jubelsang.

Er nu kun Glas Gulburnen fiin,
 Saa er dog atter Miøden Viin.
 Har Fredens Badmel Staalet dæft,
 Saa blomstrer Fredens Slægt.
 Er Ebbe nu, hvor Havet stod,
 Saa har vi andre Steder Flod.
 Er Grændsen længer ei saa stor —
 Vel! Aanden staaer i Flor.

Som Farven ud fra Lysets Glands
 Henstraaler i Regnbuens Krands,
 Saa bryder Livets Straale sig
 I Tidens Prisma! dig;
 Nu mere klart, nu mere graat,
 Men stedse guult og rødt og blaåt;
 Og naar kun Lyset brænder fort,
 Blier Farven aldrig — fort.

Men Lyset brænder stærkt og klart
 Af Kæmper-Vet, af Guddoms-Art;
 Men Lyset, Lyset ei forgaaer,
 Thi Nordens Hierte slaaer.
 Get veed jeg, som uroffet stod
 I Tidens Ebbe, Tidens Flod,
 Ulænket, fri for alle Baand,
 Og det var — nordisk Mand.

Lad komme da, hvad komme vil!
 Det er et øieblikligt Spil;
 Men nordisk Mand er nordisk Mand,
 Og Danmark Fædreland.
 Os Havet skiermer fiern og nær,
 Og Fredrik med sit gode Sværd;
 Og Danmarks gamle Helteslægts
 Staaer i Guds Baretægt.

Thi Hurra under glatte Lag
 Paa Christians, Fredriks Fødselsdag!
 Alfader favner i sin Bold
 Den ædle Slægt af Skiold.

Hurra for Danmarks Konge fast!
Hurra for Frederik Dan=Ast,
Og for hans Hustru mild og god,
Maria Danebod!

Med en Guldhalskiæde.

(Efter Goethe.)

Maa jeg med dette Blad dig byde
En Kiæde let og boelig,
Som, tidt ombunden, sig vil fryde
Bed til din Hals at flynge sig?

Forund den Taabe denne Lykke!
Besteden den sig om dig snoer.
Om Dagen — bær den som et Smykke,
Om Aften — læg den paa dit Bord!

Men bydes dig en større Lænke,
Som trykker mere tung og svar,
Kan jeg deri dig ei fortænke,
Om du en Slags Betænkning har.

Blindebuk.

(Efter Goethe.)

Livsfulge Belinde!

Hvi maa saa mørk jeg finde
Med aabne Dine dig?
Anap Klædet fast var bundet,
Før jeg var hurtig fundet;
Og hvorfor mon just fandt du mig?

Du greb mig fat med Varme,
Holdt mig i dine Arme,
Jeg maatte henrykt staae.
Anap faldt det hvide Klæde,
Før borte var min Glæde,
Og kold du lod den Blinde gaae.

Nu samled han, og søgte,
Man narred ham, man spogte,
Og han fik Ingen fat.
Al! hvis du ynkes ikke,
Da med tilbundne Blikke
Han raver i en evig Nat.

De tre Fødselsdage.

Naar Danersfoven grønnes,
Naar blaalig Luften luner,

Og Nattergalens Slag til Elskov vækker;
 Naar Bondens Jlid belønnes,
 Og Bautaftenens Runer
 Paa Høien prydes hist med Blomsterhækker;
 Naar Flora Lunden tækker,
 Og spætter Græsjet med de blaae Kiærminder;
 Naar Roser dufte røde,
 Og naar de Jordbær søde
 Til Skoven vinke Dalenes Hyrdinder —
 Da kalder mig tilbage
 Skærsommer trende fiære Fødselsdage.

For dem at helligholde
 Hid nærme sig Favoner,
 Mens Boreas er bunden fast og stille.
 Da hylér ingen kolde
 Stormslag i Skovens Kroner;
 I Skyggen Nattergalen slaaer sin Trille.
 Da træder frem den lille
 Gud Amor med sit Røgger og sin Bue;
 I Skovens Tabernakel
 Han tænder da sin Fakkell
 Ved Rosenbægrets høie Purpurlue,
 Sigter med sine Flammer
 I Hyrdesloffen ind — Bee den, han rammer!

Og naar nu Pilen brænder
 Dybt i det unge Hierte,
 Da blier den lille Amor saa fornoiet;
 Han guider sine Hænder,
 Og svinger hoit sin Kerte,
 Og Glæden lyser Slutten ud af Diet.

Da breder han opsoiet
 Sit Solvervingepar, og bort sig flyder.
 Urania fremtræder
 I linnehvide Klæder,
 Og sætter sig i Ly, hvor Bækken flyder.
 Amor paa sine Vinger
 Har Elskov bragt, hun Kiærligheden bringer.

Hun bringer Kiærligheden
 For Ven, for Søster, Broder,
 Og for Forældre, som for Døttre, Sommer.
 Hun tryller til et Eden
 Bor Jord, den gode Moder;
 Det rene Bryst hun rigeligt belønner.
 O, naar sig Skoven grønner,
 Naar slog med meer Hengivenhed et Hierte?
 Naar flød en bedre Taare?
 Naar saae man Graastand saare
 Med mere bitter og veemodig Smerte?
 Naar alle Blomster tindre,
 Da blomstrer Siælen og i Stovets Indre.

O søde Tid, o Lykke,
 Som trende slige Dage,
 Saa kiære, skienker mig, naar Flora kommer!
 Hvordan skal jeg udtrykke
 Min Glæde, som min Klage,
 Thi ene staaer jeg i den skionne Sommer.
 O, Gud! du est min Dommer:
 Jeg elsker dem. Men paa min Vandringsbane
 Mig Hiemmet's Fryd forlader;

Skilt fra min gamle Fader,
 Fra min Sophia, fra min Christiane,
 Kan jeg dem varmt ei savne
 Til dette Bryst, maa Dagens Glæder savne.

Men jeg skal atter skue
 De skionne Dages Glæde,
 Og dele den, og med de Andre nyde.
 For Arnen's hellige Lue
 Jeg atter ind skal træde,
 Og i min lille Vennekreds mig fryde.
 Gud vil min Stav ei bryde,
 Saalænge den som Vandringstav mig følger;
 Rei, hjem til mine Kiære
 Skal atter trygt mig bære
 Du, Østersø med dine blide Bølger!
 Til Danmarks gamle Rige,
 Til Fader, Søster, Venner, og min Pige.

Men inden jeg kan prise
 For dette Godheds Giver
 Paa Danmarks Grund, og paa din Grav, min Moder!
 Saa maa min Sang bevise,
 At evig jeg forbliver
 En evigtrofast Elsker, Son og Broder;
 At Hav og Land og Floder
 Adskiller ei, men knytter, og forbinder;
 At hist er mine Tanker,
 Hvorhelst min Fod end vanter,
 Naar Solen stiger, og naar Solen svinder;
 At sig min Rejse skynder,
 En Ring, at endes kun, hvor den begynder.

Saa iil, min Sang! da skyndeligt mod Norden,
Tolk dem min Sorg, min Glæde,
Dg viis dem, at jeg borte var tilstæde.

Digte hiemsendte fra Paris med Palnatøke.

1. Til Rahbek.

Omtrent et Aar, min Ven! er svundet
Fra den Tid, sidst jeg frist har bundet
En Krands af Lilier, Rosmarin,
Indsprængt med Rosernes Karmin.
Som Solen kalder Baaren atter,
Saa kalder Jovis hulde Datter
Bed vennesalig Atterkomst
Frem af mit Indre Sjaelens Blomst.
Den ranke, blege Melpomene
Fra Nordens ældste Bautaestene
Har atter her i Vintrens Tid
Besøgt mig, veemodsfuld og blid,
Har lært mig mine Savn at glemme
Bed Klangen af sin rene Stemme,
Har aabnet mig en gammel Skat
Bed Maanens Lys i Midienat.
Hvad spired under Sneens Lagen,
Med Baaren kommer nu for Dagen;
Det Frø, som skjult i Jorden laae,
Nu blomstrer i det lune Blaa.

Tag denne Krands med venlig Billie!
 Du finder Rosmarin og Lilie,
 Dog livner ingen Roses Glands
 Den grønlighvide Sørgekrands.
 Kun Thor og Mimer staae i Lunden,
 Hvor Freia er af Frygt forsvunden.

Her toner Harpen samme Klang,
 Som for et Aar i Hakons Sang.
 Hvis Norges ranke Gran dit Die
 Med sig har hævet i det Heie,
 Velan, min gode Ven! forsøg
 Nu Skyggen af den danske Bøg.
 Jeg haaber, at dens stolte Krone
 Skal vinke dig ved Harpens Tone,
 Og vise dig en siællandsk Lund.
 Som Granen hiit paa Norges Grund.
 Var Hakon mere stenet, taffet,
 Her finder du kun Veien bakket;
 Har en og anden Fjeldeskloft
 Dig aabnet hiit en farlig Groft,
 Hvorover jeg blev nødt at lægge
 En kunstig Bro, for Alt at dække —
 Her gaaer du sikkert, Skridt for Skridt,
 Og kaldes ei fra Lunden vidt.
 Men tro for Alting ei, jeg byder
 En Lund, som sagt, hvor Kilden flyder
 I demantflare Boblegang,
 Og risler kiælen Elfsøvsang.
 Kun Kæmper sees i disse Skygger,
 Hvor Nornen som en Ugle bygger;

Bort hendes Hyl, som fordrer Blod,
 Har skræmmet hver en Qvindefod.
 Ei Zephyr giennem Krattet hvisler;
 Svartalsen pusler lumst bag Tidsler.
 Salt vædes dunkelgrønne Jord
 Af hoitidsfulde Jsefiord.
 Havfruen, medens Solen daler,
 Paa Dybet som en Hane galer;
 Med Skrig hun fordrer Dødens Røv
 Hift af den skumle Leireflov.

Tag dette Billed, styggeblandet,
 Saa venlig, som du tog det andet;
 Hæng begge dem med Fortrin, Feil,
 Hver til sin Kant af Livets Speil,
 Det store Speil paa Laster, Dyder,
 Og finder du, det Bæggen pryder
 I Kunstens lange Billedsal,
 Saa stil det op for Herthadal.

-
2. Til mine tre bedste Veninder, i alphabetisk Orden
 Emma, Christiane og Sophia.

At giøre Dramer uden Damer,
 Intriguer uden Koner, Piger,
 At giøre Væser kold og heed
 Aldeles uden Kiærlighed:

Det kunde synes faft umuligt,
 Ei qvindeligt og ei jomfruligt;
 Hvorledes vil en Muſa da
 Beſøge Jorden himmelfra?

Dog, ſøde Born! er da blandt Andet
 Ei Kiærlighed til Fædrelandet
 En hellig Egtekiærlighed,
 Som vel bør giøre Helten heed?
 Er Kiærlighed til Mod og Styrke
 Da ingen Elſkov, vi bør dyrke?
 Kan Troſkab og fan Venſkab mild
 Ei vække denne Guddomsild?

Og hvad er da vel Fædrelandet?
 Kun en Gudinde, intet Andet.
 Og hvad er Troſkab, Venſkab, Dyd?
 Gudinder ene, Livets Fryd.
 Og Had og Avind (thi dem finder
 I ogſaa her)? Lutter Gudinder.
 Hver Guddom ſtyg, hver Guddom ſkion
 Maa træde frem af eders Kion.

Her findes altsaa jo, Veninder!
 I Grunden Intet uden Jnder;
 Uſynligt ſtøbe Kuglen de.
 De Mænd, ſom legemligt vi ſee,
 Der gaaer omkring med ſtolte Miner,
 Er kun Gudindernes Maſkiner,
 Loſladte Marionetter kun.
 Hver Handling har en Jnde-Grund.

Hvad (efter Riisbrigh) „anbelanger“
 Den Elskov, som I kielent fanger
 I „engere Bemærkelse“,
 Og som ei findes her — o, Bee!
 Hvad skulde Amor her, den Ville?
 Kan han ei Hovedrollen spille,
 Saa er ham Rollen alt for stet.
 Saaledes kom vi ud af det.

3. Til Carl Heger.

Min Carl! naar dette Digt du nu har læst,
 Naar Phantasiens Magt din Aand har glædet,
 Naar Heltens Skiebne har dit Die vædet,
 Og Fædrelandets Røst Ild i dit Hierte blæst;
 Siig da, om ei blandt de tilbagemante Skygger
 En Helt du finder fra den yngre Tid,
 Som ubemærket, vennehuld og blid
 Sin lille Hytte ved vor Arne bygger?

Dog nei, du seer det sikkert ei;
 Bestedenheden med de stille Dyder
 Sig ubevidst i Gensomheden fryder
 Bag Skoven ved den store Landevei.
 Forbi den lader Livets Helte gaae,
 Og fryder sig ved saa at see dem vandre;
 Beständig kun opmærksom paa de Andre,
 Sig selv den ganske glemmer i sin Braa.

Men ei Enhver, som gaaer forbi, er blind;
 Ei hver en Pilegrim iffun betragter
 Den stolte Brimmels drabelige Fagter,
 Han titter nu og da i Busten ind,
 Dydager Eremiten i hans Lund,
 Indtræder, smager Vandet af hans Kruffe;
 Hører de fromme Turtelduer fluffe,
 Gaaer bort — og glemmer aldrig denne Stund.

Saa gif det mig. En Maler med min Bog
 Og med min Pensel, kom jeg for at finde,
 Hvad Phantasien kunde huldt forbinde
 I Kunstens frescomalte Billedsprog;
 Og mangen Helt jeg skued, fæst i Strid,
 Dog meer og mindre ledt af Smaaligheden,
 Og for at finde Helten til mit Eden,
 Jeg maatte drømme mig en Heltetid.

Men een af mine Helte, flet og ret,
 Som i det nye Billed her er malet,
 Fordunkler undertiden Idealet,
 Og er dog Andet ei — end et Portrait;
 Thi virkelig min Thorvalds Hierte slaaer
 Endnu for Andres Vel med samme Rue.
 Ham kan du finde i din egen Stue,
 Naar med dig selv for Gud du ene staaer.

4. Til den øvrige lille Venneflokk.

Hvad gjør Fædrelandet fiært?
 Hvad gjør det vor Trofskab værdt?
 Hvad har skabt det til et Eden?
 Er det den ukiendte Skof?
 Nei, det er en liden Flok:
 Venfskab kun og Kiærligheden.

Hvad er vel mit Fædreland?
 Er det hver en nordlig Strand,
 Som den stolte Sø beskytter?
 Er det hver en grønlig Bred?
 Nei, det er et enkelt Sted,
 Nei, det er kun nogle Hytter.

Hvad har viift mig nordift Dyd,
 Nordift Kraft og nordift Fryd?
 Er det denne store Brimmel?
 Er det Mængden? Nei, o nei!
 Nogle Brødre, Mængden ei
 Gjør mig Danmark til en Himmel.

Hvilket enkelt jordift Bryft
 Skienftes vel den hele Lyft,
 Alle Jordens spredte Gaver?
 Af de Blomfter, sparsomt smaae,
 Som det finder i fin Braa,
 Aner det de Andres Haver.

Eder, Venner! da min Sang
Eksyder jeg, min Harpes Klang,
Fædrelandets Herligheder;
Eder og det gamle Skrift
Takker jeg min Helts Bedrift:
Derfor offres Digtet eder.

ANMÆRKNINGER.

ANNALS OF THE

I nærværende fjerde Række af Oehls Poetiske Skrifter har Udg. stræbt at tilveiebringe en Samling af alle de originale Poesier, som Digteren har ladet trykke deels i sine egne Samlinger, deels i Tidsskrifter, Nyaarsgaver og lignende Repertorier, deels i særskilte Tryk ved festlige Anledninger; alene med Undtagelse af 1) de allerede imellem Prologer og Epiloger i sjette Bind af den tredie Række optagne Digte; 2) de allerfleste af Digterens første poetiske Ungdomsforsøg, skrevne før Midten af Aaret 1802; 3) nogle i Oehls Erindringer, 1850-1851, indførte Digte, som nærmest kun have biographisk Interesse*); 4) fem altfor uheldige af de i Oehls Digterværker, XVI, 1846, optagne Skiemtedigte: „Til den anonyme og dog velbekendte Forfatterinde af det mig tilsendte Lystspil: Leverposteien“, Side 395, „Til Fru D.....“, Side 396, „Thorvaldsen“, Side 402, „Det forhexede Slot“, Side 404, „Barbeerslagteren“, Side 414.

Af forhen utrykte oehlenschlägerske Digte ere kun faa komne Udg. til Hænde; iblandt disse, saavel som iblandt de enkelte, der af Andre end Digteren selv, meest efter hans Død, ere fremførte for Læseverdenen, er her gjort et Udvalg. Den samme Fremgangsmaade er, fornemmelig af Hensyn til Rummet, anvendt ved de talrige Digte, som Oehl. har oversat af fremmede Sprog.

*) Hertil ere ogsaa henregnede to, sammesteds kun i Udtog (I, Side 208-209, og II, Side 137-138) indførte Digte, nemlig Svaret til C Pavels paa dennes Recension af Digte af Adam Øhl, 1803, og Svaret til Baggiesen paa dennes Bilm-brev Noureddin til Aladdin, hvilke, fuldstændigt aftrykte, danne et naturligt Tillæg til Erindr., tillige med den saakaldte Romance Den fiirtende November i Halle (Oehls samlede Digte, I, 1823; Oehls Digterværker, XIV, 1846).

Udg. har grupperet Digtene i to Afdelinger, de lyriske adskilte fra de mere episke, og opstillet Numerne i hver af disse to Afdelinger saa strengt, han har formaaet, i chronologisk Følge, hvorhos hvert Digt her saavidt muligt er gjengivet i sin oprindelige Skikkelse, hvilken Digteren altfor ofte havde gjort ukjendelig ved senere Omarbejdelser.

Ved nærværende Afdeling har Udg. havt megen Nytte af Forskjelliges velvillige Bidrag i det Enkelte, hvilke findes nævnte paa de paagjældende Steder i hvert Binds Anmærkninger; men fornemmelig maa han takke tvende Mænd, hvis betydelige Samlinger med stor Forekommenhed have været stillede til hans Disposition. Den første af disse, tilveiebragt af Hr. Urtekræmmer Verdelin her i Staden, og allerede omtalt i sjette Bind af Oehls Syngespil, Lystspil osv., Side 325, er især rig paa oehlenschlägerske Originaltryk; den anden, samlet af Hr. Grosserer P. de Coninck, og omtalt i andet Bind af den nysnævnte Række, Side 367-368, bestaaer væsentlig dels i en meget udførlig haandskreven oehlenschlägersk Bibliographie, og dels i en ligeledes haandskreven Samling i fem Dele af Oehls i den periodiske Litteratur Omspredte Digte fra Aarene 1799 til 1826*), hvilken Samling faaer et forøget Værd derved, at de fire første Bind have været i Digterens egne Hænder, og bære ikke faa Mærker deraf. Disse fire Bind overgaves nemlig af Samleren i Aaret 1820 til Oehl., som dengang var i Begreb med at ordne en Udgave af sine samlede Digte, hvortil hans eget Materiale var meget ufuldstændigt. Efter at have benyttet Hr. de Conincks Manuscript ved Redactionen af sine samlede Digte, 1823, I-III, leverede Oehl. det tilbage til Eiermanden, forsynet med endeel egenhændige Overstreigelser, Forandringer og Bemærkninger, tillige med et Exemplar af de samlede Digte, hvori han havde skrevet:

*) Foruden dette vigtigere Bidrag havde Hr. de Coninck ogsaa den Velvillie at sende Udg. en anden Samling, især indeholdende trykte Oehlenschlägeriana, Fiecer, Tidsskrifter m. m., men som forgik tillige med det Skib, der skulde overbringe den fra Bordeaux.

Du, som mit Korn i Neger bandt,
 Som du det spredt paa Agren fandt,
 Og ind i Laden det mon age!
 Modtag det tærsket her tilbage,
 Fra Klinten renset, mere net,
 Formeret med en Gfterflæt,
 Til Møllen kiørt, tilbagebragt,
 Og endelig i Dønen bagt.

I Fald nu Brodet smager, Kiære!
 Da hylder dig min Strængeleg;
 Thi dig tilkommer først den Tre,
 At du mig Året bandt i Neg.

Hr. Verdelin har bestemt sin Samling for et af Hovedstadens offentlige Bibliotheker, og hertil vil ogsaa Hr. de Conincks blive føjet, hvilken Samleren har skjenket nærværende Udgiver.

Forerindring

til Digte af Adam Øhl., 1803 (d. e. Dec. 1802), med Motto:

Was ich irrte, was ich strebte,
 Was ich litt, und was ich lebte —
 Sind hier Blumen nur im Strauß.
 Götthe.

Otte Stykker af denne Samling have tilforn været trykte — en Stierne betegner dem i Indholdsregisteret — og selv eet af disse er ganske omarbejdet. Romancen *Bridleif* og *Helga* har kun Navn og Historie fælles med den gamle; Behandlingen er ny fra først til sidst.

Dette anmærker jeg, for at man ikke skal troe, denne Bog er en Samling af mine adspredte Smaaubydeligheder, hvilke Ingen kan sætte ringere Pris paa, end jeg. Det er et Bind nye Digte, som

Linie 22: Otte Stykker osv.] Sivald og Thora, Kongen i Leire, Den Forladte, Vilhelm og Blomsterne, Til Apol, Den elskende Bondeknøs, Hæderssang til Tode, Aarstiderne.

— 23: eet af disse] Orig.: een af disse (Den Forladte)

— 24: *Bridleif* og *Helga*] Øehl.s første Behandling af dette Æmne havde staaet i L. Kruses Ugeskrift *Almeen Læsning*, 1800.

alle, paa de saa anførte nær, have deres Udspring af senere Forsøg, og som her see Lyset første Gang.

Af Fortalen til Adam Oehls Poetiske Skrifter, I-II, [Juli] 1805, Side XII-XIV:

Hvad Sproget i disse Digte angaaer, haaber Fors., ikke heller Nogen vil tykkes ilde om, at han paa sine Steder heller har beholdt et kraftigt Udtryk, en passende Bending, end opoffret begge for en correct Scanfion. Enhver, som er trængt ind i et af de levende Sprogs Genius, veed, at Versets Fuldkommenhed i et saadant ikke bestaaer i Stavelfernes Qvantitet, men i de velklingende Rhythmier og deres Strophe-Forbindinger. Det vilde være umuligt, at skrive et Digt (forudsat, at det skulde være ideerigt og begejstret), uden at støde mod denne saa kaldte Correcthed. Det maatte da enten blive mavert Pedanterie, eller barnagtig Rangleklang. Ja, denne Correcthed vilde egentlig blive en sand Incorrecthed, thi correct kan dog vel en Digters Udtryk ikke kaldes, uden naar det med Sikkerhed og Reenhed bevæger sig i sit Sprogs Natur, hvilket denne plastiske Marmor-Prosodie ikke gjør, saa lidet som de Gamles Digte bevægede sig vrelende og svævende med den romantisk-anelsesfulde Farveglands, eller forsvandt med det musicalske Rym. Hvad derimod de metriske Stykker angaaer, har Fors. naturligviis holdt sig saa noie til hiint, som det stod i hans Magt, da de skulde være Efterligninger deraf. Man bebreide ham ikke, at han, med ovenstaaende Troesbekiendelse om sit Sprog, dog har skrevet metriske Digte; man kalde det ikke Inconsequents. Enhver Kunstner maa det fornoie, meer eller mindre at kunne tvinge det haarde, ubequemme Stof til at foie sig efter hans Villie, til at danne sig efter hans Idee; Sproget, saavel som Digteren, vinder ved at bevæge sig i alle Former. Ligesaa megen Vished Fors. har om, at vort Sprog hidindtil kun lidet er dyrket og uddannet, ligesaa vis er han ogsaa paa, at det kan blive det, saavel som det thydte. At ogsaa han har bidraget

Linie 17: Marmor-Prosodie ikke gjør] Orig.: Marmor-Prosodie ikke er

— 18: romantisk-anelsesfulde] Orig.: romantisk-ahnellesfulde

— 21: de] Orig.: det

sin Skierb hertil, smigrer han sig med, at den Kunstforstandige vil indsee, og paa Grund heraf mennefselig tilgive ham sine Mangler og Feil.

Dette maa nu være nok. Dersom man for Næsten finder, at disse Samlinger indeholde noget oprindeligt Eget, Forfatteren selv Tilhørende, vil det glæde ham. I enhver Kunst-Periode, hvor den ene Kunstner træder i den andens Fodspor, er det ligesaa naturligt, at det Foregaaende maa have virket paa ham, og at det reflecterer sig fra ham, som at han, hvis han er en virkelig Kunstner, amalgamerer det Givne med sin egen Individualitet, og paa denne Maade frembringer noget hidtil Uset. Da man spurgte Maleren Ludvig Carracci, hvilken Maler han satte meest Priis paa, sagde han: „Den, som forslaaer at gjøre sig det Bedste egent af de Bedste“. Det samme kunde man vel sige om enhver Kunstner, naar han tilføjer det og forener det med sin egen Aabenbaring.

Forerindring

til Digtninger af Adam Oehl., I, [Januar] 1811.

De fleste af disse Digte ere siællandske Markblomsler fra Sommeren 1810, udfældede i Herthas moderlige Bogestue, efter fem Aars Fraværelse.

Ogsaa Alh og Gulhyndy er sit østerlandske Udseende uagtet, aldeles siællandsk; den skulder saa lidt Orienten sin Opfindelse, som sin Behandling.

Digteren udgiver denne Samling med det Vnske, at den maatte modtages med det samme Bifald, som Publicum har behaget at yde de bedre af hans foregaaende Arbejder.

Forerindring

til Oehls samlede Digte, I, [Februar] 1823.

Det er Digterens Kald som Dramatiker og Epiker at tabe sig i sin Gienstand, at fremstille den characteristiske, uden at indblande sin egen Personlighed; i det Lyriske derimod er netop denne Personlighed

Linie 19-20: efter fem Aars Fraværelse.] Oehls første Udenlandsreise varede i Virkeligheden kun henimod fire og et halvt Aar.

Gienstanden, naar han tolker sine egne Tanker, Forestillinger, Følelser og Forhold.

Jeg har troet, det ikke vilde være danske Læsere ukjært, at se sligt et aandeligt Portrait af en Digter, hvis objective Værker man ofte skienkede hædrende Opmærksomhed. Jeg har derfor samlet en fuldstændig Strands af de Blomster, Urter og Frugter, der ere vorne paa min egen Livsvei. Vel er der til forskiellig Tid af slige bundet og fremraaft flere Smaaduske; men en stor Deel af hvad disse Bind indeholde har aldrig før været samlet, Adskiltigt var aldrig trykt, og Halvdeelen kan vel formodes at være Nyt for Fleerheden af Nutids Læsere. Hertil kommer, at endeel Ungdomsforsøg, som jeg ikke nænte reent at forkaste, fordi de skildrede en Periode i mit Liv, og som dog ikke i deres første raa Tilstand fortiente at meddeles, ere forbedrede, forkortede og omarbejdede, uden dog derfor at være berøvede deres Tids Præg. Ogsaa de metriske Stykker i Samlingen have fra Sprogets og Versificationens Side modtaget betydelige Forbedringer.

Da Romancer og Ballader passeligst meddeles i en lyriisk Digtesamling, skienbt deres Natur egentlig er episk, vil tredie Bind fornemmelig indeholde slige.

Hvad Digtefølgen angaaer, saa har jeg, hvor ikke Indholdet forbandt Sangene, troet at burde vælge den eneste naturlige, nemlig den chronologiske. Og saaledes finder man da her en fuldstændig Række Meddelelser af hvad en Digter i tyve Aar har tænkt, følt, og levet.

Forerindring

til Oehls samlede Digte, II, [December] 1823.

I første Deel af denne Samling følge Digtene i chronologisk Orden, fra 1799 til 1807. Langelandsreisen er fra 1804, men da den udgjør et Heelt for sig, fandt man det passeligere, ei at afbryde de mindre Digtes Række, for den var gaaet saa vidt, at det større Digt kunde slutte første Deel.

Her i anden Deel kommer nu Aarets Evangelium, ogsaa fra 1804. De blandede Digte begynde med et Par omarbejdede Stykker

Linie 33: et Par omarbejdede Stykker] Den Elskende, Den Haabefulde, Fødselsdagen, Landlivets Skjønhed (d. e. Landlivets Glæder).

fra yngre Tider. Fra det femte Digt af iagttages atter den chronologiske Orden, fra 1808 indtil 1823.

I Aarets Evangelium findes otte ny Stykker; i de blandede Digte endeel Sange, som Forfatteren paa sin første Udenlandsreise skrev paa Tysk, og som han her frit har fordansket. Lægges nu til, hvad som ei før har været trykt, saa indeholder denne Deel omtrent et halvt hundrede Stykker, som Læserne ikke kiende. Halvdelen af det Øvrige, der har staaet i Tidskrifter og Flyveblade, og her findes meget forkortet og omarbejdet, kan vel ogsaa regnes saa godt som nyt for Nutids Læsere.

Oehls Levnet, fortalt af ham selv, II, 1831, Side 350:

Da jeg i Aarene 1821, 22, 23 og 24 havde beskæftiget mig paa denne Maade [med at oversætte Holbergs Comedier paa Tydsk, og skrive Øen i Sydhavet paa Tydsk og Dansk], samt med Udgaven af mine trykte danske Digte i tre Bind, hvori var adskilligt nyt Bearbejdet, begyndte jeg atter at skrive originaldanske Sager.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalerne:

Side 1: *Melodiens Almagt.*] (A) Rahbeks Charis for 1800. (B) Orig.msscript. af Digtets første 19 Verslinier, udgjørende en Side af 28 løse Qvartblade, der tilhøre Digterens Efterladte, og aabenbart ere Rester af det i Oehls Erindringer, I, Side 193-194, omtalte, i 1802 forkastede Manuscript til en Digtsamling, paa hvilken der i Kjøbenhavnske lærde Efterr. for 1801, Nr. 33 (August Maaned) var indbudet til Subscription, saaledes som følger: Paa Hr. Brummers Forlag agter jeg med det første at udgive et Bind Smaadigte, saa snart et tilstrækkeligt Antal Subskribenter have tegnet sig. Meer end det halve af hvad denne Samling vil komme til at indeholde, har ikke været trykt før; det halve af det forhen trykte har staaet i et Skrift som kun har havt saa Læsere [L. Kruses Almeen Læsning]. For Bogens Smukhed har Forlaggeren lovet at sørge. Den bliver paa Skriopapir med

didotiske Typer, og kommer omtrent til at udgjøre 14 til 16 Ark. Adam Ohlenslæger, Studiosus juris. (C) Egenhændige Forandringer, af Digteren indførte i Omspredte Digte. — I Oehls samlede Digte, I, 1823, fremkom en Omarbejdelse af Melodiens Almagt under Navnet Til Sangens Gud, hvori anden Strophe er udeladt, og hver Verslinie gjort en Fod kortere. Af denne Redaction findes en ny Behandling med forandret Riimsfølge i hver Strophes anden Halvdeel, under Navn af Sangens Magt, i et Concertprogram af 10de Febr. 1828, hvorom senere.

Side 1, Linie 7: Fremloffel] = B; A: Fremloffer

— —, — 10: I hver en Barm du skaber rolig Glæde] = B; A: Du i hvert ædelt Hjerte skaber Glæde

— —, — 22: Hæst] = C; A: Fælt

— 2, — 2: Da hortes, høie Gud! din Githars Bliv.] = C; A: Da raabte Gud sit høie store: Bliv!

— —, — 4: ærlig] = C; A: ædle

— —, — 10: aabne] = C; A: store

— —, — 15: Andagts] = C; A: Almagts

— —, — 16: Den gamle Hvalving langsomt Enden hæver] = C; A: Antike Hvalving langsomt lyder, hæver

— 3, — 1: Hjerte] = C; A: Hjertes

— —, — 16: Sorgen] = C; A: Dvaler

— 4: Paa min Moders Grav.] (A) Orig.mscrptet fra 1801, og (B) Oehls Siøfna, 1802, samt (C) Oehls samlede Digte, II, 1823: Paa min Moders Grav. Da hun nylig var jordet. (D) Oehls Levnet, I, 1830, Side 131-133: Da min Moder nylig var jordet. (E) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Paa min Moders Grav. — Om Moderen, der døde den 6te Mai 1800, see Oehls Erindr., I, Side 3, 4, 10, 16, 17, 24, 42, 146-148.

— —, Linie 5: Jorden] = C; A: Tausshed

— —, — 21: Døden var] = C; A: Graven er

— —, — 23: paa Baaren] = C; A: i Døden

— 5, — 7: straale] = B; A: bære

— —: Fæderssang til Skialden J. Cl. Tode.] (A) L. Kruses Almeen Læsning, No. 9, Juni 1800: Fæderssang over Skjalden Johan Clemens Tode. Mel. 3 Arelstad der stander en Gaard. (B) Digte af Adam Ohl, 1803: Fædersqvad til en gammel

Skiald. (C) Oehls samlede Digte, I, 1823: Johan Clements Tode. — See Oehls Erindr., I, Side 161.

Side 1, Linie 17, og Side 7, Linie 21: gamle trofaste] = C; A: gamle og trofaste

— —, — 20: bugede] = B; A: bugnede

— 6, — 8: Leding] = B; A: Ledding

— —, — 12: Da lysted dem heller at leve] = B; A: da vilde de hellere leve

— —, — 14: Og Diet mon gnistrende skule] = C; A: og gnistrende Die mon skule

— —, — 21: Ledingsfærd] = B; A: Leddingsfærd

— —, — 23: Dit Qvad] = C; A: din Qvad

— 8: Paa en Faders Fødselsdag.] (A) L. Kruses Almeen Læsning. No. 10 og 11, Juli 1800. (B) Orig.mscerptet fra 1801.

(C) Oehls samlede Digte, I, 1823. (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846.

— —, Linie 9-10: Skiar. | Da reise] = B (C og D); A: Skier.

Da ta'er i senefulde Arme

den raske Mand sin unge Liv.

„D! — siger han med hellig Barme —

Tak den, som skabte Lys og Liv!

Og elsket være Lysets Klode,

hvis Straaler skabe Jordens Gode,

hvis Ild opgløder dette Bryst

til Kierlighed, til Livets Lyst!

Da reise

— —, — 16: alt for stærke] = C; A: blanke stolte

— —, — 27: vi] = C; A: jeg

— 9, — 1: os] = C; A: mig

— —, — 2: vi rørt] = C; A: jeg glad

— —, — 14: Aftenfskier.] = B (C og D); A:

Aftenfskier!

O silbig du liig Solen segne

paa længste Dag i gylde Høst;

o langsomt dine Kinder blegne

mens Dyden brænder i dit Bryst!

Naar da en Aften Solen daler

og første Gang din Gravhøi maler,

da skal vi trindt omkæle den

og ømt begræde Dydens Ben.

— —: Drikkevisse.] (A) Særskilt Tryk: Drikkevisse. af A. Ohlen-

- slæger, Litteratus. Kbh. Trykt hos K. H. Seidelin. Uden Aarstal; 4 upag. Sider 8vo. Tilh. Verd. (B) L. Kruses Almeen Læsning, No. 19 og 20, Sept. 1800.*
- Side 11: *Afskedsfang til Digteren Jens Baggesen.*] (A): Særskilt Tryk: *Afskeeds-Sang til Digteren Jens Baggesen af A. Øhlenslæger, Stud. jur. Kbh. 1800. Trykt hos K. H. Seidelin. Mel. Du Plet af Jord hvor Livets Stemme etc. 4 upag. Sider 8vo. Tilh. Verd. (B) Orig.mscrptet fra 1801. (C) Rahbeks Den danske Tilskuer, 1800, No. 78. (D) Oehls Levnet, I, 1830, Side 126-127. (E) Oehls Erindr., I, Side 156-157. — Om Baggesen see Oehls Erindr., I, Side 113-115, 154-157, 161-163, 179, 201-207, 222; II, Side 134-146, 148-155; III, Side 42, 43-44, 74-82; IV, Side 1-2, 50-52.*
- 12, Linie 20: *Som de, vor*] = B, C, D og E; A: *som dem, din*
- 13: *Drikkevisc.*] (A) Særskilt Tryk: *Driffe-Wise for Dreiers Klub, i Anledning af den 26de November 1800. Kbh. 1800. Trykt hos K. H. Seidelin. Paa Klubbens Befosning. 4 upag. Sider 8vo. Tilh. Verd. Aftrykt imellem „Sange i Anledning af Klubben det forenede Selskabs 25de Stiftelsdag den 26de November 1800“ i Tale holden i det forenede Selskab, dets 25 Aarsdag 11 December 1800. Af A. K. Holm. Kbh. 1801. Tilh. Verd. (B) Orig.mscrptet fra 1801; de fem første Stropher mangle. (C) S. S. Hertz's Studenterviser, 1ste Hefte, 1819; med Anm.: „De i denne Sang forekommende Forandringer ere af Digteren selve. Udg.“ (D) Egenhændige Forandringer i Omspredte Digte, der har Visen i en særegen Redaction, efter en ikke nærmere angivet „Samling af Selskabssange“. (E) Oehls samlede Digte, III, 1823, og (F) Oehls Digterværker, XVI, 1846: *Driffevisc.**
- 13, Linie 11: *Det veed vi hvad det er, det Andet ei*] = C; A: *vi veed hvad er, det andet veed vi ei*
- —, — 12: *andre*] = C; A: *anden*
- —, — 16: *Dg, Broder! agt det ei, om du maa rave*] = E; A: *Dg Broder bryd dig ikke om at rave*
- —, — 23: *Glædens*] = C; A: *Glædes*

Side 14, Linie 3: Da var ei Kiebmænd seet med Horn i Panden]
Hertil har A denne Anm.: Holbergs Hererie eller Blind
Ullarm; og D (urigtigen) denne: Abracadabra hos Holberg.

— —, — 5: Munden] = B; A: Munde

— —, — 7: Punsch til Bunden] = C; A: Puns til Bunde

— —, — 11-12: Da lige gik selv Vimmelskafets Gade, | Og
Alle kom i Himlen *sans façons.*] = D; A:

Og Solen var af ægte Blik en Plade,
som den der gloer i Musernes Salon.

— —, — 13: Da var vi Alle] = D; A: Og da var alle

— —, — 19: fortabte Læderstræde] Hertil har B følgende Anm.:
I denne Gade ligger Klubben.

— —, — 24: nødes] = C; A: nødes

— 15, — 2: Taarer] = B; A: Taare

— —: Den elskende Bondekns.] (A) Rahbeks Den danske
Tilskuere, Nr. 100 og 101, Dec. 1800. (B) Digte af Adam
Øhl., 1803. (C) Oehls samlede Digte, I, 1823. (D)
Oehls Digterværker, XIV, 1846. Overskriften er i D
forandret til: Den elskende Kns. Den sidste Strophe findes
kun i A.

— —, Linie 12: omkring paa] = B; A: omkring ud paa

— —, — 20: Langt meer end i Fjor, da jeg stoeid og loe] =
C; A: langt mere end i Fjor, da jeg loe

— 16, — 8: I Mar til Confirmation at staae] = B; A: i Mar
paa vort Kirkegulv staae

— —, — 13: Af sin Lærebog] = B; A: som viseste Bog

— 17, — 16-20: Varme | Her tæt ved mit Bryst. | D, himmelske
Lyft! | Gud! hvor hun er god, | Gior Ingen imod] = B (Varme!
| Her osv.; C og D: Varme. | Her osv.); A:

Varme;

o Gud! hvor hun er
mig inderlig fier!
saa ædel og god,
er ingen imod

— —, — 28-29: Naar Vagtelen staaer, | Naar Solen nedgaaer]
= C; A:

om Aftenen, naar
at Solen nedgaaer

— 18, — 5: Og] = B; A: o

— —: Aarstiderne.] (A) Rahbeks Charis for 1802: De fire
Aarstider. (B) Digte af Adam Øhl., 1803, og (C) Oehls
samlede Digte, I, 1823, samt (D) Oehls Digterværker,
XIV, 1846: Aarstiderne.

- Side 19, Linie 11: stille] = C; A: trætte
 — —, — 13: hvert] = B; A: det (smgl. Linie 5)
 — —, — 16: og folded de sneehvide Hænder] = C; A: og stam-
 med, og vred sine Hænder
 — —, — 20: imod] = C; A: under
 — —, — 21: bevægebe] = C; A: ømt bævende
 — 20: Vilhelm og Blomsterne.] (A) Oehls Siofna, 1802. (B)
 Digte af Adam Øhl., 1803. (C) Oehls samlede
 Digte, I, 1823. (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846.
 — —, Linie 9: Bæver J, prydet med Dugversens Glands] = B;
 A: pranger J kronet med Persbuggens Glands
 — —, — 12: duftende] = B; A: smilende
 — —, — 14: Af] = B; A: O
 — —, — 16: Grusomme Vilhelm! fort] = B; A: Hvor grusom
 du er, fort
 — —, — 17: til din Tidsfordriv] = B; A: til Tidsfordriv
 — —, — 19: til] = C; A: i
 — —, — 21: vi synker] = B; A: den visner
 — —, — 26: sig jer, hvad J] = C; A: sig eder det, som J
 — 21, — 12-15: did! | Nei, kiære Vilhelm! du skal have Tak; |
 Du narer os ikke med al din Snak. | Du kan] = B; A:
 did.
 Vi bryder os ikke om al din Snak,
 den duer ei for en Pibe Tobak,
 Du kan
 — —, — 27: er] = B; A: ere
 — 22, — 15: Morgensliær] = C; A: salige Skier
 — —, — 16: blusser] = B; A: smiler
 — —, — 19-21: den skionnest Rose stræber | At overgaae hen-
 des smilende Læber. | Intet opveier de] = C; A:
 det skionnest Purpur stræber
 at rødme som hendes rindige Læber.
 Intet overgaaer de
 — —, — 28: meer] = D; A: mere
 — 23: Hymne til Glæden] (A) Særskilt Tryk: *Hymne til Glæden.*
(Efter Schiller.) Af A. Öhlensläger, Stud. juris. Kbh. 1801.
Trykt hos E. M. Cohen paa Brummers Forlag. 7 upag. Sider
8vo. Tilh. Verd. (B) Rahbeks Den danske Tilskuere, Nr. 23,
1802. (C) Særskilt Tryk: Hymne til Glæden af Schiller, over-
sat af Professor A. Oehlenschläger, med Musik af Hr. Kammer-
musicus Kuhlau. Kbh. Trykt hos C. A. Bording. 8 upag.
Sider 8vo. Uden Aarstal, men ikke trykt før 1813, da Kuh-

lau først i dette Aar fik den anførte Titel. Tilh. Verd. Optrykt til Brug ved forskellige Concerter, den 26de Jan. 1814, den 26de Dec. 1824, den 1ste Jan. 1828 (tilh. Verd., Justitsr. F. Fabricius, Verd.) (D) Oehls samlede Digte, I, 1823.

(E) Oehls Digterværker, XIV, 1846.

Side 23, Linie 3: fra det Høie] = C; A: af den Høie

— — — 4: Engel, som fra] = D; A: Moe, som blid fra

— — — 18: Hvo en elsket Liv omsavner] = D; A: hvo, som omt en Hustrue savner

— — — 28: Dig] = D; A: høit

— 24, — 2: Ved Naturens Moderbryst] = D; A: ved, Natur! dit Moderbryst

— — — 26: Fredigt] = C; A (og B): fredigt

— 25, — 17: Fred selv med vor værste] = D; A: Fred med vores værste

— — — 18: martre] = D; A: ængste

— — — 24-26: sprudler i Vocaler; | Og i Druens Purpurblod | Driffter] = C; A: sprudle i Vokaler | og i Druen Purpurblod. | Driffter

— 26, — 1: klart] = D; A: blid

— — — 4-5: Ham, som hist Serapher ære, | Ham, som] = C; A: Han, som hist Seraphir ære, | han, som

— — — 17: Bryst mod Bryst, ved] = D; A: Bryst mod Bryst! Ved

— — — 22: Heimod møde Svig] = D; A: Heimod selv for Svig

— 27: Høitidssang den 2den April 1802.] (A) *Høitidssange for Kronprindsens Livcorps i Anledning af 2den April 1802.* Kbh.

Trykt hos Dir. J. F. Schultz. 11 pag. Sider 8vo. Tilh. Verd.

(B) Tale og Sange den 2 April 1802 i en Forsamling af Hans Kongelige Høihed Kronprindsens Livcorps. Kbh. Trykt hos

Dir. J. F. Schultz. Side 5-6: Sang. (C) Oehls samlede

Digte, I, 1823, og (D) Oehls Digterværker, XIV,

1846: Den anden April 1801. I D ere de to første Stropher

udeladte. — Foruden dette og næstfølgende Digt, og den

„dramatiske Situation“ Anden April 1801, der udkom i

Marts 1802, forkastet af Theaterdirectionen den 24de Febr.

samme Aar, have endnu fem andre Sange fra Oehls Haand

i samme Anledning. See Oehls Erindr. I, Side 157-160.

— 28, Linie 9: sorgfuldt] = B; A: sorgfuld

— 29: Cantate den 2den April 1802.] (A) Digte af Adam

Øhl., 1803: Cantate. (B) Oehls samlede Digte, I,

1823, umiddelbart efter det ogsaa i nærværende Bind fore-

gaaende Nr., og meget forkortet: J samme Anledning.

Side 29, Linie 22: guften] = B; A: guftne

— 31, — 30: Vi alle dig elffe, livsalige Fæd! I denne bekjendte Krigssang af Abrahamson, der fremkom i Rahbeks Den danske Tilskuere, 1801, Nr. 23 og 24, hedder det: „Der kommer den Stolte med Brask og med Bram, og kneiser som Nordhavets Bølge“, hvortil det Følgende sigter.

— 32, — 23: nærmer] = B; A: nærme

— 34: *Freias Rok.*] Dette og de fire paafølgende Digte (ligesom ogsaa *Siølund*, der vil blive optaget imellem *Romancerne*) høre til Fortællingen *Erik og Roller*, om hvilken *Oehl.* i sine *Erindr.*, I, Side 178, 182 og 193 meddeler, at han før *Steffens'* Ankomst til *Kbh.* havde ladet flere Ark trykke, som han, efter at have gjort den Nysnævntes Bekjendtskab, „kaserede, fordi han nu havde faaet en anden Smag“. Fortællingen fremkom siden omdigtet som en Episode i *Hroars Saga*; men af det forkastede Arbejde fandtes iblandt Digterens Efterladenskaber de elleve første Ark reentrykte og det tolvte i *Correctur*, hvilket i litterair-historisk Henseende saa høist interessante Fragment nu tilhører hans Sønner, og er (A) lagt til Grund for nærværende Redaction af disse sex Digte. *Freias Rok* fremkom første Gang for Læseverdenen, tillige med *Freias Sal*, *Siølund* og *Biarkemaal*, i (B) S. Poulsens *Nytaarsgave* 1804, med Tilføiende: Dette, og de efterfølgende Digte høre til en nordisk Fortælling, som i sin Tid vil blive Publikum bekjendt; dernæst (C) i *Adam Oehls Poetiske Skrifter*, I, 1805, (D) i *Oehls samlede Digte*, I, 1823, og (E) i *Oehls Digterværker*, XIV, 1846. I D og E er Overskriften ledsaget af Anmærkn.: *Orion*.

— —, Linie 3: Dagen] = C; A: Døjet

— —, — 5: som høitidelig Kirkebue] = D; A: som en skummel Gængselbue

— 35: *Freias Sal.*] (A) see ved det foregaaende No. (B) S. Poulsens *Nytaarsgave* 1804. (C) *Oehls samlede Digte*, I, 1823. (D) Halvhundrede Digte af *Oehl.*, 1845. (E) *Oehls Digterværker*, XIV, 1846. I C, D og E er mere end Halvdelen af Verslinierne aldeles ny, og kun tre Linier ganske uforandrede.

— —, Linie 9: fiddet] = B; A: spæver

- Side 35, Linie 13: fiærlent] = B; A: fielen
 — —, — 14: fiærlig] = B; A: evig
 — —, — 18-25: Og hendes tvende Møer osv.] = B; hele denne Strophe findes ikke i A.
 — —, — 22: Til Valhals Stridere, til osv.] Denne Linie er uidentivl corrumperet.
 — —, — 26, til Side 36, Linie 4: Naar Afsen er osv.] = B; A: Naar Hjertet isner her med størket Blod, skal evig varmt af Fryd det hist opstige. Lad hele Jorden være ham imod der samles dog hver Ungling med sin Pige. Der skulde samles ogsaa jeg med dig, naar Rota verlig vore Dage ender;
 — 36: Biarkemaal.] (A) see ved de to foregaaende Nr. (B) S. Poulsens Nytaarsgave 1804. (C) Oehls samlede Digte, I, 1823. Digtet er derefter, med Udeladelse af den tredje Strophe, indført (D) i Hrolf Krake: Oehls nye poetiske Skrifter, I, 1828, Side 54-57, Digterværker af Oehl., VIII, 1837, Oehls Digterværker, III, 1845; og (E) complet i de to sidste Udgaver af Sørgespillet Palnatoke (see Trag. Dram., II, 1858, Side 257): Oehls Tragödier, II, 1842, Oehls Tragödier, III, 1849. Desuden optoges det complet (F) i Halvhundrede Digte af Oehl., 1845.
 — —, Linie 18: runge] = D; A: gunge
 — 37, — 1: Den] = D; A: de
 — —, — 6: I hærdet Blade] = C; A: i Jernplade
 — 38, — 13: Sig] = C; A: det
 — —: Scileren ved sin Møes Flig.] (A) see ved de tre foregaaende No. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846.
 — —, Linie 20: Hurtig] = B; A: Langsom
 — —, — 22: Lilieflin] = B; A: Maaneffin
 — 39, — 23: Blin] = B; A: Glimt
 — —, — 24: Vink] = B; A: Skimt
 — 40: Den nordiske Pilegrim.] (A) see ved de fire foregaaende No. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846.
 — —, Linie 10-11: blinker, | See, den vinker!] = B; A: skimter, | stærkt den glimter.

Side 41, Linie 3-4: Skienfer, for at lædsfe, [Søde Vædsfe;] = B;

A: mellem Vædbend hildes, [og forvildes.

— —, — 5: Did] = B; A: Der

— —, — 8-9: nedglide. [Ved mig] = B; A:
nedglide

Hvor i høien Halle
Toner gialle
født, guddommelige;
synke, stige!

I en Lund du standse!
hvor med Krandsse
mellem Fugleqvadder
Barnet sidder.

Ved mig

— —, — 12, til Side 42, Linie 15: Sendt fra Himlen osv. ind-
til: Over Bierg] = B; A:

sendt fra Himlen!

Mattens hulde Gave,
Stjernehave!
Lad din Rose glimte
rødt og skinte.

Lad den lede varlig,
snarlig, klarlig,
hjælpe mig at finde
og forsvinde!

Over Bierg

— 42, — 22: For jeg finder.] = B; A:
for jeg finder.

Knælende jeg atter
snart omfatter
dine Knæ, du Hvide!
Søde, Blide!

— 43: Til Apol.] (A) Rahbeks Den danske Tilskuer, 1802,
No. 33 og 34. (B) Digte af Adam Øhl, 1803. (C) Oehls
samlede Digte, III., 1823. (D) Oehls Digterværker,
XVI, 1846. See Oehls Erindr., I, Side 188.

— —, Linie 5: Morgen indtil] = C; A: Morgen til

— —, — 24: Hun for] = C; A: For hun

- Side 44, Linie 15: det Alt, hvad] = C; A: det det, som
 — —, — 21: Mercur, med Binger paa tilforn] = B: A: Neptunus, med en Fork tilforn
 — —, — 25: Mercur udraaber:] = B; A: Neptunus siger:
 — 45, — 10: dig] = B; A: sig
 — —, — 11-12: Gierter, af! ved Skiebne's Bud | Er flyttet ud paa] = C; A: Gierter ere flyttet ud | Til Albuen paa
 — —, — 26: Apol jeg vorder ei] = C; A: Apollo er jeg ei
 — 46, — 3: Om] = B; A: Skiondt
 — —, — 7: svare] = B; A: svaret
 — —, — 9: Klimperer] = B; A: Klimperie
 — —, — 28: alt] A, B, C og D: at
 — 47, — 2: I sulste begge en Duet] = B; A: Forresten sulste de Duet
 — —, — 1: I] = B; A: De
 — —, — 8: Hyren] = B; A: Harpen
 — —: Min barnlige Dannelsen.] (A) Rahbeks Den danske Tilskuers, 1802, No. 53. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846: Til Carl Frederik Dittmann. I B og C er hver Linie gjort en Fod kortere, Strophernes Antal meget formindsket, og det Hele aldeles omarbejdet. — Om Dichman see Oehls Erindr., I, Side 52-53, 60, 63-67, 185.
 — 48, Linie 22: Lemmel] A: Lemmeli (B og C mangle)
 — —, — 24: Cyrillo] A: Cyrillo (B og C mangle)
 — —, — 25: Grusoe] A: Grousoe (B og C mangle)
 — 51, — 28, og Side 52, Linie 7: Ribing] Efter Oehls constante Sprogbrug; A: Ribbing (B og C mangle)
 — 53: Natur-Temperamenter.] (A) Digte af Adam Øhl, 1803. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846, hvor dog kun det fjerde og sidste Afsnit er beholdt, under Navn: Vandrerens efter et Jordstæls.
 — —, Linie 18: Det phlegmatiske.] = B (Det Phlegmatiske.); A: Phlegma.
 — 54, — 8: Balmubuffen] = B; A: Balmuebusfen
 — —, — 21: Det sangvinske.] = B (Det Sangvinske.); A: Sangvinitet.
 — 55, — 3: Altar] A: Altar (B og C mangle)
 — —, — 7: Philomele] A: Philomela (B og C mangle)
 — —, — 20: Philomele] = B; A: Philomela
 — —, — 24: Altar] = B; A: Altar
 — —, — 25: Det cholericke.] = B (Det Choleriske.); A: Color, rettet til Cholera i en Liste paa tretten Tryk-

feil, hvilken findes foruden den almindelige paa fire Trykfeil bag i Prof. A. P. Berggreens Exemplar af Digte af Adam Øhl., 1803.

Side 57, Linie 1: Det melancholiske] = B (Det Melancholiske.); A: Melancholie.

— 59: Den frembrydende Vaar.] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845: Den unge Vaar. (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846: Den frembrydende Vaar.

— —, Linie 5: [vulmende] = B; A: brydende

— —, — 24: høre, som dirre] = B; A: høre at dirre

— 60, — 4: Tonende] = B; A: tone og

— —, — 13: Gubber [fal] = D; A: Oldinger

— —, — 24: glødende] = B; A: glimtende

— 61. — 12: fan] Efter J. L. Heibergs Conjectur, see hans Eet Hundrede Lyriske Digte af den danske Litteratur, 1842, Side 272; A, B, C og D: fan

— —, — 18: Feler] = B; A: Eiger

— 62: Den Forladte.] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823. Den Forladte er egentlig en gennemgaaende Omarbejdelse af Digterens, i Rahbeks Charis for 1801 indførte „Sommeraftenen paa Landet. En Elegie.“, der har tre Stopper flere, og heelt igjennem i hver Linie en Fod mere.

— —, Linie 17: Sin Brud til Dands — min Taare] = B (Charis: sin smukke Brud til Dands, min Taare); A: sin Brud, o da min Taare

— —, — 20-21: Jeg eengang Elskovsharpen stemte | Til Glædens Priis, som du, min Ven;] = B; A: Ja! høit af Elskovs Rue stemte | mit Hierte sig, som dit min Ven!

— —, — 24: Men, af! sin Gød den Grumme glemte] = B; A: Sin skionne Gød hun grusom glemte

— 63. — 2: Med gylbne Spiir mod Himlens Blaa] = B; A: forghldte i det Himmelblaae

— —, — 25: [vulmer] = B; A: ulmer

— 64: Den Tillidsfulde.] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846.

— —, Linie 13: blomsterføle] = C; A: blomsterfiolne

— 65, — 26: Midt hen ij] = B; A: imellem

Side 66, Linie 5-6: Jeg trodser Straalsens stærke Pål, i Et Ijen
naaer mit Bryst] = B; A: Jeg glemmer Straalsens stærke Pål,
| du isner ei mit Bryst

— —: Den brustne Harpe.] Digte af Adam Øhl., 1803.

— 67: Himmelsfene.] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B)
Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Oehls Digter-
værker, XIV, 1846.

— —, Linie 12: for fiern og mat] = C; A: for blegnende mat

— —, — 25: til] = B; A: en

— 68: Drømmene.] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B)
Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Oehls Digter-
værker, XIV, 1846.

— —, Linie 14: midt] = B (og C); A: misbt

— 70: Til Rimer] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B)
Oehls samlede Digte, III, 1823. (C) Oehls Digter-
værker, XVI, 1846.

— —, Linie 19: Hefte] = B; A: Bife

— 71: Oldingen ved Werthers Grav.] (A) Digte af Adam
Øhl., 1803. (B.) Oehls samlede Digte, I, 1823. (C)
Oehls Digterværker, XIV, 1846.

— 73, Linie 10: Hindred] = B; A: hindrede

— 74, 4: brustet] = C; A: brustent

— —: Digteren i Leirelunden.] Digte af Adam Øhl., 1803.

— 76: Fødselsdagen.] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B)
Oehls samlede Digte, II, 1823. (C) Oehls Digter-
værker, XIV, 1846.

— 77, Linie 1: stærkt] = B; A: vist

— —, — 6: Brimmel] = B; A: Cirkel

— 78: Biergmands-Liv.] (A) Digte af Adam Øhl., 1803. (B)
Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Oehls Digter-
værker, XIV, 1846.

— —, Linie 15: Hver Dag han did kan drage] = B; A: Han
feer dem alle Dage

— —, — 22: Ham aabenhjertig, blid] = C; A: for ham saa
aaben, blid

Side 79, Linie 19: hæрге] = B og C; A; hænge (rettet i den ovenfor, Side 309-310, i Anm. til Side 55, Linie 25, omtalte Trykfeilsliste)

- 80: Landlivets Glæder.] (A) P. S. Martins Idunna, IV, April 1823. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, ifølge hvis Fortale Digtet er henført til nærværende Plads. Overskriften i B er: „Landlivets Skionhed. (Efter Horatii *Beatus ille.*)“ (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846: „Landlivets Skionhed. (Efter Horats.)“ — I En Reise fortalt i Breve til mit Hiem. Af Oehl, I, 1817, Side 8, anføres den første Strophe saaledes:

Lyksalig den, som til det Bedre
Fra Stadens Daarskab ile kan.
Og ploie, som de gamle Fædre,
Med egne Drer eget Land!

- —, Linie 11: høie] = B; A: rige
— —, — 24: skuer] = B; A: stirrer
— 81, — 25-28: Hvad er Skildpadder osv. indtil Bondemad?] = C; A:

Hvad er vel Karper og Fasaner
Og Ananas, som kildrer der
De syge Stores fræsne Ganer
Med tarbelige Maaltid her?

- 82, — 6: for] = B; A: fra
— —, — 8: for os] = B; A: Sancte
— —, — 9: Hvor godsligt midlertid osv.] Godsligt, hyggeligt; smlg. Axel og Valborg, Trag. Dram., II, 1858, Side 241, Linie 20.
— 83: Elgite over en Landsby-Pige.] (A) Eros, udgivet af L. Kruse, 1803 [Dec. 1802]. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846: „Hannas Jordekjærd. (Efter Höfny).“
— —, Linie 4: Fra det gamle] = B; A: fra begroede
— 84, — 3: Himmelaand] = B; A: blide Aand
— —, — 14: sammen sad] = C; A: sammenfald
— 85: Wiedewelt.] (A) Rahbeks Den danske Tilskuer, 1803, Nr. 5, udkommet den 20de Jan. 1803; Wiedewelt fandtes død i Peblingesøen den 21de Dec. 1802. (B) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. (C) Oehls samlede Digte, I, 1823. (D) Halvhundrede Digte af Oehl, 1845. (E) Oehls Digterværker, XIV, 1846.

- Side 85, Linie 14: blinker] = C; A: skimter
 — —, — 15: vinker] = C; A: glimter
 — —, — 16: Gensom] = B; A: eenfomt
 — 86, — 24: Stærke] = B; A: varme
 — 87, — 27: paa Frihedstøtten Lærken] = B; A: paa Støt-
 ten Nattergalen
 — 88, — 6: forte] = B; A: grumme
 — —: Den poetiske Billedjæger.] Rahbeks Den danske Til-
 skuer, 1803, Nr. 58.
 — 89: Høsten.] (A) S. Poulsens Nytaarsgave 1805, hvortil
 Oehl. meddeelte: Elegier, I: Ewald (see nærværende Binds
 Side 106-107); II: Høsten. (B) Adam Oehls Poetiske
 Skrifter, I, 1805. (C) Oehls samlede Digte, I.,
 1823. (D) Oehls. Digterværker, XIV, 1846. I A er
 Digtet 66, i B 74, i C 54, og i D 24 Verslinier langt.
 — —, Linie 6-7: Atter jeg skuer dig hist, du dig nærmer, du røn-
 fede Gubbe! | Bleg ved den] = B; A:
 Atter hid nærmer du dig, du Olding, saa bleg og vemodig,
 Blid ved den
 — —, — 7: vanlige] = D; A: jævnlige
 — —, — 8-12: Stormen slagrende flaaer osv. indtil: paa den ind-
 faldne Kind] = B; A:
 Stormen i Lokkerne graae, omsnoete med visnede Bladfrands,
 River fra Jæsen dem ned, hvirvler dem rundt om din Fod.
 Venlig som Dug en Taare, saa solvklarshyende langsom,
 Junkler i Diet en Stund, triller paa indfaldne Kind
 — —, — 23: indslader] = B; A: indslad
 — 90, — 1: Gud, der i høi, livsalig Begeistring] = C; A:
 Gud i salig og fielden Begeistring
 — —, — 2-3: Nu — | Hjertet] = C (Nu; — | Hjertet); A og
 B: Nu, | Hjertet
 — —, — 10: Nord hen til sit straalende Hiem] = B; A: Nord,
 til sit klart omstraalede Hiem
 — —, — 11: Bøglund] = C; A: Egslund
 — —, — 13: let] = B; A: fro
 — —, — 19: i den fagreste] = B; A: i livsaligste
 — 91, — 1: mildt] A: midt (B, C og D ganske afvigende)
 — —, — 6: Stirrer nu] A og B: Stirrer du (C og D ganske
 afvigende)
 — —, — 14: med] = B; A: som
 — —, — 15-18: Harpen er brusten, | Ribberens osv. indtil: og

Nummer, [Enfelte doende] = B; A: Harpen er brusten. [Enfelte doende

Side 91, Linie 22-29: Vil jeg flage med dig, af! for at glemme Homer. [Ingen harmoniſk Hal, osv. til Enden.] = B (hvor dog harmoniſk maaskee er en Trykfeil for homeriff); i A ender Digtet med: Vil jeg ſvimle med dig, af for at glemme Homer.

— 92: Til Hanna Steffens.] (A) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805: „Til Hanna. I et Exemplar af mine Digte, paa hendes Fødselsdag.“ (B) Oehls samlede Digte, I, 1823: „Til Hanna Steffens, født Reichardt. (Paa hendes Fødselsdag).“ — Fru Steffens, gift i September 1803, er født den 21de November 1785, og død i Januar 1856. Digtet, udkommet i Juli 1805, henføres med større Sandsynlighed til 1803, da den Besungne opholdt sig i Kbhn., og Oehls første Digtsamling, udkommet i December 1802, endnu var en temmelig ny Bog, end til 1804, da hun var reist til Halle. — Om Fru Steffens see Oehls Erindr., I, Side 229-231; II, Side 10.

— —, Linie 21: let] = B; A: huldt

— —, — 22: blanke] = B; A: lette

— 93, — 5: gav den lune Bade] = B; A: monne lunt den bade

— —, — 7: Brigga] = B; A: Brugga

— 94: I Anl. af E. C. Möllers Fødselsdag.] Særskilt Tryk: I Anledning af vor fiere Moder, E. C. Möllers Fødselsdag, den 27 April 1804. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin. 2 upag. Blade 8vo. Tilh. F. Fabricius. Digtet er underskrevet: H. Døhlenſchlager, hvilken Skrivemaade af Navnet (hidtil Døhlenſchlager) her træffes første Gang. — Om Mad. Möller see Oehls Erindr., I, Side 131-132, 169; II, Side 46, 145.

— 95: Vaaren.] (A) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Oehls Digtterværker, XIV, 1846. I B er Digtet forkortet fra 54 til 22, og i C til 8 Verslinier.

— —, Linie 24: Ballade] = B; A: Romanze

— 96, — 13: Siæl broget i mild Phantasi.] = B; A: Siæl, morſt en; ſangviniſk, med Roe;

— 97: Petrarcas Canzone ved Vaucuſc-Kilden.] (A) Rahbeks Den danske Tilskuer, 1804, No. 40. (B) Adam Oehls

Poetiske Skrifter, I, 1805: Petrarca's Canzone ved Baucuse Rilden. (C) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846: Petrarca's Canzone i Baucuse.

- Side 97, Linie 11: dulmed] = C; A: ulmed
 — 98, — 3: Den grumme Blide] = C; A: Den Vilde, Blide
 — —, — 5: Den helligste blandt Dage] Hertil have A, C og D Anmærkn.: Langfredag.
 — —, — 6: skionne] = B; A: hulde
 — —, — 8: skue Gravens Gliser] = C; A: finde Stov bag Gliser
 — —, — 9: vil sig] = B; A: skal jeg
 — —, — 11: Med Bon] = C; A: Saa sødt
 — —, — 13: Taarerne paa] = D; A: Taarene i (B: Taarene paa)
 — —, — 19: Bedæffet med de fine Lov] = B; A: Bedugget af den blide Regn
 — —, — 28: høist forundret] = B; A: høistforundret
 — 99, — 4: Det skionne Virkelige] = B; A: Det Skionne, Virkelige
 — —: Violerne.] (A) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846.
 — 100, Linie 5: medhyksfuld] = C; A: medhyksfuld
 — —: Vaarsang.] (A) Rahbeks Charis for 1805: Sang. (B) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805, og (C) Oehls samlede Digte, I, 1823, samt (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846: Vaarsang.
 — 101, Linie 5: Og] = C; A: See
 — —, — 7: smekke] = B; A: smukke
 — —, — 21: Rærmunde, som] = B; A: Du Himmel, som
 — 102, — 3: Lyra] = B; A: Lyre
 — —, — 9: See] = B; A: Alf
 — —, — 10: Lovet] = B; A: Livet
 — —, — 16: Rajader] = B; A: Drjader
 — 103: Vlingnden.] (A) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846.
 — —, Linie 15: trænge] = B; A: trænger

- Side 103, Linie 17: Thi han kan Vaand og Fængsel sprænge] = D;
 A: Naar han hvert Vaand, hver Lægte sprænger
 — —, — 19: Og] = B; A: Thi
 — 104, — 6: Hans Lærlinge sig sætte ned] = B; A: Sig sæt-
 ter hans Disciple ned
 — —, — 15: høit] = B; A: hødt
 — 105: Island.] (A) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Halv-
 hundrede Digte af Oehl, 1845. (D) Oehls Digter-
 værker, XIV, 1846. I B, C og D er Digtet forkortet fra
 40 til 14 Linier.
 — —, Linie 4: en kraftig Jld udvikled din skinnende Giesdiis] =
 B; A: en Marv af Jld udvikled din skinnende Jisfrugt
 — —, — 6: Skialde] = B; A: Skialdre
 — —, — 21: skiondi] A: skiont, hvilket efter Oehls davæ-
 rende Orthographie kan betyde begge Dele. (B og C mangle)
 — 106, — 10: Stilf] A: Stilke (B og C mangle)
 — —, — 13: Fra den bestvulpede] = B; A: Fra bortskvulpende
 — —: Ewald.] (A) S. Poulsens Nytaarsgave 1805, hvortil Oehl,
 meddeelte Elegier, I: Ewald; II: Hosten (see nærværende Binds
 Side 89—91). (B) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I,
 1805. (C) Oehls samlede Digte, I, 1823. (D) Oehls
 Digterværker, XIV, 1846. I C og D er Digtet forkortet
 fra 46 til 22 Verslinier, hvilken Forkortelse er efterfulgt i nær-
 værende Udgave.
 — —, Linie 21: Drm falmet paa Heden jeg] = C; A: Drm
 spæd paa en Hede jeg
 — —, — 24: halvvisnet sank den mod] = C; A: halvvisnet
 den buffed' mod
 — 107, — 4-5: staae. | Sødt hun da smilte; men klar stod] =
 B; A: staae | Klar, med et Smil; da brat stod
 — —, — 6: nedfaldt tung, og den aabned sig brat.] = C;
 A: nedfaldt flur — og den aabnede sig.
 — —, — 8-14: dens listige Skær osv. indtil: D, betydnings-
 fuldt] = C; A:

dens listige Skær.

Venlig i Ungdoms-Glands sig hæved' en blussende Yngling,
 Smidig den skinnende Lok vandt sig om blankeste Staal;
 Elskovsvarm han sukked', han sang sin brændende Længsel,
 Sank saa ned i sit Blod, i sit Rosenblod atter paa nye,
 For den nordiske Zeus den herlige Sanger Gud Braga
 Bragte da Rosen i Hast, henrykt, med blussende Kind.

Odin saae den og smilte, der trilled' paa brunlige Kind Graad,
 Aldrig man græde ham seer, kun naar han mindes sin Son.
 Garmfuld vendte han sig til Nornen, og vredt lod hans Stemme:
 Ydrafils grusomme Moe! hvi har du Spiren nedtraadt?
 Hvi har du dræbt det findrige Blis med Emerite, og blændet
 Det med Bladguldets Prunk, slukt det i Samtidens Dunst?
 Havde han ikke fortient, at du bortrev det dæmrende Forhæng
 Fra det ærværdige Nord, viste ham det i sin Kraft?
 Med sine hellige Sagn og Sagnenes store Betydning,
 I sin uborgede Glands og Eiendommelighed?
 Sielden og stor var hans Aand, du lænked' de udstrakte Arme,
 Herlige Toner dog tidt lod fra forstemteste Streng.
 Ret som Ydun han sad i Jothunheims goldeste Fjeldkloft,
 Rængslet, med Taare paa Kind, Væbnerne skult i sit Skjod.
 Braga! den Valder, som huld i Ewalds Rose fremblusfer,
 Er min Valder vel ei, men eiendommelig hans!
 Lad da din blomstrende Hustru med sneehvide Hænder en Egtrands
 Vinde kring Isen, som Sorg langsom til Jorden har tyngt.
 Elige var Alfaburs Død, og usynlig for staarblinde Mængde,
 Men dog synlig for dig, vandt hun din Tinding en Krands;
 Sprængte den venlig med Dug, for at kiole din brændende Pande.
 Dvæget da i hendes Arm sank du og udgav din Aand.
 O betydningsfuldt

Side 107, Linie 15: Laocoon du med det omsnørede] = B; A: Laocoon! med det omsnørede

— 108: Langelands-Reise.] (A) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805: „Langelands-Reise. I Sommeren 1804.“ (B) Oehls samlede Digte, I, 1823: „Langelands-Reisen.“ (C) Oehls Digterværker, XV, 1846: „Langelands-Reisen. (1804.)“ To af Digtene, nemlig Faareveile Skov og Frodigt Sommerliv, optoges i Halvhundrede Digte af Oehl, 1845. — See Oehls Erindr., I, Side 218-220; II, Side 22, 35.

— —, Linie 6: vel rundt omkring] = B; A: vel alt rundt omkring

— —, — 10: Var fra min Arelstad neppe jeg fem] = B; A: Var jeg fra Arelstad hoit tre Gange fem

— —, — 11: Nu vort Siælland jeg drager igiennem] = B; A: Nu skal jeg rulle mit Siælland igiennem

— —, — 22: drog over] = B; A; drog hen over

— 109, — 13: Viseste Mænd har seet i et Eg Alfabningens Billed] = B; A: Kyndige Mænd har sagt: I et Eg ligger al Universum

— —, — 14: yndigste] = B; A: rundeste

- Side 109, Linie 17: velf] = B; A: alt
- — — 27: Blind er, som han, jeg vel ei, bruger] = B; A; Blind er jeg vel eh som han, bruger
- 110, — 3: Langt nok drog jeg med] = B; A; Reist har jeg langt nok med
- — — 11: nærme] A: nærmer (B og C afvigende)
- 111, — 13: Sank] = B; A: Faldt
- — — 20: roligstille] = B; A: rolig, stille
- — — 23-24: gamle Kirke savner | Endnu ei sin høie Bue] = B; A: gamle Hvalving stemmer | Endnu vældigt op sin Bue
- — — 25: savner] = B; A: giemmer
- 113, — 14: ei Kæmpe, tolker jeg Bedrifter] = B; A: eh Felt, jeg tolker hans Bedrifter
- — — 23: halvudslidte] = B; A: halvudslukte
- 114, — 3: der paa Gulvet] = C; A: taus i Krogen
- — — 10: rene] = B; A: sande
- — — 12: broderligt til evig] = B; A: roligt, til en evig
- 115, — 11: af bløde Træ] = C; A: af Blodetræ
- — — 23: der] = C; A: hist
- 116, — 2: blank] = B; A: huldt
- — — 10: ranke] = B; A: langt
- — — 17: Troldmands] = B; A: Magus
- 117, — 1 og 8: Harald] = B; A: Hærrald
- — — 21: Dødens] = B; A: Fjeldfrie
- 119, — 16-17: og sin Hat og Alt slog Degnen af Tanker, | Da vi] = B; A: og sin Hæst og Alt blev af Degnen forglemt, da | Gist vi
- — — 20: Stielse] = B; A: Snildt
- — — —: Lyften kom paa] = C; A: Lyften opkom
- — — 25: Dansen ei] = B; A: Dansen enen
- 120, — 10: Friest om Udbødelighed gjør sig et latterligt Haab] = B; A: Friest paa Udbødelighed haaber og gjør Postulat
- — — 13: Ruderne itu, indsætter blanke] = C; A: Ruderne ud, indsætter friske
- — — 24: Men til Vidne jeg kræver dig, Ven! om] = B; A: Men jeg kræver dig, Ven! til Vidne, om
- — — 26: sært] = B; A: huldt
- 121, — 4: ad] = B; A: paa
- — — 5: Hagbarth] = B; A: Habor
- — — 8: Hagbarths Død vidner om Kærligheds Magt,] = C; A: Habor, men en Trost og Gæst, blev kvalt?
- — — 10: dit flammende] = B; A: det glødende
- — — 13: ærbødige] = C; A: fortrolige
- — — 14: Stedet nu her,] = B; A: Stedet af nu!
- — — 24-25: Lær mig, osv. indtil fiernere Bei.] = C; A: O lad det samme ssee, du evige Fader! naar træet jeg lægger de modige Been ned i det sidste Herberg.

Side 122, Linie 4: Ofteft har Ordsprog Ret, o men det feiler dog her] = B; A: Ofte skiondt sandt og viist, tit feiler Ordsproget her

— —, — 6: jomfruerødmenne] = B; A: jomfruelig, rødmenne

— —, — 17-18: Haar. | Munter, Auroras Forbud! Da] A: Haar; | Munter, Auroras Forbud; da; B og C: Haar; Munter, Auroras Tolk! Da

— 123, — 1: to Nabogubber i Dvæld efter] = B; A: to gamle Naboe, blidt, efter

— —, — 5-10: Latter og Lune, osv. indtil: Stiernernes Krands.] = B; A:

Latter og Svagheb;

From kun iidet, og blid, fremmed for Elskov og Lyft.
Her har Naturen da hevnet sig, her den koldsyndige Digter

Sik, i sin Alderdoms Tid, Livsblomsten virkelig kier?

Sellig Erbødighed skyldes den Egn, som mit Dannemarks Holberg
Trylled fra negativt blot, om til en positivt Skiald.

Thi hans seneste Lytspil har viist den flygtige Verden:

„Ned maa paa Barnligheds Vink knæle selv klogeste Mand.“

„Uden I blive som Born, kommer Ingen i Himlen!“ Du Daare!

Emil da med Barnlighed rørt; træk ey paa Skulderen med Haan!

— —, — 16-19: Tæt indkrandsset, osv. indtil: omflygt] = C; A:

Blidt indkrandsset, venlig, rolig,

Rundt af Dalene fortrolig,

Gudsfrugts tarvelige Bolig,

Af de grønne Træer omflygt

— 125, — 15: nu] = B; A: at

— —, — 16: Ungsted deres] = B; A: Ungstede det

— 126, — 1: Kiolighed ved] = B; A: Kiolningen om

— 127: Kiorsør.] Om dette Digt, hvoraf de to sidste Verslinier ere udeladte i B og C, hedder det i Professor Oehl's Erklæring til Publikum om hans personlige Forhold til Justitsraad Baggesen, 1818, Side 6-8: Det var vist ikke falsket mig ind, at sige ham noget Ubehageligt, dersom ikke i hans Samling af tydske Digte, der udkom 1803, det Stykke til Goethe havde vaakt min Harm, hvori han siger om denne Germaniens første Skiald:

„Er hat dem Pöbel manches Buch geschenkt“ —

„D, wollt' er sich manierlicher gebährden!

Dient' ihm die Lesewelt was anders als zum Spott!“

Det gav mig nærmest Anledning til at skrive hiin allegoriske

Characteristik over B. i min Fangelands-Reise, hvorover han nu saa tidt og bittert beklager sig. — — — — — I øvrigt indeholder hiin Allegorie i Fangelands-Reisen, overskrevet Korsør, vel i nogle stærke, og som jeg tør mene, træffende Træk Baggesens litteraire Væsen og ullykkelige Higen efter at være meer, end Naturen gav ham Kald til; men den er dog blandet med godmodig Erkiendelse af det, der var ham givet, og hvorved han vilde erhvervet sig en smuk Krands i vor Litteratur, hvis ei Forsængeligheds Diævel havde ført ham op paa et høit Bierg, hvor han svimlede — og (som Slagfidur i Vaulundur's Saga) jammerligt nedstyrtede. — I Fyensreisen, 1835, Side 13, siger Oehl.:

Ru til Korsør, den By, hvor Jens Baggesen fødtes. Hvi har du, Ungdoms Letsindighed! mig bragt til en drillende Spøg, Som en Spire blev til hans Had? Et svulmende Gifttræ Steg af det fastede Korn; Gnisten, som næsten var slukt, Pustet Dvebragten op til en vildtfortærende Flamme,

Al! og — en Phoenix i Sang — brændte sig Sangeren selv.

See ogsaa ovenfor Side 302, Anm. til Side 11.

Side 127, Linie 20: Kommer der [svageste] = B; A: Men kommer [svageste]

— — — 25: tør] = B; A: tørt

— 129, — 10: Stundom frydse] = B; A: Stundom lidt frydse

— 130, — 17: Knokler] = B; A: Bøene

— 131, — 4: Jeg hviler mig imens:] = B; A: Det Hvile er for mig,

— — — 13: sværted sit] = B; A: sværte

— — — 15: hyppig brugt] = B; A: hyppige

— — — 20: desværre] = B; A: disværre

— — — 29: At næste Dag maaskee vi] = B; A: At maaskee anden Dag vi

— 132, — 30: Jis og Sneen vilbt] = B; A: Snee og Isen vilbt

— 133, — 22: Gotfred] = B; A: Gotfried

— — — 23: han] = B; A: ham

— 134, — 2: Det trostelige Syn mig atter gjorde] = B; A: Jeg nægter ikke at det Syn mig gjorde

— — — 9: talte] = B; A: sagde

— — — 29-30: Skiondt jeg den Parador har hørt af Wises Mund, | At Brødet egentlig var] = B; A: Som før, i gammel Tid, i Overtroens Stund, | Man mente Brødet blot var

- Side 135, Linie 9: Seng mig] = B; A: Seng jeg
 — 136, — 4: faae] A: faaer (B og C mangle)
 — 137, — 10: Kryffedands] = B; A: Stolperbands
 — 139, — 23: Og sine Gader desforuden] = B; A: Og Ga-
 derne er desforuden
 — 141, — 2: Bønderflok] = B; A: Bønderfolf
 — —, — 7: Blomsterne blande] = B; A: Blomster beblande
 — —, — 15: Den skaldede Dødmænd] Hertil har A denne
 Anmærkn.: En stor, i Sundet fremragende Steen; og B og C
 denne: En Steen i Sundet.
 — 142, — 6: utrættelig] = B; A: stadelig
 — —, — 7: Træ, blev til] = B; A: Træe om, til
 — —, — 10: et] = B og C; A: en
 — —, — 31: pønsed] = B; A: tænkte
 — 143, — 7: usigelig] = B; A: faderlig
 — —, — 26: Hængte den trindt] = B; A: Hæng den saa
 rundt
 — —, — 28: herlig] = B; A: høit han
 — 144, — 9: tilbage kun slængt] = B; A: tilbage gienflængt
 — 145, — 16: hiin] = B; A: han
 — —, — 23: Ja] = B; A: Jo
 — —, — 26: Gæst jeg formoded, I her leved et Robinsons Liv]
 = B; A: Troede jeg dog, at I snart leved et Robinson-Liv
 — —, — 27: hvor han] = B; A: hvor en han
 — 146, — 9: hielpel] A: hjælper (B og C afvigende)
 — —, — 17: en Tingest om Anden April] = B; A: en Dingst,
 over Anden April
 — 147, — 18: Som et Hexameter] = B; A: Selv som Hera-
 metret
 — 148, — 9: nu] = B; A: længer
 — —, — 10: Skyndning] = B; A: Skynden
 — —, — 23: sagte] = B; A: duse
 — 149, — 4: tørstigt] = C; A: tørstig
 — —, — 23: Jeg] = B; A: Vi
 — 150, — 1: Man Jord i Graven finder] = B; A: Med
 Jord er Graven blandet
 — —, — 3: End os om Vandet minder] = B; A: End min-
 der os om Vandet
 — —, — 10: ei endnu] = B; A: endnu en
 — 151, — 17: Bussen] = B; A: Hækken
 — —, — 24: svale] = C; A: svalen
 — 152, — 4: Med] = B; A: Af
 — —, — 26: Som deres Bolde staae] = B; A: Som sine
 Bolde staaer
 — —, — 28: Hvor grønne Hækker staae] = B; A: Hvor his-
 set Hækken staaer

Side 154, Linie 9: revet] = C; A: revet

— —, — 15: En] = B; A: Een

— —, — 18-19: En Indgang Vorgen fandt, | Men grusom
Døden] = B; A: Som her, en Indgang rød | Blev byggt, men
Døden

— —, — 20: forsvandt.] = B; A: er død.

— —, — 27-28: Med stille Veemodsminde | Jeg rører Harpens
Stræng.] = B; A:

Nu skal min Taare rinde

Paa Harpens rorte Stræng.

Det er bekiendt, at den alt for tidlig bortrevne Digter Novalis's rette Navn var Hardenberg. Overensstemmelsen jeg fandt, mellem den ærværdige, halvsfuldendte Ridder-Borg, opført i Danmark, af een af hans Stammesædre, og mellem hans ved Døden standsede Bærf, Heinrich von Osterdingen, gav Anledning til ovenstaaende Digt. — Om Novalis see Oehl's Erindr., I, Side 192, 217; III, Side 52, 53-54.

— 155: *faareveile Skov.*] Oehl. siger i sine Erindr., II, Side 35: Vessing havde jeg aldrig givet Elip paa; og mod den romantiske Skoles Dadel, fordi man fandt ham for kold-forstandig, havde jeg allerede i min Langelands-Reise skrevet et Stykke til Vessing med de Ord: „Hvo har selv lært dig at gjøre Forstanden romantisk?“ See ogsaa Erindr., I, Side 95, 96.

— 156, Linie 4: *Citharen*] = B; A; *Ritharen*

— —: *Gipsbilledet.*] I Promethus, IV, 1833, Side 48-49, siger Oehl.: Da jeg i et Ungdomsdigt, Langelands-Reisen, yttrede mig over Voltaire (hvis Buste jeg troede at finde i min Stue), som følger [see nærværende Binds Side 157, Linie 9-16], da var det af Indignation over hans Pucelle, hvilket denne for Resten særdeles vittige, tankefulde og veltalende Skribent vel fortiente af et ungt Menneske, han, som i sine modneste Manddomsaar kunde neblade sig til at gjøre sit Fædrelands Heltinde, den ædle Johanne d'Arc til Gienstand for Logn, Spot og Haan i en liderlig Bog. Voltaire kan ikke, som Shakespeare, undskyldes med Uvidenhed om Tingen; han var jo selv Historiker. Men det var reen ærlig Raadhed, der drev ham. Thi det var desværre Hiertet, som manglede denne udmærkede Mand, begavet for Resten med saamange hyppelige Egenskaber, og personlig

Linie 38: og personlig] Orig.: og var personlig

gødbiende. Man indvender mig ikke, at Voltaire undertiden i sine Tragodier kan røre Tilskuerne til Taarer; dette er f. Gr. Tilfældet i *Zaire*, i *Alzire*, i *Skilbringere* af erotiske *Soleser*. Men der er stor Forskiel paa en sieblisk forliebt Kærlighed og paa høj, ædel Humanitet. Denne manglede Voltaire, og han maa i sine alvorlige *Skilbringere* altid hjælpe sig med den saa kaldte „sunde Mennekesforstand“, der ofte bliver skæv og syg, naar den ikke ledsages og styrkes af skionne, kraftige *Soleser*. Derfor er der saameget Frostigt i Voltaires *Alvor*. I *Pucellen* derimod, hvor han slaaer sig løs, og taler i sin egen *Epøetone*, bliver han naiv og naturlig; og det kunde vel være, at, æsthetisk taget, dette Digt var hans meest geniale Værk, thi hans *Satyrgeenius* finder netop, som en langbenet Stork, sin rigeligste Næring i denne Mose. I *Oehl. Erindr.*, II, Side 98, hedder det om P. A. Heiberg: *Især har han taget mig ilde op, at jeg i et Digt, Gipsbilledet, i min Englands-Reise (vistnok alt for voltairisk overdrevent) havde antastet Voltaire.* I en senere Udgave vilde Hr. Heiberg slet ingen Forandring see, skiondt jeg dog meget har mildnet Udtrykkene. (I *Oehl.s samlede Digte* lyde nemlig *Linierne* 7 til 12, Side 157, saaledes:

Den fine Spottesugl Voltaire,
Som møder mig med skielmske Blik?
Saa maa han der ei længer staae.
Jeg paa hans Mening ei tør stole;
Vi to er ei af samme Skole,
Gaa af os maa af Stuen gaae.)

Side 156, Linie 24: kald] A: kalder (B og C afvigende)

— 158, — 8: Han en *Cypres* dig flette skal.] Dette Løfte indfrie Oehl. ved Digtet *Ewalds Grav*, som første Gang fremkom i *Digtninger* af Adam Oehl., I, 1811.

— —, — 22: ærværdig, graalighvid] = B; A: ærværdig og saa blid

— 159, — 1: Paa *Kampestenen*, som] = B; A: Paa den store *Granit*, som

— —, — 15: *Buffeblob*] = B; A: *Dreblob*

— —, — 26: *grønnen*] = B; A: *lunen*

- Side 161, Linie 5: begribe] = B; A: begriber
 — 162, — 13: stor] = B; A: blid
 — —, — 32: Nat.-Harmonica] = B; A: Bor.-Harmonica
 — 163, — 4: Valmustkare] = B; A: Valmue.-Skare
 — 164, — 6: strenge] = C; A: gamle
 — —, — 9: blødte Faderen — usalig Riv!] = B; A: blødte
 han, det gamle, svage Siv!
 — —, — 16: han] A, B og C: ham
 — —, — 30: Trylleflang] = B; A: Tryllegang
 — —, — 32, til Side 165, Linie 1: til Ulykses. Skjens Rist |
 Mig viste Finnekoner] = B; A: til Ulyks. Snart bleg og stivt |
 Jeg skued Finnekoner
 — 165, — 22: Bindvet] = B; A: Binduet
 — 166, — 13: spinde] A: spinder (B og C afvigende)
 — —, — 17: Dionysos] A: Dionysos (B og C afvigende)
 — —, — 20-21: Gaun, den venlige, den lille, | Han lærer paa
 sin Syrinx nu at spille.] = B; A: Gaun, som nylig her mon
 springe, | Han lærer nu at spille paa Syrinxe.
 — —, — 24: varme] = B; A: hulde
 — 167, — 10: Apollon] = B; A; Apollons
 — —, — 23: Mnemosyne] = B; A: Mnemosyna
 — 168, — 3: venligt] = B; A: venlig
 — —, — 4: Valmustængel] = B; A: Valmuestængel
 — —, — 16: lufte, vaagne] = B; A: lukt, og vaagne
 — 169, — 2: Phobus Apollon] = B; A: Feibos Apollon
 — —, — 7: sit] = C; A: sin
 — 170, — 20: ved] = B; A: paa
 — 174, — 1: Dog] = B; A: Men
 — —, — 4: Gior ofte paafulgt Prosa værre] = B; A: Gior
 paafulgt Prosa endnu værre
 — —, — 10: Maa] A: Man (B og C mangle)
 — —, — 18: hvert et Savn] = B; A: hver en Sorg
 — 175, — 16: Dg] = B; A: Naar
 — —, — 19: Til] = B; A: Ved
 — 176, — 30: Styk Hiertet med] = B; A: Bestraal mig med
 — 177, — 4: Som, frembaaret i straalende Fod, med Sukkeret
 blandet] = B; A: Som, baaret frem i det gyldne Fod, med
 Sukker beblandet
 — —, — 13: Lyftig] = B; A: Dg
 — —, — 15-16: Al giennem skummende Bolger nu smutted]
 = B; A: Al smutted hen under skummende Bolger
 — —, — 24: alle] = B; A: samtlig.
 — —, — 26: for] = B; A: og
 — 179, — 30: der] = B; A: som
 — 180, — 1: Midt] = B; A: Hast
 — —, — 16: ved hans Lænd] = B; A: om hans Skulder

- Side 189, Linie 26: Stand] A: Strand (B og C mangle)
 — 192, — 1: Phoebus] A: Phoebos (smgl. Var. til Side 169, Linie 2; Side 187, Linie 12. — B og C mangle.)
 — —, — 2: Haabet] A: Haab (B og C mangle)
 — 193, — 15-22: Jeg lover dig til Giengield, at jeg vil osv.] At Oehl. virkelig forsøgte paa at indfri dette Løfte, sees af hans „Rind Lavard. (Fragment, skrevet 1804)“, indført i P. Foersoms Poetisk Lommebog for 1813, Side 130-151.
 — 195: Jesu Christi gientagne Liv i den aarlige Natur.] (A) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XV, 1846: Narets Evangelium i Naturen og Mennesket. I Følge Oehls Erindr., I, Side 220, er Digtet — med Undtagelse af otte Stykker: Den hellige Familie, Barnet lærer i Templet, Johannes i Stormen, Nicodemus, Paulus, Transfigurationen, Paaske, Vindse, som først fremkom i B — forfattet i Eftersommeren 1804. Naar de otte Stykker ere skrevne, vides ikke; i den tyske Oversættelse, som Oehl. forfattede i Paris 1807 eller Begyndelsen af 1808 (Erindr., II, Side 116), men som først udkom i Gedichte von Oehl., Stuttg. und Tüb. 1817, findes de allerede. I A staaer Fristelserne i Ørken foran Johannes den Døber og Christi Daab; i B og C, som i nærværende Udgave, rigtigere efter disse to Stykker. Christi Fødsel og Disciplenes Jubelhymne bleve optagne i Halvhundrede Digte af Oehl., 1845 — I Fortalen til Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805, Side XVII-XVIII, hedder det: Hvad... det... religiøse Digt angaaer, som slutter første Deel, troer Jorf. det nødvendigt at tale et Par Ord. Ikke som om han for den nærværende Trivoltets Domstol vilde gjøre en Undskyldning, fordi han havde behandlet dette hellige Emne. Denne sorgelige Indifferentismus, hvori Menneskene, blot med det fløve Die heftet paa den daglige Rødtørst, forstaaer sig med den endelige Forstands malmlose Klokker, som man forstaaer Lastdyret med Dreklapper, at de jo ikke skulle støtte til Eiden, og forstyrres af alle de Særshyn, som rundt omringe dem, og vække Ideer om det Evige, Trang til Religion — denne sorgelige Indifferentis-

mus fortienet vel inderlig Medlidenhed, men kan aldrig giøre Fordring paa Agtelse. For de Menneſkers Skyld derimod, som ere beſtjælede af en god Villie, og begavede med et fromt, til Religion trængende Gemſt, uden derfor maaſkee juſt af dette Digt at ville uddrage den rette Mening, maa han anmærke, at de vilde fare ſaare vild, hvis de troede, det her havde været hans Henſigt, at reducere Chriſtus til en Mythus af den aarlige Natur, da han tværtimod beſtandig har ſøgt at viſe Naturen ſom en aarlig gientaget Mythus af denne guddommelige Forloſer. Denne Mythus vilde i ingen Henſeende have nogen Betydning, derſom han ikke troede paa det hellige Culminationspunkts Guddommelighed i ſelve Hiſtorien. Det bliver derfor nødvendigt, det hele Digt igiennem at have Chriſtus i Tiden, i Naturen og i Hiertet for Dine paa een Gang, da de uafledeligen, meer eller mindre, blande ſig mellem hverandre giennem det hele Digt. I ſine Erindr., III, Side 52, ſiger Oehl.: Den Fromhed i hans [Novalis'] herlige Pſalmer, der forbandt ſig med min egen fra Barndommen bevarede religioſe Følelſe, begeiſtrede mig til at ſkrive Digtet Jeſus i Naturen. Dette Digt er ikke myſtiſk, men mythiſk.... See ogsaa Erindr., II, Side 13-21; III, Side 198.

- Side 196, Linie 4: vorde] = B; A: blir
 — 197, — 1: Dine] = B; A: Diet
 — —, — 13: Ranken ſlynger en frodig Ring] = C; A: Villien ſlynger ſin Blomſterring
 — 198, — 14: ſaligt] = C; B: ſalig (A mangler)
 — 200, — 8: her] = C; B: qvår (A mangler)
 — —, — 9: der] = C; B: her (A mangler)
 — —, — 10: Bort nu, fort!] Ifølge den tydske Oversættelſe begynder her en ny Strophe, hvilket ikke er Tilfældet i C, og ikke kan ſees i B, hvor denne Linie begynder en ny Side (A mangler)
 — —, — 14: fra vrinſkende] = C; B: fra heſtigtvrinſkende (A mangler)
 — 202, — 3: Zephyren] = C; A: Zephyrerne
 — —, — 18: Bag en tornfuld Hæf] = B; A: Bag tornfulde Hæf
 — 203, — 5: dig, iil!] = B; A: dig med Jil
 — —, — 24: Brodet] = B; A: Brod at
 — 204, — 10: arefaſte] = B; A: arelfaſte
 — —, — 29: Slyn] = B; A: Slyn

- Side 206, Linie 21: hæve] A: hæver (B og C afvigende)
- 207, — 25: hundrede] = B; A: hundrede
- 209, — 2: Træer, som høit over Biergene [straane] = B; A: Træer hist, som høit over Bierget sig [straane]
- — 8: indre] = B; A: indvortes
- — 18: Leg] = B; A: Epil
- 211, — 8: værftbruden] = B; A: verkbrudnen
- — 15: Githara] = B; A: Githarra
- 212, — 13: flumred] = B; A: døde
- — 14: Gierte, ja isned det hen] = B; A: Gierte koldt-isnende hen
- 213, — 2: trykker] = B; A: slutter
- — 4: Ru] = B; A: Her
- — 24: hvor] A, B og C: hvor
- 214, — 1: blændes] = C; A: blindes
- — 11: Gvirvler] = B; A: hebe
- 216, — 19: Tones] = B; A: Tonens
- 217, — 6: dens] = B; A: det
- 221, — 18: i gyliden Glands] = B; A: i fælsom Dands
- — 20: Blomsterfrands] = B; A: Blomsterglands
- — 22: staar ham ganske nær] = B; A: stande fiern og nær
- — 23: blaae] = C; A: smaae
- 222, — 21: nu engang] = B; A: eengang nu
- — 24: Røst, i Skovens Svale, Vindens Pust og Solens] = C; A: Røst, og Skovens livelige Svale, Solens
- 224, — 11: Johannes Evangelist.] = B; A: Johannes.
- — 24: hoie] = B; A: hulde
- 225, — 9: Jammerflager] = B; A: Jammerøflager
- — 16: mod] = B; A: til
- 226, — 15: Under] = C; B: Bag den (A mangler)
- — 21: Solen] = C; B: Sol end (A mangler)
- 227, — 27: Kraftens] = C; B: Kraften (A mangler)
- 228, — 20: D, men see] = B; A: D! men men see
- 234, — 3: Veltfazar] = B; A: Valzazar
- — 10: Elisa] = B; A: Elias
- 236, — 26: Dens] = B; A: Den
- 239, — 5: Jubelhymne.] = B; A: Jubel-Hymnus.
- 244, — 20: sig] = C; B: har (A mangler)
- — 21: Forened] = C; B: Forenet (A mangler)
- 245: Fortroffning.] Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. — Om Steffens see Oehls Erindr., I, Side 186-193, 217, 224-225; II, Side 12-13, 28, 30, 32, 34-35; III, Side 54-56; IV, Side 159, 190-192.
- 246: Til Camma Rahbek. osv.] (A) Rahbeks Charis for

1805: „Til R. M. R. paa hendes Fødselsdag. (Skrevet for i Schlegels spanisches Theater.)“ (B) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805: „Til Gamma. Paa hendes Fødselsdag, i et Exemplar af Schlegels Spanisches Theater.“ (C) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (D) Oehls Digterværker, XIV, 1846: „Til Gamma Rahbek. (Paa hendes Fødselsdag, i et Exemplar af Schlegels Spanisches Theater).“ Schlegels Span. Theater bærer Aarstallet 1805, men maa være udkommet mod Slutningen af 1804. — Om Fru Rahbek see Oehls Erindr., I, Side 149-150, 211-212, 214-216; II, Side 21-25, 41-43, 139; III, Side 15, 60-70.

Side 247, Linie 7-12: Snart svøber osv. indtil: Til Dantes Lund] = B; A:

Snart vil den folde Soel afmægtigt fole
Den hvide Vinters hvide Budderkiole,
Som rundt sig vikler om dit Bakkehuus;
Men lad kun Stormen rædsomt sig forvilde,
Du reiser under al den Suus og Duus
Til Dantes Lund

— —, — 13: J Vest] = C; A: Vester

— —, — —: blide] = B; A: varme

— —, — 19: En fielden findrig Smed] = B; A: En findriig kunstig Smed

— 248: Julevisc.] (A) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846.

— —, Linie 7: ved kærlige Barm] = B; A: i tierlige Arm

— —, — 8: J] = B; A: Ved

— —, — 9: Himbær] = C; A: Jordbær

— —, — 10: Men svulmende Himbær. skiondt afsplokket] = B; A: Men Jordbærret svulmende, afsplokket

— 249, — 2: Tidt vender den om] = B; A: Den vender sig om

— —, — 14: Viig Straaler omkring den velsignede Sol] = B; A: Som Rabier rundt om den sunkende Sol

— —, — 20: paa Bærret i Hæf] = B; A: paa bugnende Hæf

— 250: Vahl.] (A) Rahbeks Minerva, Dec. 1804. (B) Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805. (C) Oehls samlede Digte, I, 1823. (D) Oehls Digterværker, XIV,

1846. — Botanikeren Professor M. Vahl døde den 24de December 1804.

- Side 250, Linie 11: Medens Høraarshimlen venlig luster] = B; A: Venligt medens Høraarshimlen luster
- —, — 17: dødeligblaa] = B; A: dødelig blaa
- —, — 19: Uden Fryd var Kistens forte] = D (som dog ved en Trykfeil har: Uden Fryd osv.); A: Uden Girat er den forte
- —, — 23: Reen] = B; A: From
- 251, — 9: Hædre saa din Offerpræst] = C; A: Hædre blidt din Overpræst
- —, — 13: Stille var hans Liv, kun Saa ham] = B; A: Stille gif han, Saa kun her ham
- —, — 16: din Elsker] = B; A: ham venligt
- —, — 19: fromt] = C; A: sødt
- —, — 21-22: og Granbar vinde | Hver en Vinter om din Urne sig] = C; A: og Gran sig vinde | Hver en Vinter om din Gravhei sig
- 252: Til Danmarks Fredrik.] Foran Adam Oehls Poetiske Skrifter, I-II, som indeholde Freias Alter, Romancer, Sange og Elegier, Langelands-Reise, Jesu Christi gientagne Liv i den aarlige Natur, Vaulundurs Saga. Aladdin.
- 253, Linie 26: dets] Orig.: dens
- —, — 28: sin] Orig.: sit
- 254: Til Callisen. osv.] (A) Særskilt Tryk: „Til Callisen. Den 29de Martii 1805.“, 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt 1) i „Sange i Anledning af Lægernes academiske Højtidsdag den 29de Marts 1805.“, 4 upag. Blade 8vo; tilh. Conferentsraadinde M. A. Bech, født Callisen; 2) i Dagen, No. 64, 1805. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: „Til Callisen. (Eiunget af hans Lærlinge, da han fratraadte Embedet.)“ — See Oehls Erindr., II, Side 14-15; III, Side 32.
- —, Linie 17: Medhyksom til Menneffets] = B; A: Og hystes ved Menneffets
- 256, — 14: De Levende Døden kan give;] = B; A: Kan Livet til Døden nedrive;
- —, — 25: Alteret] = B; A: Altaret
- 257: I Anl. af M. E. Thuras Død.] (A) Kbhns Adresse-

Contoirs Efterretn. for 1805, No. 266, den 4de Juli; uden Underskrift. (B) Rahbeks Charis for 1806, og (C) Oehls samlede Digte, I, 1823: Gravminde. — M. E. Thura var en Datter af Mag. Albert Thura og hans anden Kone Cathr. Margr. Anchersen (Giessings Jubellærere, I, Stamtavlen ved Side 467), og en Slægtning af Oehls Bekjendt Digteren L. Kruse; see Oehls Erindr., I, Side 127-128.

Side 257, Linie 5: Purpurblod] = C; A: sfienne Blod

— —, — 9: Venneblide] = C; A: Venstabsblide

— —, — 12: kjærligt Grønne] = B; A: Kiærligt-Grønne

— —, — 15: indre Sfienne] = B; A: Indre-Sfienne

— 258: Den lille Guds-Engel.] (A) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (B) Oehls Digterværker, XIV, 1846: Den lille Gudsengel. I Erslews Lexicon anføres et særskilt Tryk: Den lille Guds Engel, en Romanze, 1805, som ikke er kommet Udg. til Hænde. — Den Besungne var Frederik den Sjettes fjerde Datter, født den 3die Juni og død den 14de Juli 1805. — See Oehls Erindr., II, Side 7.

— —, Linie 17: Min] A og B: Mit

— 260, — 15: blandt] = B; A: en

— 261: Hiemvee.] (A) Rahbeks Charis for 1806. (B) Digtinger af Adam Oehl., I, 1811. (C) Oehls samlede Digte, I, 1823. (D) Oehls Levnet, II, 1831, Side 9-12. (E) Oehls Digterværker, XIV, 1846. Overskriften er allevegne blot „Hiemvee“, undtagen i B, hvor den er: „Hiemvee. (3 Gravværelsen.)“ — Digtet er skrevet i Halle, i Efteraaret 1805; see Oehls Erindr., II, Side 13, 21, 32.

— 262, Linie 1: vel fan] = B; A: troer at

— —, — 13: Granens, Hyrens] = B; A: Hyrens, Granens

— —, — 17: Hiemme] = B; A: Hiseet

— 263, — 2: frommer] = B; A: trænger

— —, — 18: Ead] = B; A: Rod

— —, — 20: ij] = B; A: til

— —, — 22: D, det gjorde mig saa vee!] Saaledes A; smlg.

Side 260, Linie 28: Min Gaer er i Hiertet saa vee. B, C, D og E have: Af! det gjorde mig saa Vee.

— 264: Vaar-Ellegie.] (A) Rahbeks Den danske Tilskuer, 1806, No. 44. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846: Vaarelegie. Digtet er skrevet

- i Weimar, i Foraaret 1806; see Rahbeks Efterskrift til det i A. — Om Fru Rahbek see de ovenfor, Side 329, i Anm. til Digtet Side 246 anførte Steder af Oehls Erindr.
- Side 264, Linie 9: befrier? *Etig,*] = B; A: befrier; af!
- —, — 11: Matte] = B; A: Mat
- —, — 13: Muriklens] = B; A: Murikulens
- 265, — 2: Vatter og] = B; A: Spøg fun og
- —, — 5: forstyrre dig Buggesangen, jeg sender] = B; A: forstyrre den Buggesang, jeg dig sender
- —, — 14: de Rikere, som boe hist i den landlige By] Uden-
tvivl A. S. Ørstedes, der dengang tilbragte hver Sommer paa Frederiksberg; see Oehls Erindr., III, Side 42.
- —, — 20-23: Trofaste Vandringsmand osv. indtil Kronet med
Snee, mellem eder] = B; A:
Trofaste Vandringsmand; skal Pyrenæernes Muur
Gi adskillde formaae; skal ei den sølverne Gubbe,
Montblanc, Alpernes Drot selv, adskillde; skiondt taus
Trubselfuld mellem Eder
- —, — 25: listigt] = C; A: listig
- —, — 25-28: i Møde mig der. Dog skal osv. indtil Glem-
mes i Romas Dal;] = B; A:
imøde mig der,
Dog skal Frugtbarhed, luunblaa Lust, og Skionhed, og Flor ei
Blege det nordiske Lands Gratier; Granen ei skal
Glemmes paa Norriges Fjeld;
- —, — 28-30: Brunetten osv. indtil ei fortrænge] = C; A:
Brunetten den hulde Blondine
Gi fordunkle mig; ei Myrther i fiolige Lund
Af Grindringen bort fortrænge
- —, — 31: tidligste] = B; A: tidlige
- 266: Bakkehuset.] (A) J. C. Hauchs Iris, Nytaarsgave
for 1819: „Bakkehuset. (1806.)“ (B) Oehls samlede Digte,
I, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846: „Bakke-
huset.“ — See Oehls Erindr., I, Side 149.
- —, Linie 7: Omgang] = B; A: Venflab
- 267: Rafacels Madonna i Dresden.] (A) Rahbeks Ny danske
Tilskuer, 1808, No. 102 og 103. (B) Digtninger af
Adam Oehl., II, 1813, Side 173-177. (C) Oehls sam-
lede Digte, II, 1823. (D) Digterværker af Oehl.,
II, 1835, Side 142-145. (E) Oehls Digterværker, XIII,
1846, Side 84-86. — Digtet er skrevet i Dresden, hvor Oehl.

opholdt sig Juli—Sept. 1806. I B, D og E er det indlemmet i Fortællingen Munkebrødrene. Kun i A findes fjerde og femte Strophe. See Oehl's Erindr., II, Side 77; III, Side 187.

Side 267, Linie 17: Den] = B; A: Ein

— 268, — 2: loe] = B; A: laae

— —, — 5: af, fan] = B; A: at fan

— —, — 11: fæste] A: feler (B, C, D og E mangle)

— 269, — 3: Gift] = B; A: Her

— —, — 4: Her] = B; A: Gift

— —, — 14: stabig] A: stabig; B og C: stabigt; D og E heelt afvigende.

— —, — 23: Harpestrængen] = B; A: Harpens Strænge

— 270, — 1: selv naar] = D; A: naar selv

— —, — 8: Til i dit Spor] = E; A: Til dig paa Spor

— —: Til Hanna Steffens.] (A) Digtninger af Adam Oehl. I, 1811: „Paa en Venindes Fødselsdag.“ (B) Oehl's samlede Digte, I, 1823 (hvor Digtet følger umiddelbart efter det, som i nærværende Bind findes Side 92): „Til Samme. (Næst efter).“ (C) Oehl's Digterværker, XIV, 1846: „Til Hanna Steffens.“ Til disse Kilder kommer endnu en Afskrift (M) fra en ubekendt Haand i en, Fru Conferentsraadinde M. A. Bech, født Callisen, tilhørende indbunden Samling ældre oehlenschlägerske Digte, hvilken — foruden nogle tyske og nogle efter trykte Kilder afskrevne danske — indeholder ti (nemlig 1) nærværende Digt Til Hanna Steffens, 2) Den 16de, 28de og 31te Juli 1807 [De tre Fødselsdage], 3-6) Palnatokiana [de fire Digte ved Hjemsendelsen af Palnatoke], 7) Bøn til Guderne, 8) Normands-Sang, 9) Phønix, 10) Portnerindens Tilbagekomst), som efter alle Kjendemerker ere paalidelige Afskrifter af — nu forsvundne eller dog ubekjendte — Originalmanuscripter. — Tidsbestemmelsen for nærværende Digt støtter sig til de to Steder, Side 270, Linie 15-16, og Side 272, Linie 3-4, sammenholdte med det ovenfor, Side 315, i Anm. til Digtet Side 92 Anførte. Den Tid, Digteren selv angiver i B, kan ikke være rigtig.

— 271, Linie 3: Minne] = M, hvor der dog synes først at have staaet Minde; A, B og C: Minde (smlg. Trag. Dram., IV., Side 274, Var. til Side 13, Linie 28)

- Side 271, Linie 10: Malm og Jord og] = M; A: Urter, Dyr og
 — —, — 17: Og den vise Troldmand] Hertil har A den Anm.:
 Hendes Fader, en Tønekunstner.
 — —, — 23-24: Ved hans Hierte nu dens Blade gløde, | Tro-
 ligt følger den ham paa] = M; A: Ved hans Barm nu hviler
 sødt den Røde, | følger ham saa trolig paa
 — —, — 24: hans Gang] = C; A: sin Gang
 — 272, — 12: sikkert] = M (B og C); A: hiset
 — —: Dichman.] (A) Rahbeks Ny danske Tilskuer, 1807,
 No. 18 og 19. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823: Dich-
 manns Død. I A angives Versemaalet saaledes:
 — — — — — | — — — — — | — — — — —
 — Om Dichman see de ovenfor, Side 309, i Anm. til Digtet
 Side 47 anførte Steder; han døde i November 1806.
 — —, Linie 22: taaget] A og B: taagnet
 — —, — 25: en By] Hertil har B denne Anm.: Bergen.
 — 273, — 4: der] = B; A: den
 — —, — 6: Fugl] A og B: Flugt
 — —, — 10: Frydsharpe] = B; A: Fryds Harpe
 — —, — 18: Kamp og ved] = B; A: Ræmpen, ved
 — —, — —: raskevelig] A: raskevelige (B afvigende)
 — —, — 24: Guldt af] = B; A: Frem, af
 — —, — 27: Sydligstien af Natur, duftende sødt] = B; A:
 Sydlig plat af Natur, duftende blidt
 — 274, — 5-13: Heller hindred mig ei osv. indtil giennem Dobre-
 field.] Det er vanskeligt at sige, hvem Oehl. her har tænkt
 paa, maaskee P. H. Friman.
 — —, — 10: Bierghelthenes] A: Biergheltens (B mangler)
 — 275, — 1: Elfernes] A: Elfernes (B mangler; sn.lg. Side
 274, Linie 18)
 — —, — 16: runded] = B; A: runder
 — —, — 22-23: fandt sin Forfriskelse. | Daglig] = B; A:
 fandt sig forfrisket; men i Daglig
 — —, — 29: Guldhjra paa Strand] = B; A: Guldhjre paa
 Straa
 — 276: Sang paa Kongens Fødselsdag 1807.] (A) Rahbeks Ny
 danske Tilskuer, 1807, No. 16. (B) Oehls samlede
 Digte, II. 1823: Kongens Fødselsdag i Paris. — See N. V.
 Dorphs Uddrag af P. O. Brøndsteds Reise-Dagbøger,
 1850, Side 29.
 — —, — 24: Anden] = B; A: Centret
 — 278, — 2: Dan-Alt] Hertil har A denne Anm.: Suhm

fortæller om Knud, Gorm den Gamles Søn, at han havde hvidt Haar, var venlig og omgængelig mod Alle, var hærdig, stærk og flog, overgik alle sine Jævnlige, hvorfor han var meget afholdt af Kongen og alt Folket, og fik det Tilnavn af Dan-Ast, det er: de Danskes Kiærlighed; det prægtigste Tilnavn, nogen kongelig Person kan bære, allerhelst naar han, som denne, fortjener at kaldes sit Folks Lyft og Kiærlighed. Historie af Danm. 3 [o: 2] Tom. p. 508.

Side 278, og Side 279: Med en Guldhalskiæde. Blindebuk. (Efter Goethe.)] (A) Nyerups Idunna, en Nytaarsgave for 1812. (B) Oehls samlede Digte, II, 1823. — Foruden disse to leverede Oehl. til Idunna fem andre Oversættelser af goethiske Digte, hvoriblandt Ellekonning, der af Erindr., II, Side 65, sees allerede at have været til i Skjærsommer 1806. I det næstsidste No. af Ny danske Tilskuer, der ophørte med Slutningen af 1808, indførte Rahbek en oehlenschlägersk Oversættelse af Goethes Den nye Pausias og hans Blomsterpige, da han fra Udlandet havde modtaget en skriftlig Tilladelse af Oehl. til at optage „et eller flere af hans for en Tid siden hidkomne Digte efter hans store Forgiænger Göthe“. De øvrige af disse ere vel de samme, der siden fandt Plads i Idunna, og kunne med Rimelighed henføres til omtrent 1807.

— —, Linie 7: Maa jeg med dette Blad dig byde] = B; A: Maa dette Blad Dig, Etienne! byde

— —, — 11: denne] = B; A: dog sin

— 279: De tre Fødselsdage.] (A) Digtinger af Adam Oehl., I, 1811: „De tre Fødselsdage. 1807.“ (B) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846: „De tre Fødselsdage.“ (M) Den ovenfor, Side 333, i Anm. til Digtet Side 270 omtalte afskrevne Samling, hvor nærværende Digt kaldes „Den 16de, 28de og 31te Juli“ [Oehls Søsters, Forlovedes og Faders Fødselsdage] „1807“. Om Oehls Søster, Sophia, see hans Erindr., I, Side 7, 11, 12, 184, 216; II, Side 44-47, 86-87, 143-146, 153-154; IV, Side 2-3; om hans Kone, Christiane, I, Side 149-150; II, Side 6-7, 8-9, 37-38, 41, 139-140; III, Side 5, 6, 7, 29; IV, Side 160-161; og om

hans Fader, I, Side 2, 3, 5, 6, 7, 9, 10, 12, 13, 15, 16, 17, 21, 22, 25, 27, 31, 37, 39, 61-62, 78, 83, 91-92, 100-101, 107, 239; II, Side 25-27, 42, 87, 134; III, Side 15; IV, Side 52-57.

Side 280, Linie 3-5: Dg Bautaſtenens Runer osv. indtil: Lunden tæffer] = C; A:

Naar Flora Stenens Runer

Paa Marken pryder hiſt med Blomſterhæffer;

Naar kielt hun Lunden tæffer

— —, — 7-8: Naar Roſer duſte røde, | Dg naar de Jordbær ſøde] = C; A:

Naar Hyazinten lugter,

Dg naar de modne Frugter

— —, — 23: med] = M; A, B og C: ved

— —, — 29: ſvinger høit] = C; A: ryſter om

— 281, — 1: breder] = B; A: ſvinger

— —, — 20: Siælen] = B; A: Dyden

— —, — 23: ſkienker] = B; A: ſkienfte

— 282, — 4: Til dette] = B; A: Op til mit

— —, — 12: den ſom] = C; A: den en

— —, — 15: Du, Øſterſø med dine blide Bølger!] = C; A:

De ſtærke Øſterſøens Purpurbølger

— —, — 19: dette] = C; A: ſaabant

— —, — 22-23: Alt evig jeg forbliver | En evigtrofaſt Elſker, Søn og Broder] = M; A:

Alt ſtedſe jeg forbliver

En trofaſt Elſker, trofaſt Søn og Broder

— —, — 27: Hvorthelt] = B; A: Hvohelt

— 283: Digte hiemſendte fra Paris med Palnatøke.] Fællesoverſkriften over dette Binds fire ſidſte Digte er hentet fra Oehls Digterværker, XIV, 1846; de ſærſkilte Overskrifter og Digtenes Orden fra den Side 333 omtalte afskrevne Samling. I C. Hauchs Iris, Nytaarsgave for 1819, ſom kun har de to første Digte og i omvendt Orden, er Fællestitlen: Ved Hiemſendteſen af Palnatøke i Manuſkript fra Paris 1807. I Oehls ſamlede Digte I, 1823 — hvor Ordenen, ligesom i Oehls Digterværker, XIV, 1846, er: 2. 1. 4. 3. — kaldes de: Digte med Palnatøke.

— —: Til Rahbek.] (A) C. Hauchs Iris. (B) Oehls ſamlede Digte, I, 1823. (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846. (M) Den afskrevne Samling. (m) Egenhændige For-

andringer, indførte af Oehl. i Omspredte Digte. Første Gang blev dette Digt vel trykt i Lyna, en Nytaarsgave for Aaret 1810, udg. af N. H. Sötoft, Side 71: „Til Rahbek. (Med Sørgespillet Palnatok.)“, men er der ved en slet Correctur aldeles forvansket og ulæseligt. — Om Rahbek see Oehls Erindr., I, Side 104, 118-120, 129, 149, 210, 211-214; III, Side 15-16, 45-50, 105-106; IV, Side 6, 10, 29-30, 60-70.

Side 283, Linie 8: [En Brands] Hertil har A Anmærkningen: *Hakon Jarl*.

- — — 22: [spireb] = m; A: glæreb'
- 284, — 5: [staae] = B og C; A: staaer
- — — 18: [Veien] = B; A: Grunden
- 285, — 18: [Herthadal] = M; A: Hertedal (B og C mangle)
- —: [Til mine tre bedste Veninder osv.] (A) C. Hauchs Iris: Til nogle Veninder. (B) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846: Til Veninderne. (M) Den afskrevne Samling. (m) Egenh. Forandr. i Omspredte Digte. — Om Camma see ovenfor, Side 329, i Anm. til Digtet Side 246, og om Christiane og Sophia Side 335, i Anm. til Digtet Side 279.
- —, Linie 23: [fald og heed] = M; A, B, C og m: varm og heed
- 286, — 9: [Mob] = m; A, B, C og M: Dyd
- —, — 13: [Dg hvad er da vel Fædrelandet] = B; A: Dg nu — hvad er da Fædrelandet
- —, — 22: [3 Grunden Intet uden] = B; A: 3 Grunden egenlig kun
- —, — 24: [som legemligt vi see] = B: A: som pphysisk man kan see
- 287, — 1: [efter Riisbrigh] See Oehls Erindr., I, Side 138-139.
- —, — 6: [Kan han] = B (og M); A: *Han kan*
- —, — 8: [Saaledes som vi ud af det.] I M fortsættes Digtet endnu med følgende tre Strofer:

Dg hvad mig selv betræffer, Riære!
 Saa troer jeg mere mig at være
 Ret af den sande ægte Velt
 En kælne Hyrde, end en Helt.
 3 Weimar krob jeg i en Kietber;
 Jeg taug med Retiraden heller,

Men da det kommen er for Dag,
Hvi skal jeg skjule denne Sag?

Thi skiondt jeg ei min Hovedfugle
Tor sætte mod de sorte Fugle,
Som flyve af Kanonens Krop
(Min bedste Jirat er min Top),
Saa rinder varmt i mig dog Blodet,
Mit svage Sted er ikke Modet;
Jeg er en dristig, stolt Person,
Og det er ingen flau Gujon.

Til Heltens Saga vil jeg lytte,
Mens Rosen dufter om min Hytte;
Min Phantasie af Krig kun veed,
Mens blid er min Personlighed.
Og derfor kan jeg bedre synge
Om Heltens Daad i Kampens Rhyng,
End om en No; thi — i en Sum:
Den fulde Varm gior Læben stum.

See Oehls Erindr., II, Side 88-93.

Side 287: Til Carl Heger.] (A) Digtninger af Adam Oehl., I, 1811: „Til en Ven. (Med et Exemplar af Palnatofe).“ (B) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (C) Oehls Digterværker, XIV, 1846, samt (M) den afskrevne Samling: „Til Carl Heger.“ — See Oehls Erindr., I, Side 152; II, Side 21-25, 38-41; IV, Side 138.

- —, Linie 25: Sig selv den ganske glemmer i] = B; A: Den glemmer ganske selv sig i
- 288, — 5: hans Lund] = C; A: sin Lund
- 289: Til den øvrige lille Venneklok.] (A) Oehls samlede Digte, I, 1823, og (B) Oehls Digterværker, XIV, 1846: Til Vennerne. (M) Den afskrevne Samling. (m) Omspredte Digte, som dog kun har de tre sidste Stropher, men afskrevne efter Orig.mschrpt., og forsynede med egenhændige Forandringer.
- —, Linie 6: liden] = M; A: ringe
- —, — 9: nordlig] = M; A: nordiff
- —, — 14-15: mig nordiff Dybd, | Nordiff Kraft og nordiff Fryd] = M og m; A: mig qvindlig Dybd, | Mandig Kraft, hvad stienfte Fryd

- Side 289, Linie 16 og 17: Gr] = M og m; A: Var
 — —, — 18: Brødre] = M og m; A: Gierter
 — —, — 21: Skienkes] = Forandring i m. der først har
 havt Skienkes (= M), og tilsidst er gjort liig A, som har:
 Gatter
 — —, — 23: sparsomt] = M og m; A: sparsom
 — —, — 24: Som det finder i sin Braa] = M og m; A:
 Som jeg finder i min Braa
 — —, — 25: det] = M og m; A: jeg
 — 290, — 4: det gamle Skrift] Suhms Historie af Dan-
 mark; see Oehls Erindr., II, Side 114.
-

Rettelser.

Side 156, Linie 13: Gipsbillebet læs: Gipsbillebet

— 185, — 5: viser læs: vise

— 215, — 3: ofter læs: ofter

- III. **Dramatiske Digte:** Syngespil, Lystspil og Skuespil, samt Forspil, Prologer og Epiloger. 6 Bind. Bogladepriis 5 Rdl; nedsat Priis 4 Rr.
- IV. **Episke Digte:** Eventyr, Fortællinger, Noveller og Rom 4 Bind. Bogladepriis 4 Rdl; nedsat Priis 3 Rr.
- V. **Dramatiske Digte:** Tragiske Dramaer. 10 Bind. 2 ladepriis 8 Rdl 64 β; nedsat Priis 10 Rr.
- VI. **Dramatiske Digte:** Romantiske Dramaer (St. Hansaften=Spil, Maddin, Fiskeren). 2 Bind. Bogladepriis 1 Rdl 64 β; nedsat Priis 2 Rr.
- VII. **Erindringer.** Bogladepriis 2 Rdl 24 β; nedsat Priis 3 Rr.

Alle 7 Afdelinger (33 Bind), der tidligere kostede 29 Rdl 24 β, ere saaledes nedsatte til omtrent det halve, nemlig **30 Rr.**, hvilken er den ualmindelig billige Priis af **4 Ore** pr. Rrf.

For yderligere at lette Anskaffelsen af dette Værk vil der samtidig blive aabnet en ny Subskription, hvorved der hydes Publikum en nem Leilighed til efterhaanden at anskaffe denne fortrinlige og prisbillige Udgave. Hver 3die Uge udkommer en Levering (indeholdende et Bind) til Priis **1 Rr.**; de sidste 3 Leveringer leveres Subskribenterne

gratis.

Subskription modtages i de fleste Boglader i Danmark, Norge og Sverrig, samt hos Selskabets Hovedkommissionær Rudolph Klein, Lille Rjœbmagergade Nr. 56 (efter Juli 1875: Pilestræde Nr. 40).

Kjøbenhavn, i Januar 1875.

Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

1875.

